

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

λευκὰ
ποτελεῖ
νον πραγματικοί
ἐξακολουθήσῃ θρη-
σκείᾳ τὴν ἀπώλεια
τὴν ἡγυρσίαν τὸν β.

O. S.

δὲ Ἐφ' αὐτῇ ἔκθεσιν ἡ Γαλλὴν
ἐπὶ τὸ «Γάλλου Μέλαιθρον» συγκεντρῶ-
ναι καθ' ἡμερῶς ὅλον τὸν κόσμον τῶν
φιλοτέχνων.
— Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκθέσεως
τὴν ὅποιαν διακρίνει ἡ πνοὴ τῆς με-
γάλης τέχνης, πρῶτα μὰ πού σπανί-
ατα τὸ συναντοῦμε ἐπὶ τὰς ἐκθέσεις
τῶν ἄλλων ζωγράφων.
— Οἱ ἐπισκεπόμενοι τὴν ἐκθεσιν
λαμβάνουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρί-
σουν τὸν μεγάλο Ἑλληνα ζωγράφο,
ὁ ὅποιος φέρεται ἀβροτάτα καὶ φιλι-
κώτατα πρὸς ὅλους.
— Ἐξεδόθη τὸ τεῖχος τοῦ Ματου
τοῦ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐκδι-
δομένου ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ περι-
οδικοῦ «Σύγχρονη Σκέψις».

ἀπὸ ἐπὶ τοῦ
ἔσαν αἱ χω-
ἀλλοὶ ἐκκα-
στατῇ ἀδιάβατοι.
τοῦ κέντρου τῶν κεντρικωτέρων
τοῦ κέντρου, τὰ ὅποια ἡ Ἀστυ-
νομία προορίσει διὰ τὴν κυκλο-
φορὰν τῶν πεζῶν, καλύπτονται ὑπὸ
λόφων χωμάτων καὶ πετρῶν καὶ ἐπὶ
οἱ πεζοὶ ἀναγκάζονται νὰ κυκλοφο-
ροῦν ἐπὶ τοὺς δρόμους, διατρέχοντες
ἀπὸ στιγμῆς ἐπὶ στιγμὴν τὸν κίνδυ-
νον νὰ καταπλακωθοῦν ὑπὸ τῶν
διερχομένων κατ' ἑκατοντάδας αὐτο-
κινήτων. Ἀσφαλῶς δὲ ἓνα μέρος
τῶν συμβαινόντων αὐτοκινητικῶν
αὐτοκινήτων—ὅπως ὁ τραγικὸς δια-
σμηματὸς κατὰ τὴν παρελθούσαν
ἐποχὴν ἐνός συνταγματάρχου—εἰς
ὀφείλονται. Ἡ Ἀστυνομία
δὲ ἐπρεπε, παραλλήλως πρὸς
τὰς ἀσφαλείας καὶ ὁδηγίας τῆς πρὸς
τὴν πόλιν καὶ τὸ κοινὸν νὰ συ-
σταθῇ καὶ εἰς τὰς ἀρμόδιαις ἑται-
ρίαις νὰ τελεωθῶν ἐπὶ τέλους τὰς
ἐλπιόμενους ἐκκατάσεις τῶν δρόμων.

ἀπὸ ἐπὶ τοῦ
ἔσαν αἱ χω-
ἀλλοὶ ἐκκα-
στατῇ ἀδιάβατοι.
τοῦ κέντρου τῶν κεντρικωτέρων
τοῦ κέντρου, τὰ ὅποια ἡ Ἀστυ-
νομία προορίσει διὰ τὴν κυκλο-
φορὰν τῶν πεζῶν, καλύπτονται ὑπὸ
λόφων χωμάτων καὶ πετρῶν καὶ ἐπὶ
οἱ πεζοὶ ἀναγκάζονται νὰ κυκλοφο-
ροῦν ἐπὶ τοὺς δρόμους, διατρέχοντες
ἀπὸ στιγμῆς ἐπὶ στιγμὴν τὸν κίνδυ-
νον νὰ καταπλακωθοῦν ὑπὸ τῶν
διερχομένων κατ' ἑκατοντάδας αὐτο-
κινήτων. Ἀσφαλῶς δὲ ἓνα μέρος
τῶν συμβαινόντων αὐτοκινητικῶν
αὐτοκινήτων—ὅπως ὁ τραγικὸς δια-
σμηματὸς κατὰ τὴν παρελθούσαν
ἐποχὴν ἐνός συνταγματάρχου—εἰς
ὀφείλονται. Ἡ Ἀστυνομία
δὲ ἐπρεπε, παραλλήλως πρὸς
τὰς ἀσφαλείας καὶ ὁδηγίας τῆς πρὸς
τὴν πόλιν καὶ τὸ κοινὸν νὰ συ-
σταθῇ καὶ εἰς τὰς ἀρμόδιαις ἑται-
ρίαις νὰ τελεωθῶν ἐπὶ τέλους τὰς
ἐλπιόμενους ἐκκατάσεις τῶν δρόμων.

αὐ-
περιέ-
α φο-
καὶ γι-
οὐδέποτε
εἰς οἱ ποιηταί
ῶν ἀπὸ τὰ
ἄλκα καὶ ἄ-
ορα εἶνε βέ-
σος τοῦ οὐ-
χὴς...
ιητικὸς ἐκ-
καί, ὡς βλέ-
τῶν δακρύων στὰ
μάτια εἶνε ἐπὶ
αὐτὰ πλένουσι, ὡς τὰ εὐαίσθητα
ἐκεῖνα ὄργανα, τὰ ὅποια κανένα
ἄλλο ὄργανον ἀνέχονται.
Τὸ ἄλμα μάλιστα λουτὸν γὰρ τὰ
μάτια τὸ δι-
πρὸς ἐνδυνάμω-
ναί των, ὅταν γὰρ τὸν
ἐνα ἢ τὸν ἄλ-
λο λόγο καθυστερεῖ τὸ
ἄλμα λου-
τὸ τῶν δακρύων. Τὰ
δάκρυα βελ-
τύνουν τὴν δύ-
σιν τῶν οφθαλμῶν
τῶν νεύρων, καθιστοῦν
τὰ μάτια δια-
γνή καὶ ὁρᾶ, κατὰ γε-
νικὸν δὲ κανὼν, ἡ γυναῖκα
ἔχουσα εὐκόλα
τὰ δάκρυα, ἔχουσα λαμ-
πρότερα, γλ-
κύτερα καὶ τρυφερό-
τερα μάτια!

Ἐπὶ δὲ πάλι κατήφορο...

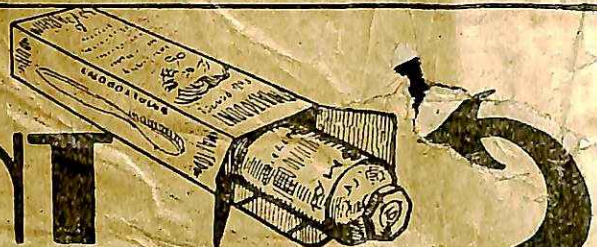
Ἀμερικανικὸν ἀβλαβές
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Χονδρικῇ καὶ λιανικῇ πώλῃσιν
Καταστήματα :
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάρη 10 καὶ Βουλῆς 14

000-RO-NO

Ἀπαράιτητον
διὰ τὰς
ΚΥΡΙΑΣ
&
ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΑΣ
Οἰκονομία ἐνδυμάτων — Καθα-
ριότης.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

Δόντια ὀλόλευκα καὶ στόμα ἄρωμα-
τισμένο γίνονται μετὰ τὴν ὀδοντόπαστα

MANTODONT

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενήτε κάτοχοι τοῦ **ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ**.
Τὸ **ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ** θὰ εἶνε τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μὲν ἡ αἰτία τῆς εὐζωίας σας.
Ἀγάπη, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἐν τοιοῦτον ὥρολόγιον νὰ σας ἐξυπνῇ τὸ πρῶτον διὰ τὰς μελέτας σας, εὐάνθρωπον τῶν πασιδυνῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἑασφαλίσεως τοῦ μέλλοντός σας.
Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτὴν θὰ ὑποφέρει ἐν τούτῳ.
Τὸ **ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ** διευκολύνει τὸ ὑπέρτατον τοῦτο καθήκον.

ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΧΑΔΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΤΟ "ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ..

Εἰς τὰς βιτοίνας τῶν Ἀθηναίων βιβλιοπωλεῖσιν εἶναι ἐκτεθει-
 μένον τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμε-
 ρολόγιον τοῦ 1928 τοῦ Ἐθνικοῦ
 Κήρυκος».

Τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ ἐξεκτινη-
 σεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὰ κα-
 τακτήσθαι τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπο-
 λῶς τὴν κατακτήσῃ, εἰς τὰς 450
 ἄλλωστε σελίδας του ὑπάρχει τό-
 ση Ἑλληνικὴ ὕλη, τόσος Ἐθνικὸς
 παλμός, τόσος γυγενισμός αἰσθη-
 ματος, ὥστε θὰ ἦτο παράδοξον ἂν
 τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ μᾶς ἄφινε
 ψυχρούς. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμε-
 ρικῆς μᾶς στέλνει διαρκῶς ὑπὲς
 πατριωτισμοῦ αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι
 ἀπλὰ δειγμάτια διὰ τὰ δοκιμάσω-
 μεν με αὐτὰς τὸν Ἐθνισμόν του,
 εἶναι ἐνέσεις καὶ ἐμβολὰ Ἐθνικοῦ
 ἤτους. Εἶναι δημιουργικαὶ πνοαὶ αἱ
 ὁποῖαι μᾶς τοιῶνουν πατριωτικῶς,
 μᾶς κάνουν περὶ ὑπέρτερον καὶ καλύ-
 τερα Ἑλλήνας.

δρᾶν τὸν μεταναστὸν μας εἰς τὴν
 Ἀμερικὴν, θὰ ἦκαί το ἑσφύλισμα
 τὸν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν
 ποὺ γράνουν αὐτοῦ Ἑλληνιστὶ ἀπὸ
 Ἑλλάδας ἐκδότας διὰ τὰ μᾶς κἀν
 νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν βαθύτερα. Πε-
 ρισσότερον ὅμως ἀκόμη ἀπὸ τὰς
 ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ ἡμε-
 ρὰ διὰ τὰ μᾶς τὸ εἶπα, διὰ τὰ μᾶ-
 τραγοῦδήσθαι τὸ Ἑλληνικὸ αὐτὸ πο-
 λυσέλιδο καὶ τόσο καλλιτεχνικὸ
 «Ἡμερολόγιον τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυ-
 κος», ποὺ ἔχει τὸ ἐκδοτικόν του
 φῶς εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ, τι νὰ γράφῃ κανεὶς διὰ τὸ
 «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον»
 εἶναι ὀλίγον, τοῦλάχιστον δὲν εἶναι
 ἀρκετὸν. Μία παλλομένη ἀπὸ
 πην καὶ πολιτισμὸν καὶ ἑ-
 νεῖαν Ἑλλάς κατα-
 σελίδας του καὶ
 πρέπει νὰ περι-
 μένῃ τὸν Ἑλληνισμόν
 ἐν τῷ πον εἰν

[illegible]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

“LE PETIT PARISIEN”

I. E. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει με παριζέζινο γούστο και ικανοποιεί
 και τόν πλέον ιδιότροπον πελάτην
 3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ,

...ὁδὸν Μόδας καὶ Ἀρ
ΘΗΝΑ-Ι-ΚΟΝ ΣΙΚ>
...ΟΝ ΣΙΚ> ἀπαρτιζό
...ίλας σελίδας, πε
...βίων πᾶσης

ΕΤΟΣ Β'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25 (91)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ (ΔΡΑΧ.) 2.50

Cincozéneca

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
.....
ΤΡΙΤΗ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανού Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΡΟΥΩ
Ο ΝΟΜΤΙΑΣ

Παρ' ὅλας τὰς εὐχὰς τοῦ πολι-
 τιμένου κόσμου ὁλοκλήρως, φαί-
 νεται ὅτι καὶ ὁ γενναῖος Ἰταλὸς
 ἀερόπορος καὶ ἀερευνητὴς Νόμ-
 πιλε μετ' ὅλου τοῦ ἔθνους γε-
 ναίου πληρώματος τῆς «Ἰταλίας»
 ἠκολούθησεν εἰς τὴν τραγικὴν
 τύχην τὸν περιφθονοῦν Ἀνδρῆ, ὁ ὁ-
 ποῖος πρὸ τριακοσίων εἰς ἀ-
 ποπειραθῆν' ἀποσπᾶσθαι αὐτὸς
 τοῦ μυστικῶν, πὺν τῶσαν ἡλιότητος
 κρατεῖ κρυμμένην ὑπὸ τὰς πολι-
 κάς ἐμύχλας ἢ Σφίγγος τῶν Πάνων.
 Ἡ Ἰταλία, καὶ μαζί με αὐτὴν ὅλος
 ὁ κόσμος, ὁ ὅποιος θεωρεῖ τὴν
 πρόσδον τῆς ἐπιστήμης, ὡς μίαν
 ὀφνητοτέραν ἐκδηλώσιν τοῦ ἀν-
 θρώπου, θρηνοῦν τὸν Νόμπιλε καί
 τοὺς δεκατρεῖς τοῦ πληρώματος
 τῆς «Ἰταλίας», τὸν ὁποῖον ἡ τρα-
 γικὴ ἀτύχαια μεγαλύνει ἀκούη-
 τιν δόξαν τῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώ-
 σει ἀς εὐχρησθῶν ὅπως καὶ ἡ τε-
 λευταία ἐλπίς ἀντιστάσει τῶν ἀ-
 ποτελέσθαι τάχιστα ὅλην τὴν χρυσί-
 νον πραγματικότητά καὶ ἀντὶ τὰ
 ἀνακολληθῇσιν θρηνητῶν ἡ ἀνθρω-
 πότης τὴν ἀπόλειπτον ἀπὸ Νόμπιλε,
 ἡ νηκυρσία τὸν ὁ μὲν τοῦ.

Ο. S.
Εφαντασθήκατε πα-
τὸ ὅποιον παγώνει
στάς, κλισιμένους ἐν
θαλαμίσκους τῶν

TO ΠΑΝΘΕΟΝ

Πολύ ὥρασι εἰς τὴν βῶσιν τῆς
ἡ σκέψης τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων
κ. Πάτρις νὰ μεταβάλλῃ τὸν πρὸ τοῦ
Δημοτικῶν θεάτρον Δημοσίων Κή-
πον εἰς ἕνα εἶδος Πανθίου, τοπο-
θετῶν εἰς αὐτὸ ἀγάλματα τῶν Ἑλ-
λήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων
τῆς παρελθούσης καὶ τῆς παρού-
σης γενεᾶς. Τὸ μόνον ὅμως ποι-
φοῦντομεθα εἶναι πραγματοποιή-
σεως τῆς αἰνῆς μίσης ἀποθαναι-
σθούσης δι' ἀνδριάντων ποιητα-
νάς, ὅπου καὶ
μὴτος ἐπίσης
παράμειθε ὅν
σημαίνει οἱ
ποιηταί, ἀπο-
στέγγιστοι εἰς τὸ
πολύ καὶ ἰσόβ.
Διὰ τὸν λόγον
αὐτὸν δ. κ. Δη-
μαρχος θὰ ἐ-
περεπε προτοῦ
ἀρχίσῃ πραγ-
ματοποιῶν τὸ
ὥραϊον πράγ-
ματι καὶ τιμη-
τικὸν δι' αὐτὸν
σχεδιόν του, νὰ
ζητήσῃ τὴν εἰς
τοῦτο συνδρο-
μὴν τῶν πλέον
δ' ἀνεκρομένων
ἀνθρώπων τῶν
γραμμάτων καὶ
τῆς τέχνης, διότι
ἄλλως τοῦτο, ἵ-
σως πραγμα-
τοποιηθῇ βέ-
βαια, ἀλλὰ καὶ
δ' ἀποτύχη.

! Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Στην Εύρώπη γίνεται πάλι λόγος για τους κινδύνους του φιληματος. Κι' όπως και άλλοτε, οι συστηρητικοί, οι άνωκαστοι, οι ψυχροί, οι γηραιοί άνθρωποι, οι ψευδοσυντηρητικοί ζητούν να τὸ καταργήσουν. Γιὰ νὰ πείσουν μάλιστα τοὺς ἔρωτευ-μένους δημοσίευσαν καὶ χημικὰς παρατηρήσεις γὰ τὰ μικροβία καὶ μεταδιδόμεν φιλόνειες. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἔνας Παριζιάνος γιὰ τὸς γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ τὰ δάκρυα καὶ τὰ ὅποια ὅπως καὶ τὸ φιλῆμα, παύ-ζουν σπουδαίον ρόλον στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα :

«Ὁ εὐλογημένα δάκρυα !...
Ἄλλα λησμονῶ εἶ-
μαι· γιατὸς αἱ ἀρχί-
δες ποιήτης, ἐνὶ ἀπρόκει-
τῳ πάσῃ μιλήσει περὶ-
τάτα γιὰ τὴν χημεί-
αν δακρύ-
ων. Ἐχουν
καὶ αὐτὰ τὸν
ἰδιαιτέρον πο-
σορισμὸν τοῦς
στὴν οἰκονο-
μίαν τοῦ ἀν-
θρώπου ὡς γαι-
ωγανμοῦ, ὅς
καὶ πᾶν ἄλ-
λο ὕφους ἐκ-
κρινόμεν ν' οὐ-
κὲ τοῦ σώ-
ματος. Οἱ δακρυγόνοι
ἀδανες δὲν ἐποικοδομή-
θησαν κοντὰ στοὺς Βολ-
βοὺς τῶν ὀφθαλμῶν· ἀ-
πλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ
πιάσουν τόπον γιὰ νὰ
προσθέτουν ἑκάστῳ στὴν
ἐκείνου ἀγάπην.

Ὅταν τὰ βλέφαρα εἶνε στεγνά καὶ δύσκαμπτα, ὅταν τὰ μάτια εἶνε κοιρασμένα, ὅταν εἶνε μιὰ ἀπόδοσις τοῦ πολὺν καιρὸν ἐλαττειν ἀπὸ αὐτὰ τὸ βλάσασμα τῶν δακρύων.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο μᾶρκοι ἄνθρωποι δακρύζουσιν ἐκκολάττει ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἰδίως ἡ γυναῖκες ἡ ὁποῖες δακρύζουσιν ταχύτερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, δὲν ἐγκυτὰ στὴν διαφορὰ τῶν δακρυγόνων ἀδένων, ἀλλὰ σὸν εὐαισθητότερον νευρικό σύστημα τοὺς καὶ πῶς. Ἡ νευρική περὶ τοὺς ἀδένας ἴνες δοιοῦνται ταχύτερα καὶ προκάλουν ἐκροή τοῦ δακρυοῦ ὕγρου. Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε τόσο εὐαίσθητοι σὲ τὰ νεῖρα καὶ οἱ δακρυγόνοι ἀδένες τὸν εἶνε καλύτερα προφυλαγμένοι ἀπὸ τοὺς κλωνισμούς. Συνεπῶς ὁ ἄνδρας στέν κλωνθὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ὁποῖου πάντως ἐπάγει ἐπικύμα νὰ ρεῖσθ τὸ δακρῦν, ὅς εὐχαρίστῃ ἤ τὴν Μήτηρ Φύσιν, ἡ ὁποία τὸν ἐπλάκει τόσον γυναικωδὸν ὥστε νὰ δακρύῃ γιὰτὶ εἶνε ἐστεργητικά τὰ δάκρυα.

Οι πύθιοι δὲν διακροῦν γιὰ
δὲν ἔχουν διακυρόνους ἀδελφούς σὰ
δὲν ἔχουν ὅργανα. Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν
σημαίνει ὅτι δὲν συγκινούνται ἰσὺς
περισσότερον ἀπὸ μερικοὺς ἄνθρωπους,
ὁποῖοι οὐδέποτε ἀσπάζονται νὰ
κυλῶνται ἐπὶ τὰ βλεφάρῳ τῶν οὐδὲ
μακρὰ τῆς ψυχῆς—τὰ εὐλογημένα
μακρὰ!

Αὐτὰ γράφει γὰρ τὰ δάκρυα ὁ Πα-
ρισινὸς-γιατρός. Κλαίετε λοιπὸν ἀφθό-
νως, κλαίετε ριγδαίως, γιὰ νᾶναι τὰ
μάτια σας ζωηρά, ὥραϊα, φωτο-
βόλα !...

© ΠΑΛΛΙΟΣ

PENNIES

— Ἡ ἐκθεσις τῶν ἔργων Γαλάνη
εἰς τὸ «Ἴλιον Μελάρων» συγκεντρώ-
ναι κατημερινῶς ὅλον τὸν κόσμον τὸν
φιλονέων.

— Πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκθέσεως
τὴν ὅποταν διακρίνει ἡ γνώη τῆς με-
γάλης τέχνης, πρῶτον τοῦ σπανι-
τάτου τοῦ συναντοῦμε ἐς τὰς ἐκθέσεις
τῶν ἄλλων ζωγράφων.

— Ὅτι ἐπισκεπτοίμεθα τὴν ἐκθεσὶν
λαμβάνον τὴν ἐθνικὴν αἰὲς γνώ-
σιν τὸν μεγάλο «Ἑλληνα ζωγράφον»,
ὃ ὅποιος φέρειτι ἀβυσσοῦ καὶ φιλι-
κώτατα πρὸς ὅλους.

— Ἐξεδόθη τὸ «ἔργον τοῦ Ματου-
τοῦ ἐν Στάγῳ τῆς Ἀρετικῆς ἐκδι-
δομένου ἑλληνικοῦ φιλολόγου περι-
οδικοῦ «Σύγχρονον Στάγην».

— Ἡ ἐμφάνισις τῆς «Σύγχρονης
Στάγης» εἶνε πράγματι καλλιτεχνι-
κωτάτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, θὰ ἡ-
δέκαται μόνον ἐν συστάσει ἐν εἰς
τοὺς διαδιδόνοντας αὐτὴν περισσοτέ-
ραν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς
ἑλνε.

Λυπημένοι διη. "Εχουν βέβαια κι αυτοί το λόγο τους. Νό τάς· τί περιέχουν τα δάκρυα: Πρώτα-πρώτα φαρμακική δραστική και σόδα και γι' αυτό ελνε μν άλμυρό, ΑΛΛ' ουδέποτε πικρά μν στα κι άν έλεο ή ποιητή γιά την όρμή των δακρυών όν τα μάτια τών δυστυχών. Γλυκά και άνοκηνοστικά και παρηγορία ελνε βέβαια τα δάκρυα, σάν όόσοοι τού σόναροφ στέν ήρημάτι της ψυχής...

Αλλά πάλιν όόρια ποητικής άκροάσεο. "Αόδοστος έμει, ός βλέπεται. Η έπίδρασι των δακρυών στα μάτια ελνε ευεργετικότατο. Γιατί πύτα πλένονται τέλειοι τή ευαίσθητα έκείνη όόργανα, τά όποια κανένα άλλο όόρο δέν άνέχονται.

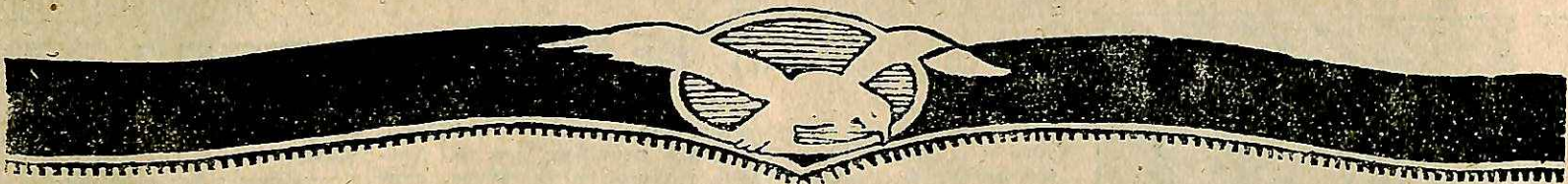
Τό άλμυρό μάλιστα λουτρό γιά τά μάτια τό διατάσσει και ή έπιστημή όσο άνδυνάμωσεν ταν, ότιν γιά τόν ένα ή τόν άλλο λόγο καθίσταται τό άλμυρό λουτρό των δακρυών. Τά δάκρυα βελτιώνουν την όρασι, σέζονται την δύναμή της, ελνε τοποκλήσι τών όρδαματων νεφρών, καθίστανται τά μάτια διαυγή και όόρα, κατά γενικόν θε κανόνα ή γυναίκες πών έχον όόκοτα τά δάκρυα, έχον λυμπρότερα, γλυκύτερα και τρυφερότερα μάτια...

Έκείνα όόια πάλι καθήκον...

ΑΙ ΕΚΣΚΑΦΑΙ

Οι δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ ἔτου καὶ πλέον, ἀπότου ἄρχισαν αἰχμαίς τελευτημὴν ἀλλεπαλλήλῃ ἐκκαθαίρειν, ἔχουν καταστῆ ἀδιέβατοι. Τὰ περὶδρόμια τῶν κεντροκέντρω μάλιστα δρόμων, τὰ ὅποια ἡ Ἀστυνομία ἔχει προορίσει διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν πεζῶν, καλύπτονται πλήρως χωμάτιν καὶ πετρῶν καὶ ἔτσι οἱ πεζοὶ ἀναγκάζονται νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους, διατρέχοντες ἀπὸ στιγμής εἰς στιγμήν τὸν κίνδυνον νὰ κατακλινοῦσιν ὑπὸ τῶν διερχομένων κατ' ἑκατοντάδας αὐτοκινήτων. Ἀσφαλὸς θὰ ἔνα μέρος τῶν συμβαινόντων αὐτοκινήτων διςτυχημάτων—ἅπας ὁ τραγικὸς διαμελισμὸς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομῶδα ἐνὸς συνταγματάρχου—εἰς τοιοῦτο ἀρροῦνται. Ἡ Ἀστυνομία λοιπὸν θὰ ἐπρεπε, παραλλήλως πρὸς τὰς συστάσεις καὶ δειγμάτων τῆς πολεμικῆς καὶ εἰς τὰς ἀμοδιὰς ἔταιρείας νὰ τελεώσουν ἐπὶ τῶν δρόμων τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπὶ τῶν δρόμων τῶν ἑλλήνων πόλεων, τὴν ἐκκαθαρίαν τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὁχημάτων ἀπὸ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν περὶδρόμων καὶ τῶν κεντροκέντρων δρόμων.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΟΛΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Τι όφελος ανθρωπος εάν τον κάμουν όλον κερδίον και ζημιώθῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Φίλιππος ταραχτήκε. Ἐννοῖσε τὴν καρδίαν του νὰ χτυπά δυνατά :

Τὴν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Καίτη. — Σ' ἀγαπῶ, Φίλιππε, τοῦ ξανάπε ἡ Καίτη ἀνατριχιάζοντας σύγχωρον. Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!...

— Καλύτερα νὰ μὴν εἶχα γεννηθῇ, παρά πὺ ἀκούω τώρα ἀπὸ τὸ στόμα σου αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν.

— Ὁ μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Φίλιππε. Ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὴν ὁμορφίαν ποὺ εἶνε ἡ ζωή!... Πᾶρε με, πᾶρε με... Εἶμαι δική σου!...

Τὸ πρόσωπὸ τῆς φεγγόβολουσε ὀλόκληρο. Ὁ Φίλιππος κλονίστηκε στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν δυνατὴν ζάλην. Ἦτανε τρομακτικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν σεμνὴν ἐκείνην νῆα πῶς ἔκανε ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἐρωτικὸ πάθος ποὺ πυρπολοῦσε τὴν φλέβαν τῆς.

Ὡστόσο, ὁ Φίλιππος προσπαθοῦσε ἀκόμα ν' ἀντισταθῇ στὸ δυνατό πειρασμό.

— Ἀς χωριστοῦμε, Καίτη, τῆς εἶπε ὁστερ' ἀπὸ λίγο, μὰ χωρὶς νὰ πάψῃ ὁ ἕνας νὰ θυμᾶται τὸν ἄλλον.

— Δὲν θέλω νὰ θυμᾶμαι τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε παράφορα ἡ Καίτη. Τὸ μόνον ποὺ θέλω εἶνε νὰ σὲ νοιώθω διαρκῶς κοντά μου.

— Οἱ καρδιές μας θὰ εἶνε πάντα μαζί, τῆς εἶπε δειλὰ ὁ Φίλιππος.

— Ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, Φίλιππε, ἄς μὴ χωριστοῦμε καθόλου...

— Μὲ, σκέψου, παιδί μου, τί μοῦ λὲς τώρα...

— Δὲν θέλω νὰ σκεφθῶ τίποτα. Θέλω μονάχα νὰ σ' ἔχω δικόν μου. Σὲ θέλω, Φίλιππε. Θέλω τὰ μάτια σου γιὰ νὰ τὰ βλέπω κάθε μέρα... Θέλω τὰ μαλλιά σου γιὰ νὰ τὰ χαϊδεύω... Θέλω τὰ χεῖρά σου... γιὰ νὰ τὰ φιλῶ, νὰ τὰ φιλοῦμαι... Ὁ μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Φίλιππε. Ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὴν ὁμορφίαν ποὺ εἶνε ἡ ζωή!... Πᾶρε με, πᾶρε με... Εἶμαι δική σου!...

— Καίτη! Καίτη! φώναξε τότε με ἀπελπισία ὁ Φίλιππος. Μὴ με κυττάζεις ἔτσι! Θὰ τρελλαθῶ!...

Ἐκείνη δὲν ἀγωνιζότανε γιὰ νὰ κατακτείνῃ τὴν ἐδούλην τῆς. Ἀν ἄφινε νὰ τῆς διαφύγῃ ἐκείνη.

ἡ εὐκαιρία, ποτὲ πειὰ δὲν θὰ μπορούσε στὸ μέλλον ν' ἀπολαύσῃ ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε.

— Αφοῦ δὲν ἔρχεσαι ἐσὺ σὲ μένα, ἔρχομαι ἐγὼ σὲ σένα! ἔκραξε τέλος ἀπελπισμένα.

Καὶ ὁρμησε πάνω στὸν Φίλιππο καὶ τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά, μὲ τρελλὸ πάθος. Καὶ τοῦ φάνηκε τότε τοῦ Φίλιππου πῶς ὁλος ὁ κόσμος—τὰ δέντρα, ἡ σελήνη—ἄρχισαν νὰ στροβιλιζοῦνται τριγύρω του.

— Ἀγάπη μου! γλυκεῖά μου Καίτη! ψιθύρισε μὲ λιγοθυμισμένη φωνή.

— Δὲν θὰ φύγῃς πειὰ τώρα! τοῦ εἶπε κείνη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, δὲν μπορῶ, ψιθύρισε αὐτὸς.

— Φίλη σέ με. Αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν σου νὰ χτυπά δυνατὰ πάνω στὸ στήθος μου. Εἰσαι δικός μου, εἰσαι δικός μου...

Πέμου τώρα πῶς δὲν θὰ φύγῃς.

— Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς συγχωρήσῃ γιὰ τὸ ἀμάχημα ποὺ κάναμε, εἶπε τότε ὁ Φίλιππος.

Κ' ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε.

— Φίλησέ με πάλι! τοῦ φώναξε ἡ Καίτη, κολυμπώντας σὲ πελάγη ἐρωτικῆς ἐκστάσεως. Μὴ με περιφρονῇς, μὴν ἀπαρνεῖσαι τὸν ἐρωτὰ μου!... Σ' ἀγαπῶ περισσότερο καὶ ἀπ' τὸν ἴδιο μου τὸν αὐτὸ!...

Καὶ ἡ Καίτη ἔκλειε καὶ γελοῦσε μαζί.

Ἡ καρδιά τῆς ἐφρούσκωνε, ἀνέβαινε ὡς τὸ λαϊμὸ τῆς.

Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

ὁρμή ἀπὸ τὴν ἀγκάλιά του καὶ ἀπομακρύνθηκε.

— Καίτη! Καίτη! τῆς ἐφώναξε τότε ὁ Φίλιππος.

— Φίλιππε! τοῦ φώναξε καὶ ἡ Καίτη, ἐνῶ χάνοταν μέσα στοὺς θάμνους.

Ὅταν μιὰ τίμια γυναῖκα ὑποτάσσεται στὴ φωνὴν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους τῆς, αὐτὸ δὲν τὸ κάνει οὔτε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς στιγμιαίας μέθης, οὔτε καὶ ἀπὸ τίποτ' ἄλλο.

Ὅχι. Ἐκεῖ ἀπλοῦστατα τὴν ἐντύπωνε πῶς ἀκούγοντας τὰ παρρηγέματα τοῦ ἐρωτός, παραδομένη δηλαδὴ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾷ, πέρνει γιὰ πάντα τὴν καρδίαν καὶ τὸ νοῦ του.

Μὰ πόσο γελασμένες θυγίνουν στὸ τέλος ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες—τὰ θύματα τῆς ἀγάπης. Ὁ ἄντρας πάντα πέρνει καὶ ποτὲ δὲν δίνει τίποτα, οὔτε ἀπ' τὴν καρδίαν οὔτε καὶ ἀπ' τὸ νοῦ του...

ΚΑ' Μὰ ὁμιχλιασμένη γιὰ τὸν πόνο...

— Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς συγχωρήσῃ γιὰ τὸ ἀμάχημα ποὺ κάναμε, εἶπε τότε ὁ Φίλιππος.

Κ' ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε.

— Φίλησέ με πάλι! τοῦ φώναξε ἡ Καίτη, κολυμπώντας σὲ πελάγη ἐρωτικῆς ἐκστάσεως. Μὴ με περιφρονῇς, μὴν ἀπαρνεῖσαι τὸν ἐρωτὰ μου!... Σ' ἀγαπῶ περισσότερο καὶ ἀπ' τὸν ἴδιο μου τὸν αὐτὸ!...

Καὶ ἡ Καίτη ἔκλειε καὶ γελοῦσε μαζί.

Ἡ καρδιά τῆς ἐφρούσκωνε, ἀνέβαινε ὡς τὸ λαϊμὸ τῆς.

Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

— Ἐξαφνὰ δὲν ἔραβήχτηκε!

νεταί γιατί συχνά ἔσκυβε, τὸ ἔπερνε στὴν ἀγκάλιά του καὶ τὸ χάριδε.

Τὸ καρδίαν εἶχε περάσει τὸ νησί τοῦ Μάν κ' ἔξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του, μὲ τὴν ἴδιαν πάντοτε ταχύτητα.

Ὅστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ἐπιβάτης ποὺ εἶπαμε παραπάνω, κατέβηκε στὸν κοιτῶνα του, ἀνοίξε ἕνα μικρὸ κασελάκι, πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα δέμα ἐπιστολῶν, τὸ ἔβλεψε καὶ ἄρχισε νὰ ξαναδιαβάξῃ, συλλαβιστά, τὰ γράμματα ἐκεῖνα ποὺ τὰ εἶχε σχεδὸν ἀποστηθίσει.

Τὰ μάτια του ἐδάκρυσαν. Καὶ ψιθύρισε μὲ συγκίνηση :

— Ὁ Θεὸς ἄς εὐλογῇ ἐκείνη ποὺ δὲν με λησμόνησε. Ὁ Θεὸς ἄς εὐλογῇ ἐκείνον ποὺ φέρθηκε σάν πραγματικὸς φίλος. Ὁ Θεὸς ἄς εὐλογῇ καὶ τοὺς δύο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Πήτος! Ὁ Πήτος γεγραμμένος! Ναι, εἶχε σωθεῖ καὶ γύριζε στὸ νησί του νὰ παντρεθῇ τὴν Καίτη. Ἐνας σύντροφός του τὸν ἔσωσε καὶ τὸν μετέφερε στὴν καλύβα του, ὅστερ' ἀπὸ τὴν συμποικὴ ποῦχε γίνε με τοὺς κλέφτες τοῦ θησαυροῦ του...

Σὲ λίγο ὁ νέος ξαναβρέθηκε στὸ κατάστραμα, γιατί κάτω δὲν τὸν χωροῦσε ὁ τόπος μὲς στὸ στενὸ καὶ χαμηλοτάβανο κοιτῶνα. Ἀρσέρῳ ἀεράκι φυσοῦσε τότε. Ὁ νέος ἀνέπνευσε μὲ δύναμιν τὸν μυροδόλο θαλασσινὸν ἀέρα. Τὸ νησί τοῦ Μάν χάνοταν σιγά-σιγά πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἐἴστε καλὰ τώρα, κύριε, ρώτησε τὸν ἐπιβάτην ἕνας μηχανικός τοῦ καραβιοῦ, ποὺ βρέθηκε κείνη τὴν στιγμή μπροστὰ του.

— Εἶμαι καλὰ σάν μούτσος τοῦ καραβιοῦ, ἀδερφέ μου, τοῦ ἀπὸκριθῆκε ὁ Πήτος. Μονάχα ποῦ ἔχω μιὰ διαδολεμένη πείνα. Δηλαδὴ δὲν πεινᾷ με τὸ στομάχι μου. Μὰ πεινᾷ ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτα. Νά, γιὰ κῦττα, πατριώτη, ἐκεῖνο τὸ νησί ἐκεῖ κάτω, ποὺ φαίνεται σάν γλάρος πάνω στὴ θάλασσα. Εἶνε ἡ πατρίδα μου. Δὲν τὸ περίμενα νὰ τὸ ξαναδῶ. Χρόνια ἤμουν ξενιτεμένος καὶ τώρα ξαναγυρνᾶν στὸν τόπο μου. Εἶμαι Μαζιώτης, ἔρεϊς. Καὶ ἔρεϊς καὶ καί ἄλλο ; Ἐκεῖ κάτω στὸν τόπο μου με περιμένει μιὰ ὁμορφὴ Μαζιωτοπούλα...

— Ἐἴστε καλὰ τώρα, κύριε, ρώτησε τὸν ἐπιβάτην ἕνας μηχανικός τοῦ καραβιοῦ, ποὺ βρέθηκε κείνη τὴν στιγμή μπροστὰ του.

— Εἶμαι καλὰ σάν μούτσος τοῦ καραβιοῦ, ἀδερφέ μου, τοῦ ἀπὸκριθῆκε ὁ Πήτος. Μονάχα ποῦ ἔχω μιὰ διαδολεμένη πείνα. Δηλαδὴ δὲν πεινᾷ με τὸ στομάχι μου. Μὰ πεινᾷ ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτα. Νά, γιὰ κῦττα, πατριώτη, ἐκεῖνο τὸ νησί ἐκεῖ κάτω, ποὺ φαίνεται σάν γλάρος πάνω στὴ θάλασσα. Εἶνε ἡ πατρίδα μου. Δὲν τὸ περίμενα νὰ τὸ ξαναδῶ. Χρόνια ἤμουν ξενιτεμένος καὶ τώρα ξαναγυρνᾶν στὸν τόπο μου. Εἶμαι Μαζιώτης, ἔρεϊς. Καὶ ἔρεϊς καὶ καί ἄλλο ; Ἐκεῖ κάτω στὸν τόπο μου με περιμένει μιὰ ὁμορφὴ Μαζιωτοπούλα...

— Ἐἴστε καλὰ τώρα, κύριε, ρώτησε τὸν ἐπιβάτην ἕνας μηχανικός τοῦ καραβιοῦ, ποὺ βρέθηκε κείνη τὴν στιγμή μπροστὰ του.

— Εἶμαι καλὰ σάν μούτσος τοῦ καραβιοῦ, ἀδερφέ μου, τοῦ ἀπὸκριθῆκε ὁ Πήτος. Μονάχα ποῦ ἔχω μιὰ διαδολεμένη πείνα. Δηλαδὴ δὲν πεινᾷ με τὸ στομάχι μου. Μὰ πεινᾷ ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτα. Νά, γιὰ κῦττα, πατριώτη, ἐκεῖνο τὸ νησί ἐκεῖ κάτω, ποὺ φαίνεται σάν γλάρος πάνω στὴ θάλασσα. Εἶνε ἡ πατρίδα μου. Δὲν τὸ περίμενα νὰ τὸ ξαναδῶ. Χρόνια ἤμουν ξενιτεμένος καὶ τώρα ξαναγυρνᾶν στὸν τόπο μου. Εἶμαι Μαζιώτης, ἔρεϊς. Καὶ ἔρεϊς καὶ καί ἄλλο ; Ἐκεῖ κάτω στὸν τόπο μου με περιμένει μιὰ ὁμορφὴ Μαζιωτοπούλα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΤΟΥ G. WILLIAM ROGERS

Δὲν θὰ ἔσχασω ποτὲ τὴ φοικτὴ τραγωδία ποὺ συνέβη στὸ φίλο μου Βαλάντ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κυνηγοῦσαμε μαζί γύρω ἀπὸ τὰ πυκνὰ καὶ ἔρημα δάση τῶν Ἰμαλαίων. Εἴχαμε φύγει ἀπ' τὸ Παρίσι μὲ σκοπὸ νὰ ἀκωτώσουμε κανένα ἀγριόχοιρο καὶ ἰδίως γιὰ νὰ μαζέψουμε στ' ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, μερικὰ ὀρχοειδῆ ἀνθή, ποὺ θὰ τὰ πουλοῦσαμε σὲ πολλὰ καλὰ τιμῆς, ὅταν θὰ ξαναγυρίσαμε πάλι στὴν Ἑνρώπη. Ὁστερ' ἀπὸ πολλὰς ἀκαρπες ἐρευνῆς, ἀποφασίσαιμε νὰ διευθυνθῶμε πρὸς τίς λίμνες τοῦ Ἑλγκαλόρ, ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στὴς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Γάγγη. Ἐκεῖ, καθὼς μᾶς εἶχαν πληροφορηθεῖ μερικὸι Ἰθαγενεῖς, θὰ βρίσκαμε ἀρκετὰ ὀρχοειδῆ καὶ συγχρόνως θὰ πετυχαίναμε καὶ κανένα καλὸ κυνήγι.

Οἱ καλοὶ ἡμεῖς ἀνθρώποι ἐντούτοις δὲν μᾶς ἀπέκρυψαν ὅτι διατρέχαμε πολλοὺς κινδύνους καὶ ἰδίως τὸν κινδύνον τῆς χολέρας, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἔκανε μεγάλῃ θανάτῳ στὰ μέρη ποὺ σκοπεύαμε νὰ πάμε. Ἡ μανία μᾶς ὅμως ν' ἀποκτήσουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ σπάνια καὶ πολυτίμητα ἐκεῖνα ἀνθὴ καὶ ἰδίως ἡ ἐλπίδα τοῦ μεγάλου κέρδους ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε τὸ ἐμπόριόν τους στὴν Ἑνρώπην, μᾶς ἔκανε ν' ἀψηφίσουμε κάθε κίνδυνον καὶ νὰ φτάσουμε πολὺ γρήγορα, στὴς ἐρημικὲς λίμνες τοῦ Μαγκαλόρ, ποὺ μᾶς εἶχαν ὑποδείξει.

Ὅταν ἀντικρύσαμε πρῶτὴν φορὰ τίς καταπράσινες ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γάγγη, εἴχαμε τόσο πολὺ ἔξαιτληθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους μιᾶς τριήμερης πορείας, ὥστε οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ φίλος μου Βαλάντ, οὔτε καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί μας, δὲν μπορούσε νὰ κινήν ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μᾶς μάλιστα, διψοῦσαν φοβερά καὶ οἱ ἄλλοι πάλι αἰσθανόντουσαν πόνους σ' ὅλο τοὺς τὸ σῶμα. Σταθίκαμε ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ μερικὰ μεγάλα καὶ περσιεργα δένδρα, χωρὶς νὰ ἔσκαμε τί ἐπρεπε νὰ κάνουμε. Σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ μᾶς καταλαμβάνῃ τὸ αἰσθηματὸς τῆς ἀπελπισίας καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πειὰ ἀν θὰ ἐξοῦσαμε ὡς τὴν ἀλλήν ἡμέρα.

Ἐξαφνὰ ὅμως, τὴν στιγμήν ποὺ κυττοῦσαμε ἀφᾶνα καὶ ἀπογοητευμένους τὸν φίλον μου Βαλάντ, ἀκούσα τὸν ἴχον βημάτων ἀπ' τὸ βάθος τοῦ δάσους.

— Κάποιος ἐρχεται! εἶπα ἀμέσως στοὺς συντρόφους μου. Ὅλοι ἐκύτταξαν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούγοντοσαν τὰ βήματα.

— Ποιὸς νάναι αὐτὴν τὴν ὥρα ; εἶπε ὁ φίλος μου.

Τὴν στιγμήν ὅμως ἐεῖν διακρίναμε κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τὴν σιὰ ἐνός γεροντάκου ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μᾶς.

— Γάλλοι εἰσάστε ; Γάλλοι ; τὸν ἀκούσαμε νὰ μᾶς φωνάζῃ ἀπὸ μακριά...

Ἐμεῖς δὲν ἀπαντήσαμε ἀμέσως ἀλλὰ κυττοῦσαμε ἐκπληκτοὶ τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, ποὺ ἔτσι καθὼς γυρίζετο κατέβλεπε μέσα στὸ ἔρημον ἐκεῖνο δάσος, ἐμοιάζε μὲ τρελλὸ ποὺ τοῖς ἔφαγε ἀπὸ παιδ φρενοκομεῖο θὰ εἶχε φύγει.

Ὅταν μᾶς πλησίασε ὁ γεροντάκος μᾶς ἐκάνελας στὸν ἴδιον τόπον :

— Ἀ! πόσο χαίρομαι! πόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὰς συναντῶ, φίλοι μου! Εἶμαι ὁ γιατρός Φόρμαπα! Δὲν με ἔχετε ποτε ἀκούσει τὸ ὄνομά μου ;...

Ὁ φίλος μου ὁ Βαλάντ ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε σ' αὐτά :

— Τρελλὸς θὰ εἶνε δίχως ἄλλο!

— Ὁχι τοῦ εἶπα. Δὲν πιστεύω! μοῦ φαίνεται πῶς κάποιον ἔχω ἀκούσει τὸ ὄνομά του. Καὶ ἀμέσως στρέφοντας πρὸς τὸν γιατρόν εἶπα χαμογελώντας :

— Φόρμαπα ; Ναι, ναι, ἔχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς ; Χάρηκα πολὺ ποὺ σὰς εἶδα... Καὶ ἀμέσως ὅστερ' ἀπὸ τίς ἀπαραίτητες συστάσεις ἀκολουθήσαμε τὸν γιατρόν σ' ἕνα ἐξυλισπιτάκι ποὺ μᾶς εἶπε ὅτι εἶχε ἐκεῖ κοντά. ...

Ὅταν μὴν κάμαμε μέσα μᾶς ὑπεδέχθη ἕνας ἰνδὸς ὑπηρετὴς στὸν ὁποῖο ὁ γιατρός Φόρμαπα εἶδωσε μερικὲς ὁδηγίες σὲ μιὰ γλώσσα ἐντελὴς ἀκατάληττη σὲ μᾶς.

Καὶ μέντετε πολὺ καιρὸ ἔδω ; ρώτησε τὸν γιατρόν ὅταν καθίσαιμε. Περισότερο ἀπὸ δέκα χρόνια, μοῦ εἶπε ὁ γιατρός Φόρμαπα, καὶ ἀποφασίσα νὰ ἔλθω στὰ ἔρημα αὐτὰ μέρη γιὰ νὰ βρῶ λίγη ἀνακούφιση ἀπὸ τίς ἀλλεπάλληλες συμφορὰς ποὺ συνέβησαν τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν οἰκογένειάν μου.

Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ Φόρμαπα, στὸ διάστημα ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια, αὐτὰ εἶχαν πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἐκ-

σθητὸ στὰ χεῖρα τοῦ γιατροῦ... Ὅταν ξαναγύρισα ἦταν πειὰ ἀργά. Ὁ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός! Ἐκύτταξα τὸν γιατρόν στὰ μάτια, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ μὴλῶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου.

— Ἦταν μοιραῖο! μοῦ εἶπε ὁ Φόρμαπα! Ὁ φίλος σας προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ τόπου μᾶς... Ἀυστυχῶς δὲν προφθάσαμε νὰ τὸν σώσουμε...

Ἐκεῖνος δὲν προσηύχθη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ θάνατον τοῦ φίλου μου μ' ἕνα τρόπο, ποὺ δὲν ἦταν δυνατό νὰ μὲ κινήν νὰ πεισθῶ. Μοῦ ἔλεγε διάφορα λόγια σχετικά μὲ τίς συνήθειες τῶν τόπων ἐκείνων, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μοῦ ἐξηγῇ σαφέστερα τὸν τόσο αἰφνιδίον θάνατον τοῦ φίλου μου. Βρισκόμενος σὲ μιὰ κατάσταση ἡ ὁποία δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζητήσω περισσότερες ἐξηγήσεις. Ἐξένης καὶ ἐρημικὸς ὁ τόπος ἐκεῖνος, φοβόμουν μὴπως, προ-

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

— Ἐνὰ φίλος μου ἦταν σωριασμένος κάτω νεκρός.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΕΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η επίδρασις που είχαν στην πολιτική ιστορία της Γαλλίας. Ο ιδεώδης τύπος της ευνοούμενης. Η Διάνα ντε Πουατιέ. Πώς θύνασθηκε προς χάριν του πατέρα της. Ο έρως της με τον Έρρίκον Β'. Η ώραία Αθηνά ντε Μοντεσπών που κυριάρχησε στην καρδιά του βασιλέως Ηλίου. Πώς κατηγορήθηκε επί μαχαίρα.

Η Διάνα ντε Πουατιέ ως μοναχή.

Στην πολιτική ιστορία και την εξέλιξη της Γαλλίας έπαιξαν πάντοτε σπουδαίο ρόλο οι γυναίκες. Έκείνοι όμως που φαίνεται παράξενο είναι ότι τον ρόλο αυτόν δεν τον έπαιξαν οι βασίλισσες, αλλά οι ευνοούμενες των βασιλέων.

Ο ιδεώδης τύπος της βασιλικής ευνοούμενης ήταν η Διάνα ντε Πουατιέ, η πολυγαλήνη του βασιλέως Έρρίκου του δευτέρου. Η Πουατιέ σε ηλικία δεκατριών ετών παντρεύτηκε με έναν ευγενή, καμπούρη δικαστή και πολύ άσχημο, τον Λουδοβίκο ντε Μπρεξ. Έθεωρείτο πρότυπο συζύγου μέχρις ότου ο σύζυγός της ανέκαλυψε μία συνωμοσία εναντίον του βασιλέως, χωρίς να υποκρίνεται ότι σ' αυτήν ήταν ανακατεμένος και ο πατέρας της γυναίκας του. Για να σώσει λοιπόν την ζωή του πατέρα της η Διάνα αναγκάστηκε και έγινε φίλη του Φραγκίσκου του πρώτου. Έτσι δόθηκε χάρης στον πατέρα της, την στιγμή ακριβώς που έπρόκειτο να εκρατορευθεί.

Όταν ο διάδοχος Έρρίκος, που τότε ήταν μόλις δεκαπέντε ετών, γνώρισε και έρωτεύθηκε την Διάνα, εκείνη ήδη είχε συμπληρώσει τα τριάντα, βρισκόταν δηλαδή σε μία ηλικία που την έποχε εκείνη άθεωρητο ως αρκετά προχωρημένη. Η καλλονή όμως της Διάνας διατηρήθηκε τόσο πολύ καιρό, ώστε την κατηγορήσαν πως ήταν μάγισσα, αφού τον μάλιστα δεν χρησιμοποιούσε ούτε φτεσισίδα, ούτε κανένα άλλο καλλυντικό και είχε την συνήθεια—προσοφανή για την εποχή εκείνη—να κάνει μάντιο κάθε μέρα!

Στην αυλή των Βαλουά υπήρχαν βέβαια πολλές ζωοεισμένες γυναίκες αλλά καμία δεν μπορούσε να παραβληθεί με την Διάνα στην όμορφιά, στο πνεύμα και στην τέχνη που είχε να προκαλή το ενδιαφέρον του βασιλέως για τα ζητήματα του κράτους του και να δείχνεται η πιο ικανή απ' όλες στην διοργάνωση μεγάλων προεκτών εορτών.

Τα αγάλματα της, στα οποία ο περιφημος γλύπτης Ζάν Γκουζόν την παριστάνει ως Αρτέμιδα—γιατί ήταν μανιώδης κυνηγός και αγαπούσε τα δάση—την δείχνουν ως μία γυναίκα με θέληση και με χαρμόσυνη.

Η Διάνα κυριάρχησε στην Γαλλία και στην καρδιά του βασιλέως της επί δεκαετία όλον ήμισυ αιώνα, ως την μοιραία εκείνη ημέρα της «κονταρομαχίας» η οποία έγινε απ' ευκαιρία των γάμων της αδελφής του Έρρίκου με τον πρίγκηπα της Σαρδίας και της κόρης του με τον βασιλιά της Ισπανίας.

Όταν η Αικατερίνη των Μεδίκων έπληξε στον Έρρίκο εκείνο το πρωί και τον εξώρισε με δάκρυα στα μά-

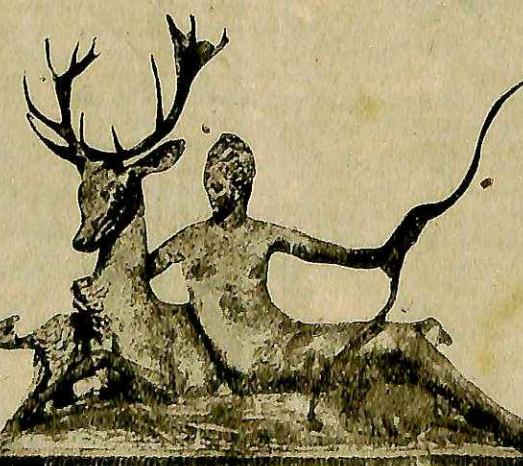
τια να μην λάβη μέρος στους αγώνες, γιατί οι αστρολόγοι είχαν δει πολλούς κακούς οίανους, ο Έρρίκος νόμισε πως όλα όσα έλεγε του τα έλεγε από ζήλεια προς την Διάνα και καμία. Μολαταύτα για να φανή εγγενικός απέναντί της, εκάλεσε και συμβουλευτήκε τον Νοστράδαμους, τον μεγαλύτερο αστρολόγο της εποχής. Ο Νοστράδαμους του έδωσε διφορούμενη απάντηση, του είπε δηλαδή ότι θα σκοτωθώ σε μονομαχία.

Ο Έρρίκος έπειδή δεν θεωρούσε το «κονταρομαχία» ως μονομαχία, νόμιζε ότι η προφητεία αυτή δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην περίπτωση αυτή και απελευρώθηκε με σκληρότητα τα δάκρυα της Διάνας που την έζηγόριζε να της επιτρέψει να ιδεί για τελευταία φορά τον βασιλέα. Με νεανική νύμφησία ανέβηκε σ' αλογό του, υποκρίθηκε μπεροσά στη Διάνα κυττάζοντάς την με έρωτικό βλέμμα.

Όταν έβλεπε τον βασιλέα, ο Έρρίκος γελώντας σιγά σιγά και φώναζε προς το πλήθος αν υπήρχε κανένας που θα μπορούσε να παλαίψη μαζί του. Τότε προχώρησε ένας γέρος αλκιός και τόν έβλεπε. Με όσον, επέλασε ο Έρρίκος. Αποτοβημένη πειρά απ' τον κόμο και τις διασεδάσεις η Διάνα έζησε της ζωής της στο πύργο της του Ανέ, αρνώντας τις ώρες της στην έκτε-λεσι καλών πρόξεων. Μόνον μία φορά είδε το Ανέ την

Η μαρκησία Μοντεσπών που επί είκοσι χρόνια κυριάρχησε στην καρδιά του Λουδοβίκου ΙΔ'.

Η Διάνα ντε Πουατιέ ως Αρτέμις στο γλυπτό του Ζάν Γκουζόν.

βλεπε φρικώδη όνειρα γι' αυτόν. Μεθυμένος από την νίκη ο Έρρίκος περιγέλασε τον γηραιό αλκικό και προκάλεσε τον Ιππότη Μοντγκομερύ σε αγώνα. Κατά πόσον ήταν πρόθεσις η τυχαία γεγονός έχει μείνει ανεξήγητο έως τώρα. Το γεγονός όμως εινε ότι το δόρυ του Μοντγκομερύ έχιτύπησε τόσο αδέξια τον Έρρίκο ώστε χώθηκε στο μάτι του κι ο βασιλέας έπεσε κάτω θανάσιμα πληγμένος.

Αυτή η στιγμή ήρκεσε για να εκθρονισθί την Διάνα από τον θρόνο της. Η Αικατερίνη άμέσως ανέλαβε τα κυριαρχικά της δικαιώματα. Δεν άπεμακρύνθη ούτε μία στιγμή από το κρεβάτι του συζύγου της και απέλευσε με σκληρότητα τα δάκρυα της Διάνας που την έζηγόριζε να της επιτρέψει να ιδεί για τελευταία φορά τον βασιλέα.

Με νεανική νύμφησία ανέβηκε σ' αλογό του, υποκρίθηκε μπεροσά στη Διάνα κυττάζοντάς την με έρωτικό βλέμμα. Όταν έβλεπε τον βασιλέα, ο Έρρίκος γελώντας σιγά σιγά και φώναζε προς το πλήθος αν υπήρχε κανένας που θα μπορούσε να παλαίψη μαζί του. Τότε προχώρησε ένας γέρος αλκιός και τόν έβλεπε. Με όσον, επέλασε ο Έρρίκος. Αποτοβημένη πειρά απ' τον κόμο και τις διασεδάσεις η Διάνα έζησε της ζωής της στο πύργο της του Ανέ, αρνώντας τις ώρες της στην έκτε-λεσι καλών πρόξεων. Μόνον μία φορά είδε το Ανέ την

Ολοι απέτελεσαν μία πομπή και ακολουθήσαν την κηδεία της κρατώντες στα χέρια τους αναμμένες λαμπάδες και ψάλλοντες: «Ας προσευχηθούμε στον Θεό για την Διάνα ντε Πουατιέ».

Επί διακόσια χρόνια αναπαύονταν η Διάνα ντε Πουατιέ μες στο μεγάλο λωρεπές μανωαλείο της που είχε έτοιμασει η ίδια για τον έαυτο της. Διακόσια χρόνια ως την ημέρα που ο επαναστατημένος όλος της Γαλλίας άνοιξε τον τάφο της, έβγαλε έξω το πτώμα της κι άφου άρπαξε κάθε τι το πολύτιμο, το πέταξε ποιάς έξερι που.

Στον δέκατο έβδομο αιώνα έχει περασει πια η εποχή των Ιπποτών. Οι αγώνες έδιδοντο πια μες στα σαλόνια όπου για όλο έχρησιμοποείτο το ανεύμα και η ευκατομοποιείτο την τρομερή Λουίζα ντε λα Βαλλιέρ. Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

απ' το Παρίσι δεν παρέλειπε να το επισκεφθί. Η βασίλισσα μάλιστα Χριστίνα της Σουηδίας, η τόσο Ιδιορρυθμή κορη του αδελφού Γουσταύου Αδόλφου, έθαύμασε τόσο πολύ τα χαρίσματα της Νινόν ντε Λαγκλό ώστε ύστερα από μία επίσκεψη που της έκανε έδλωσε ότι ποτέ της ως τότε δεν είχε γνωρίσει γυναίκα που η συναναστροφή της να είναι πιο εύχρηστη. Προσεκάλεσε μάλιστα την Νινόν στην Ρώμη και της έκανε πλούσια δώρα. Από την Ρώμη δε έγραψε η Χριστίνα στον Λουδοβίκο τον δέκατο τέταρτο ότι τον μόνον που του έλειπε για να συμπληρώσει την ανατροφή του ήταν η γνωριμία με την Νινόν ντε Λαγκλό.

Ο Λουδοβίκος όμως δεν έδειξε καμία σπουδή για να πληρώσει αυτή την έλλειψη της ανατροφής του. Δεν του άρεσαν καθόλου οι ευγενικοί τρόποι του όποιου άπαιτούσε η Νινόν από τους θαυμαστάς της.

Ο Λουδοβίκος δεν αγαπούσε διόλου τις περιστροφές κι ούτε έννοιωθε την ανάγκη να εινε ευγενικός απέναντι των γυναικών.

Έτσι, μόλις παρουσιάστηκε μπροστά του η Μαρκησία ντε Μοντεσπών δεν δίστασε καθόλου να εγκαταλείψει την προηγούμενη ευνοούμενη της, την τρομερή Λουίζα ντε λα Βαλλιέρ. Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

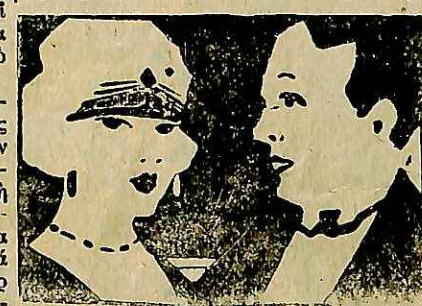
Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

Η Μοντεσπών ήταν κόρη του δούκους του Μοντεμά, κατήγετο δηλαδή από μία παλιά ήγεμονική οικογένεια που δεν ήταν καθόλου και τότε από τους Βουρβόνους. Ήταν όμορφη, έξαιρετικά έξυπνη και περιπαθή κι έγινε η αγαπητή σύνοτροφος του νεαρού Λουδοβίκου, που λίγον καιρό μετά την εμφάνισί της Αθηνά ντε Πουατιέ στην Γαλλία.

ντε λα Βαλλιέρ στο μοναστήρι της. Η Μοντεσπών δεν ανακατεύονταν καθόλου με την πολιτική, αλλά άπεναντίας ήταν λάτρης της μουσικής και της ποιήσεως. Γύρω της είχε μαζεψει τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες της εποχής της, τον Λουλλύ και τον Μπουαλιό, τον Ρακίνα και τον Λαφονταίν. Ο Μολιέρ ήταν ιδιαίτερος προστατευόμενος του άδελφου της, του δούκους Βιβόν.

Την όμορφη Μοντεσπών υπέσκαπτε ο κλήρος. Η Αθηνά ντε Πουατιέ, έχοντας την αγάπη του βασιλέως και των παιδιών της, δεν φανταζόταν ποτέ ότι μπορούσε να της κάνει κακό κανένας άνθρωπος. Είχε έμπιστευθεί τα παιδιά της σε μία παιδαγωγό που έκανε τον άγιο Όνοφροφό και τσακιδόταν σε υποκλίσεις μπρος στην παντοδύναμη μαρκησία. Η κυρία Σκαρρόν η χήρα του σατυρικού ποιητή ήταν όχι μόνον όμορφη αλλά και έξυπνη και πολύ μορφωμένη. Κατώρθωσε ν' αποκτήση την εύνοια της Μοντεσπών και ανδρόθεσε τον μεγαλύτερο γιο της μαρκησίας και του βασιλέως, τον δούκα ντε Μαιν, τόσο καλά ώστε έγινε το καμάρι του πατέρα του.

Εξωτερικώς φαινόταν πολύ ταπεινή και μετριομένη, πραγματικώς όμως δεν είχε στον νου της παρά να βγάλει την Μοντεσπών από την καρ-

διά του βασιλέως, να γίνει αυτή ευνοούμενη του κλονάτος του υποχέι-μου του κληρικού κόμματος.

Εν τω μεταξύ ένόσφε αυτή προσαποθεσε ν' αποκτήση με την διπλωματία της την εύνοια του βασιλέως, ο Ιεροκήρυξ της Αύλης από τους άρχοντες του κόμματος, άρχισαν να έπικρίνουν τον τρόπο της ζωής του βασιλέως. Κατά το Πάσχα άρνήθηκαν να δώσουν άφειο άμαρτιών στην Μοντεσπών και να της επιτρέψουν την μετάδοσι, άργότερα δε έκαναν το ίδιο και στο Λουδοβίκο.

Αυτή η απαγόρευσις προέβλεπε μεγάλη ένταση και στους δύο. Η Μοντεσπών άπεσφόθη στον πύργο της και ο Λουδοβίκος πήγε στον πόλεμο, ο δε Ιεροκήρυξ της Αύλης ο πολύς Βερσόνιους άρχισε να έλπιζε ότι τα στρατιωτικά και πολιτικά καθήκοντα του βασιλέως θα τον έκαναν να άπομακρυνθί από την ευνοούμενη του. Ο άναγκαστικός όμως αυτός χωρισμός δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να αύξηση το πάθος των δύο αγαπημένων. Μάλιστα και έγραψε στον βασιλιά σε στρατοπέδο: «Μεγαλειότατε, δεν έχω από σας να οβρώσε στην στιγμή μία τόσο δυνατή φλόγα γιατί θα σας έχητούσα τα άδύνατα. Προσπαθήστε με, Μεγαλειότατε, να λιγοστεύετε την φωτιά αυτή και ίδιος να μην την θρέψετε περισσότερο».

Η Μοντεσπών βρισκόταν σε πολύ καλές σχέσεις με την βασίλισσα Μαρία Θηρεσία και μάλιστα μία μέρα άποσκέφθηκαν μαζί οι δύο τους την

Σε λίγον καιρό συναντήθηκε πόλιν ΠΕΡΡΕΤΤΑ. Η Μοντεσπών με τον βασιλιά. Όσο ο Λουδοβίκος, επηρεαζόμενος όλοένα περισσότερο από την κυρία Σκαρρόν, άρχισε να θεωρεί την μητέρα των παιδιών του ως μία επικίνδυνη σαηνειρία, όλοένα περισσότερο άντιλαμβάνεται ότι δεν θα άργούσε να άπακολουθήσει ο τελεωτικός χωρισμός.

Κι έξαφνα συνέβη κάτι έντελώς άπρόοπτο. Ο Λουδοβίκος έχεσε σε μία στιγμή την έπιστην ευνοούμενη του και έρωτεύθηκε τραλιά την δεσποινίδα ντε Φοντανί πούθριάμβουσε βλέποντας αυτήν την άπροσοχητη εύνοια του βασιλέως. Όπως όμως είχε άναψει άμσως έτσι και έβρωσε η φλόγα του πάθους του Λουδοβίκου. Η δεσποινίς Φοντανί άρρώστησε, πήγε σε ένα μοναστήρι και εκεί πέθανε έντελως έξαφνα από μια άγνοστη ασθένεια. Ο βασιλέας άπαύρησε να γίνει νεκροφίλη, γιατί κι αυτός, όπως και όλη η Αύλη θεωρούσε βέβαιο ότι η ώραία αλκική είχε δηλητηριασθή.

Το 1680 πολλά μέλη της γαλλικής άριστοκρατίας που είχαν άνώτατα άξιώματα στην Αύλη βρέθηκαν άνακατεμένα στην σκανδαλώδη υπόθεσι της περιφημης φαρμακευτικής Βουαζέν. Έπειδή το σκανδαλό θα ήταν φοβερό, αν έγινόντο γνωστά όλα τα πρόσωπα που ήταν άνακατεμένα στην υπόθεσι αυτή, η Βουαζέν δικάστηκε εν άκρη μυστικοτη και κατεδικάσθη άμέσως στον δια πυρός θάνατον. Λίγον καιρό όμως μετά τον θάνατό της παρουσιάστηκε μία άλλη μάγισσα στο δικαστήριο, η όποια έπρότεινε να προβή σε άποκαλύψεις σχετικώς με την Μοντεσπών. Διετέιντο ότι η ευνοούμενη του βασιλέως όχι μόνον είχε βγάλει από την μέση την αντίεηλό της δεσποινίδα ντε Φοντανί δηλητηριάζόντας την, αλλά έκανε μάγια από χρόνια για να κακοθώσσει να κρατήση την εύνοια του βασιλέως. Καί μάλιστα σαν έδωε πως τα μάγια της και τα έλκείριά της δεν έκαναν τίποτε, παρέδωσε την ψυχή της στον διάβολο και μνημόνευε στα μυστήρια της μάγικης μάγισσας κάτοντας θυσίες στον Σατανά με όσφατα μικρών παιδιών.

Οι τοσμερές αυτές άποκαλύψεις έτάραξαν σε σημετώ φοβερό τον βασιλιά. Ο Λουδοβίκος ο ΙΔ' άποφασβήχθηκε άμέσως από όλες τις έγκόσμιες άπολαύσεις και μάλιστα άπέφυγε να κάνει στην Μοντεσπών και τις έπισκέψεις άκόμη που ήταν υποχρεωμένος να έτελλί, έξ ότίας τι ν άνωτάτων αλκικών άξιωματών που είχε η μαρκησία.

Η καταστροφή όμως θα ήταν φοβερή, αν η μητέρα των παιδιών του και ευγενέστερη κυρία της Αύλης του άποχρηγόταν ν' άπολογηθί στο δικαστήριο ως φαρμακευτρια και ως μάγισσα. Ο βασιλέας δεν έλιπε άπολύτως τίποτε ούτε στην Μοντεσπών ούτε στην Σκαρρόν και όταν βρέθηκε ένας δικηγόρος που ανέλωβε την άπεράπαιτη της ευνοούμενης του και έλεγε ότι η μήνυση εναντίον της δεν ήταν παρά μία κακοήγησι και άσχημη άσυκοφαντία, ο βασιλέας διετέιντο άμέσως να παύσουν οι άνακρίσεις και να άποσφωθί η μήνυση.

Όλη η υπόθεσι κρατήθηκε μυστική σαν να ήταν άπομυστικό μυστικό του κράτους, τόσο πολύ μάλιστα ώστε τώρα μόλις έγινε γνωστή μετ' την άδεια της έλευθρίας μελέτης των μυστικών άρχων της Γαλλίας. Ο ίδιος ο βασιλιάς παρ' όλο που δεν άνέκοινοσε σε κανέναν να τον άναμνί Μ' όσον όμως δεν τέλειωναν οι όρες γυναικείας έπικλήσε στην τύχη της Γαλλίας. Εινε ποτέ άσχημη και χρειάζεται γι' αυτή ίατριο άσθερο.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ο Άμερικανός ηλεκτρολόγος και καθηγητής Τζων Σίμενς έπεράτωσε τελευταίως το σκέδιον ενός ηλεκτρικού σπιτιού, για την τελειοποίησι του όποιου έργαζότανε επί πολλά χρόνια. Το σπίτι αυτό, του όποιου η άνεγερσις άρχισε πρό δεκαπέντε ήμερών, θα έξυπηρετείται εις όλας του τας άνάγκας με ηλεκτρισμόν. Όχι μόνον ό φωτισμός του θα εινε ηλεκτρικός, αλλά και η θέρμανσις του θα έπιτυγχάνεται διά ίδιορρύθμου ηλεκτρικού συστήματος. Η κουζίνα του θα εινε ηλεκτρική, το πλυντήριο του ηλεκτρικό και όλοι οι όπηρεσις του θα γίνωνται με τη βοήθεια ηλεκτρικού ρεύματος.

Εκτός αυτών όλων, ό καθηγητής κ. Σίμενς έγκατέστησε μεταξ' της ολναποθήκης, του μαγειρείου και της τραπεζαρίας του σπιτιού αυτός ένα μικρό ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, ό όποιος θα μεταφέρει τις μπουκάλες του κρασιού, τα φαγητά και τα διάφορα έπιτραπέζια σκεύη από την κουζίνα στην τραπεζαρία.

ΣΚΕΥΕΙΣ

— Ο άνθρωπος που δεν μπορεί να κρατήση ένα μυστικό, μοιάζει με γράμμα που ταξιδεύει άνοηχτό κι' άσφράγιστο από τόπο σε τόπο.

Η Μοντεσπών μοίρασε όλη της την περιουσία στους φτωχούς και έπέδωθε στην έμπαρκο μετάνοια και στην προσευχή. Κάτω από το μεπένωτό της όρομα που δεν έβγαζε έξ αίτιας της κοινωνικής της θέσεως, φορούσε ένα τρίγυνο πουκάμισο και μία ζώνη από σχοινί με κόμους.

Η πιο όμορφη όμως δοκιμασία γι' αυτήν ήταν όταν ένοσώσε ζήτησε άγγεγνώνη από την θρησκεία άνακρίτηλό της. Ύστερ' από λίγον καιρό πέθανε μόνη και έσηνη. Ο βασιλέας μόλις άληγήρεσε στα παιδιά της να την πένθησουν. Η ψυχρότης του έκανε τόση έντονη ώστε πολλοί τον ρώτησαν για τον λόγο της στάσεως του ατήης. Ο Λουδοβίκος ο ΙΔ' άπάντησε: «Από τότε που η κυρία ντε Μοντεσπών έφυγε από της Βερσαλλίας και δεν έπρόκειτο πια να την έανωθί ποτέ, έλε πέθανε για μένα πρό καιρό».

Έτσι πέθανε μία γυναίκα που είχε όλοκληρος δεσποτική κυριαρχία στην καρδιά του νεογέννητου μονάρχη της Εβδόμης χωρίς κανένας να την άναμνί Μ' όσον όμως δεν τέλειωναν οι όρες γυναικείας έπικλήσε στην τύχη της Γαλλίας. Εινε ποτέ άσχημη και χρειάζεται γι' αυτή ίατριο άσθερο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Νά φλυαρίσουν» ήταν ή άκριβής έκφρασις, πιδ άκριβής Έως άπ' ότι ο Λαντσιόττο τή φανταζόταν. Μά ώστόσο, στίς πείσμα τής άνάρετης άποφάσεώς των νά μη διατηρήσουν μεταξύ τους παρά άδελφικές σχέσεις, έφθασον άκόμη ο θάνατος του Λαντσιόττο δέν τους έδινε τό δικαίωμα νά χαρούν τόν έρωτά τους, —ώς τόσο τους έφευγε κάθε τόσο κ' Ένα έρωτικό λογάκι. Πολλές φορές χωρίς νά θέλουν, καθώς έλεγαν μιά φράση χωρίς σημασία, έβγαίνει άπό τή στήθη του ένός ένας στεναγμός, ο όποιος ειδοίσκε άμέσως άντήχηση στή χείλη του άλλου.

Μά αυτό ήταν βλο. Καί δέν πρέπει νά ξεφνιαστί κανείς μέ τό έλάχιστο αυτό στίς όποιες περιουσιζόντουσαν, άν λάβη υπ' όψει τήν τήν μεγάλη άθωότητα τής Φραντζέσκας καί του Πάολο. Η άλήθεια βέβαια είνε ότι ο Πάολο δέν ήταν άθώος όσο ή Φραντζέσκα, γιατί, τί διάβολο, είχε μάθει στίς διάστιμα των έξη μηνών πού γύριζε άπό τόπο σέ τόπο καί πολεμούσε :

Μά αυτά πού είχε μάθει ήταν τόσο λίγα, τόσο λίγα, πού δέν θά έΐχαν τόν κόπο νά τ' αναφέρη κανείς.

Ήταν ή 26 Οκτωβρίου 1895, ή όγδόη ήμέρα πού ο Πάολο κι' ή Φραντζέσκα περνούσαν μαζί. Ής τήν ήμέρα εκείνη ή ευλάβειά τους καί τό σέβας τους πρós τόν άοριστο Λαντσιόττο είχε παραμερίσει τούς γοητευτικούς έρωτικούς κινδύνους.

Όλες αυτές τίς ήμέρες, τήν περισσότερη ώρα τήν περνούσαν ο ένας κοντά στόν άλλο. Η Φραντζέσκα καθισμένη σέ μιά έδρα πλάι στίς πόρτες κεντούσε, ενώ ο Πάολο, καθισμένος σ' ένα σκαμνάκι, τής διηγόταν διάφορα έπεισόδια από τίς μάχες στίς όποιες είχε λάβει μέρος.

Εκείνη τήν ήμέρα, καθώς ή Φραντζέσκα καθόταν στή συννηθισμένη της θέση, έρριξε στίς νέες μιά ματιά πού φαινόταν σά νά τόν ρωτά :

«Τί θά μού διηγηθήτε σήμερα ;
—Ω, τής απάντησε εκείνος μέ ένα ύψος χαρούμενο καί λίγο μυστηριώδες μαζί, έγω κάτι καλύτερο σήμερα από τίς πολέμικες μου ιστορίες γιά νά σάς διασκεδάσω Φραντζέσκα...

—Μπάρ. Καί τ' είν' αυτό ;
—Όρίστε !

Καί ο Πάολο έδειξε στή σύντροφό του έναν τόμο χειρόγραφο —ή τυπογραφικό δέν είχε ακόμα άφηρευθεί κατά τό 12ον αιώνα—

ένα χοντρό τόμο γραμμένο σέ περγαμνή καί δεμένο μέ βελούδο κόκκινο βαθύ καί μέ σιδεράκια χρυσά.

—Καί τί είν' αυτό ; ρώτησε πάλι ή Φραντζέσκα.

—Ένα μυθιστόρημα πού τό πήρα άπό τή βιβλιοθήκη του άδελφού μου... πού ήταν άλλοτε του πατέρα μου.

—Καί είνε ευχάριστο πράγμα ένα μυθιστόρημα ;

—Ό, πάρα πολύ ευχάριστο... Προπάντων αυτό έδώ.

—Καί πώς λέγεται ;

—«Ο Λανσελός της Δίμνης». Ο πατέρας μου ευχαριστίσταν πολύ διαβάζοντάς το καί λίγες βδομάδες πρδ του θανάτου

κατά τόν 12ον αιώνα από τόν Γκωτιέ Μάππ, γραμματέα του Έρρίκου ΙΙ, βασιλέως τής Άγγλιας, αυτό τό μυθιστόρημα πού θι ήταν, νομίζουμε, δύσκολο σή-μερα νά διαβάση κανείς δυό σελίδες του, χωρίς νά χασμουρηθή, ήταν παρά πολύ τής μόδας τό μεσαιώνα, μέσα σ' όλους τούς πύργους των ευγενών.

Δέσποινες καί άρχοντες διάβαζαν τότε κατενθουσιασμένες τά κατορθώματα του ήπώτου Λανσελότη πού μιά καλή κι' ώραλα νεράιδα τόν είχε άρπάξει άπό μικρόν άπό τήν άγκυλιά τής μητέρας του γιά νά χωθή μαζί του μέσα στά βάθη μιάς λίμνης. Στά βάθη τής λίμνης εκείνης ή-αν ένα

λότος, βρέθηκαν μόνοι στίς βάθος ενός διαμερίσματος, μακριά άπ' τό παλάτι όπου μπορούσαν ν' άγχαληθούν έλεύθερα.

Καί γράφει τό μυθιστόρημα παρακάτω :

«Ότόσο ο Λανσελός στεκόταν άκίνητος, όρθιος, άπέναντι στή Γενεβιέβ πού καθόταν στήν ύψηλή πολυθρόνα της, ή όποία άπό πάνω ως κάτω ήταν έπικρυφή.

—Πληοιάστε, ευγενική ήπώτου, τού είπ' εκείνη.

—Καί, παραμερίζοντας λίγο στήν πολυθρόνα της, έπρόσθεσε :

—Υπάχει θέση καί γιά σάς κοντά μου.

Στήν παράγραφο αυτή του μυθιστορήματος, ή Φραντζέσκα, ή όποία άπό ώρα είχε πάψει νά κεντά για ν' άφιέρωση όλη της τήν προσοχή στήν άνάγνωση, διακοπτόντας τόν Πάολο, είπε :

—Δέν έκουραστήκατε καθόλου φίλε μου ;

—Όχι, σάς άρκίζομαι !

—Η φωνή σας άδυνάτισε ώστόσο. Ναί, κουραστήκατε. Δέν έρχεστε νά καθήσετε κοντά μου, όπως ο Λανσελός μέ τή βασίλισσα Γενεβιέβ ; Υπάρχει θέση καί διά τούς δυό μας στήν πολυθρόνα μου. Έτσι, κοντά μου, δέν θά είστε άναγκασμένοι νά ύψώνετε τή φωνή σας γιά νά σάς άκούω.

Ο Πάολο στήν άρχή έδίστασε. Μά, κατά τό παράδειγμα τής βασιλίσσης Γενεβιέβ, ή Φραντζέσκα είχε παραμερίσει στήν πολυθρόνα της έτσι πού νά έξοικονομήσει στίς φίλες της άρκετό χώρο γιά νά καθήση κοντά της.

Ο Πάολο τότε πήρε τή θέση πού τού προσέφερε.

—Όρατα ! είπε ή νέα κόρη, έξακολουθήστε !... Ω, είνε πολύ ένδιαφέρον αυτό τό βιβλίο... Πάρα πολύ ένδιαφέρον...

Ο Πάολο έξακολούθησε τήν άνάγνωσή του.

«Ο Λανσελός άποδέχθηκε τήν ευγενική πρόσκληση της Γενεβιέβς καί πήγε καί καθήσε κοντά της. Μερικές στιγμές πέρασαν ώστόσο χωρίς νά τολμήση νά σηκώση τά βλεμμάτα του πρds αυτήν.

Μά ένα χέρι πού άρχισε νά χαιδεύ τό δικό του, τόν ξανάκανε τολμηρό. Έκοίταζε τή βασίλισσα. Έκείνη χαμογελούσε.

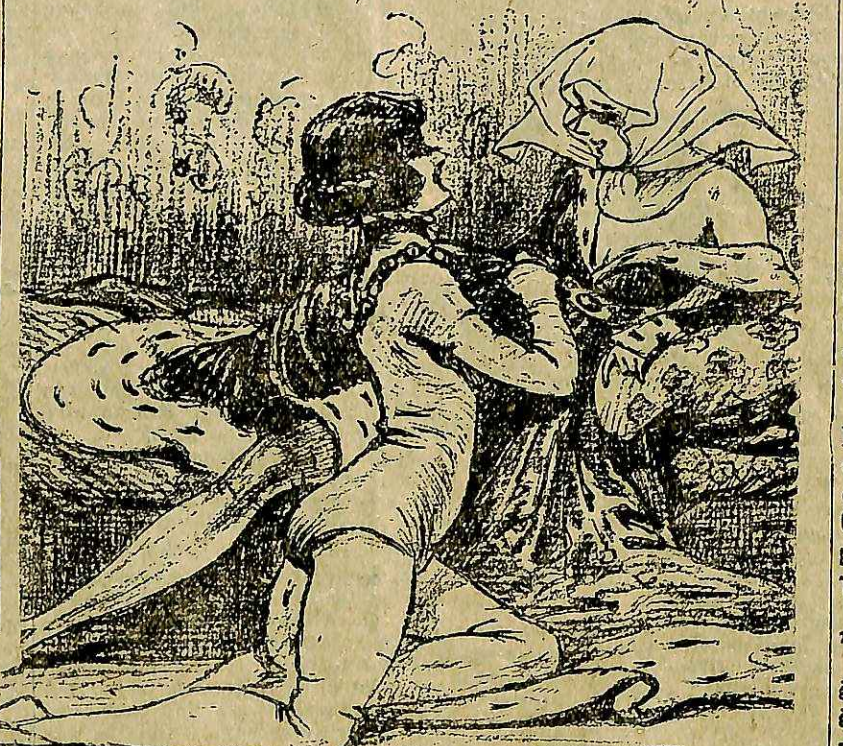
—Ω ! άγαπημένη Γενεβιέβ, φώναζε, πόσο σάς άγαπώ !... Χωρίς ν' άπάντησή εκείνη, έγειρε τό κεφάλι της πρds αυτόν...

—Ω, πόσο σάς άγαπώ ! ξανάπε ο νέος ήπώτης, σφραγίζοντας μ' ένα φιλή τό ποσφυρό στόμα της βασίλισσας.

Τό βιβλίο έπеше άπό τό χέρι του Πάολο.

Από τό δεξί του χέρι, γιατί μέ τό άριστερό έσφιγγε τό χέρι τής φίλης του.

—Ω ! πόσο σ' άγαπώ, Φραν-

του, μού είχε υποσχεθεί νά μού τό δώση νά τό διαβάσω κ' έγώ... Γι' αυτό πιστεύω ότι ο άδελφός μου δέ θά δυσαρεστηθή πού τό πήρα, χωρίς τήν άδειά του...

—Ο «Λανσελός της Δίμνης» ! Ω, πρέπει νά είνε πολύ όρατο... Δοιπόν θά μού διαβάσετε αυτό τό βιβλίο, Πάολο, δυνατό.

—Ναί.

—Δέν θά σάς κουράση αυτό ;

—Καθόλου.

—Έ λοιπόν ! διαβάσετε... σάς άκούω... Ω, είνε πολύ χοντρό βιβλίο ! Θά μού τό διαβάσετε ήμέρες δλόκληρες ! Τόσο τό καλύτερο !.

Αυτό τό μυθιστόρημα του «Λανσελότη της Δίμνης» πού τό πρωτότυπο του είχε γραφεί λατινικά από κάποιον άγνωστο συγγραφέα καί είχε μεταφρασθεί γαλλικά

μαγικό παλάτι όπου κατοικούσε ή νεράιδα μέ όλη τήν αλή της. Εκεί άνέθρεψε σά βασιλόπουλο τό νεαρό Λανσελότο, ο όποιος στίς έξής κοντά στόνομά του έδασε καί τίς λέξεις «της Δίμνης», είς άνάμνησιν τής πρώτης του αύ τής περιπέτειας.

Σέ ήλικία είκοσι χρόνων, ο Λανσελός πήγε στήν αλή του Άρθου, βασιλέως τής Μεγάλης Βρετανίας, τού όπολου τήνέγκρδια φιλοξενία τήν έπλήρωσε μέ μιά μεγάλη πρόδοσία. Μά ή Γενεβιέβ, ή γυναίκα του Άρθου, ήταν τόσο γοητευτική ! καί ο Γαλλέωτος, ο ήπώτης του Λανσελότη, τόσο πανούργος !... Καί, ενώ ο βασιλιάς κυνηγούσε έλάφια, ο Γαλλέωτος παρασκεύαζε μιά μυστική συνάντησι μεταξύ του κυρίου του καί τής βασίλισσας.

Έτσι ή Γενεβιέβ καί ο Λανσε-

λός, έβρίσκονταν μόνοι στίς βάθος ενός διαμερίσματος, μακριά άπ' τό παλάτι όπου μπορούσαν ν' άγχαληθούν έλεύθερα.

Καί γράφει τό μυθιστόρημα παρακάτω :

«Ότόσο ο Λανσελός στεκόταν άκίνητος, όρθιος, άπέναντι στή Γενεβιέβ πού καθόταν στήν ύψηλή πολυθρόνα της, ή όποία άπό πάνω ως κάτω ήταν έπικρυφή.

—Πληοιάστε, ευγενική ήπώτου, τού είπ' εκείνη.

—Καί, παραμερίζοντας λίγο στήν πολυθρόνα της, έπρόσθεσε :

—Υπάχει θέση καί γιά σάς κοντά μου.

τζέσκα φώναζε :

«Όπως ή βασίλισσα Γενεβιέβ, έτσι κι' ή Φραντζέσκα έγειρε τό γελαστό κεφάλια της πρds τόν άγαπημένο της.

Τά χείλη τους ένώθηκαν...

Αυτό τό φιλήμα ήταν ή σπύθα πού τινάζει τήν κυριτιάδοθήκη στόν αέρα.

Οι έρκοι πού είχαν κάνει νά μείνουν φρόνιμοι ξεχάστηκαν στή στιγμή... Στριγμένοι ο ένας μέ τόν άλλον πιδ σφιχτά άπό τόν κιστό μέ τό δρύ, οι δυό φίλοι είχαν άφίσει άδότη τή γή γιά νά πετάξουν στόν έδδμο ούρανό. Η Φραντζέσκα μεθύσμένη από άγάπη είχε έγκαταλειφθή δλόκληρη, χωρίς καμμία άντίσταση, στή φλογή χωρίς έννοια, στεναγμοί πνιγμένοι, ένως φίλθρος έμοιος μέ τό τιτί-βι μιν των πουλιών κάτω άπό τό φύλλωμα, αυτοί ήταν οι ήχοι πού άντηχούσαν τώρα καί είχαν διαδεχθή τήν άνάγνωση στίς πόρτες.

Αξαφνα, σέ μιά στιγμή πού τά κλειστά έλέφαρά του, τά γεμάτα μέθη, μισάνοιξαν... σέ μιά στιγμή πού τό δρύ στόμα του άποσπάστηκε—γλυκειά διακοπή—άπό τό δρύ στόμα τής φίλης του, αξαφνα ο Πάολο είδε νά λάμψη πάνω άπό τήν πολυθρόνα κάτι πού είχε μιά λάμψη άστραφτερή...

Ακουσε πίσω του ένα τριέμο δοντίσιμο...

Θέλησε άμέσως νά φωνάξη... νά σηκωθή...

Μά, τρελλή από ευτυχία ή Φραντζέσκα τόν συγκράτησε ένώνοντας πάλι τά χείλη της μέ τά δικά του.

Ήτανε τό τελευταίο τους φιλήμα, ή τελευταία χαρά τους !...

Αμέσως μαζί καί τά δυό, τά δυό παιδιά έννοιωσαν μέσα στήν καρδιά τους έναν τρομερό πόνο.

—Θεί μου !... έτραύλισαν κι' οι δυό.

Επειτα ένας στεναγμός—πού ήταν κι' αυτός ο τελευταίος—βγήκε άπό τά στήθη τους πού είχαν έννοη πειά άδιάσπαστα τό ένα μέ τό άλλο.

Είχαν πεθάνει κι' οι δυό τρυπημένοι μέ τό ίδιο σπαθί (*) πού σπρωγμένο άπό ένα μανιασμένο χέρι είχε χωθεί ώς τή λαβή του άόμασα άπό τούς δυό ώμους του Πάολο γιά νά ξαναβγή ή μύτη του άόμασα άπό τούς δυό ώμους τής Φραντζέσκας.

Ποιός είχε διαπράξει αυτή τήν άτιμη δολοφονία ; Ποιός ;...

Πιστέψατε τάχα γιά μιά στιγμή άγαπητέ άναγνώστα, στήν άρρώ-

σταία του Λαντσιόττο ; Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

ταν στίς πόρτες. Άπό τήν άρχή θά μαντέψατε χωρίς άλλο, ότι ή μετάνοιά του, καί ή καλόςή του, δέν ήταν παρά μιά παγίδα γιά τούς δυό δυστυχισμένους νέους.

Γιά νά παύση τή βδελυρή κωμωδία του, ο Λαντσιόττο χρειάζόταν δυό κομπάρσους... Μερικά χρυσά νομίσματα στίς γαστρές, τούς είχαν υποτάξει καί τούς δυό στίς θελήσεις του.

Από όχτώ ήμερών ο Λαντσιόττο παρευρίσκατο άθέατος σέ όλες τίς συναντήσεις τής Φραντζέσκας καί τού Πάολο. Μόλις τά φτωχά παιδιά άποτραβιόντουσαν χωρίς καμμία δυσπιστία στίς δωμάτιο πού ήταν δίπλα στίς δικές του, ο ψευδοπαράλυτος πηδώντας άπό τό κρεβάτι του πήγαινε καί καθό-

«Θά γίνουν ένοχοι !... Καί τήν ήμέρα πού θά γίνουν ένοχοι, θά τούς σκοτώσω !... Αυτό είνε τό δικαίωμα μου !...»

Δικαίωμα του !... Ένα δικαίωμα έμοιο μέ τό κυνηγό δταν στραγγαλίζει τόν πελαργό πού τόν έπιασε στίς καθρέφτη...

Οι προβλέψεις του Λαντσιόττο ήταν άλλωστε πολύ σωστές, όπως είδαμε.

Όπως καί τό λέει, στήν Κόλαση, ή Φραντζέσκα στίς δάντη, μιλώντας του γιά τό μυθιστόρημα του «Λανσελότη της Δίμνης». Αυτό τό βιβλίο κι' αυτός πού τό έγραψε υπήρξαν γιά μās ένας άλλος Γαλλέωτος.

Στίς πρώτες σελίδες πού άντάλλαξαν ή Φραντζέσκα κι' ο Πάολο, ο καμπόρης, σάν τήν άράχνη, πού βλέπει τή μυγιά πιασμένη στίς δίχτυα της, βγήκε άργά άπό τόν κρυφώνα του.

Τους άφησε ώστόσο —πράγμα παράδοξο— ν' απελευθέρουν αυτό τό πρωτόφιλο, κ' ένα δεύτερο, κ' ένα τρίτο... Τους ά-

φησε νά γευθούν τή θεία μέθη τού έρωτος... ή περιέργεια καί όχι ο οικος συγκρατούσαν τό χέρι του. Ήθελε νά δη-

τις άγνωστες γι' αυτόν χαρές...

Μά στίς τέλους συνήλθε. Καί χτύπησε...

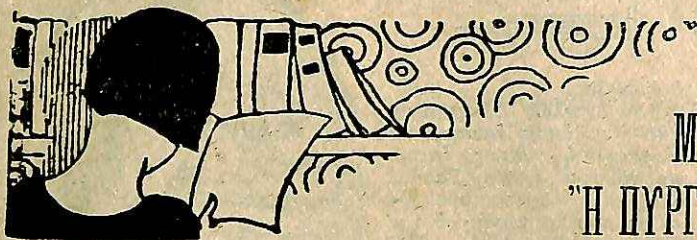
Η θεία δικαιοσύνη τιμωρεί πολλές φορές άμέσως τούς έγκληματες. Μόλις τελείωσε τή δολο-

φονία του, ο Λαντσιόττο αφήνοντας τό σπαθί του χωμένο μέσα στίς στή-

θες του, έτρεξε πρds τό δωμάτιο του γιά νά φωνάξη τόν Μονφωκόν, τόν ήπώτη του καί νά τού δείξη τό θέαμα τό ό-

ποιο ο Έίος έλεγε : έκδικήσή του.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ
"Η ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ"

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τό τηλεγράφημα τώστειλα, πάει! Την ίδια νύχτα, γυρίζοντας στο σπίτι, πέρασα από το τηλεγραφείο και τώδωσα.

— Χαρά στη βιάση!... γέλασε ο κύρ Μιχάλης. Και πόσο πλήρως;

— Όρλστε ή απόδειξη.

— Πώ, πώ! Έκαμε ο κύρ Μιχάλης. Πέντε και είκοσιπέντε; Πολύ μάς κοστίζει το άστετο του Ρωμηού...

— Άν εινε άστετο κανενός Ρωμηού, ναί. Άν όμως εινε σοβαρό κανενός Ισπανού;

— Δεν βαρύνει!

Και κουνώντας το κεφάλι του, ο κύρ Μιχάλης έβγαλε το πορτοφόλι του. Τη στιγμή αυτή που πλήρωνε και του πονούσε, ή έλπιδα του, αλήθεια, ήταν έλαττωμένη κατά τα τρία τέταρτα...

— Άλλά ήταν στιγμή και πέρασε. — Και τώρα θα περιμένουμε τ' ώρατο γράμμα... αποκρίθηκε ο Άγης φαιδρά.

Μήπως δε τώξερε ο κύρ Μιχάλης; Άλλά έτσι, ήθελε να το ξανακούσει, να το ξαναπούν, να εκφράσει πάλι τις μισοφειτικές αμφιβολίες του, να κάμει τόν Άγην να τονώση την πεποίθησή του...

Αυτό γίνονταν πεντέξη μέρες κατόπι, ενώ περιμεναν τ' ώρατο γράμμα» με την ίδια κ' οι δυο άνοπομονοία.

— Άλλά το γράμμα δεν ήλθε με το πρώτο ταχυδρομείο.

— Έπρεπε τώρα να περιμένουν το δεύτερο. Άλλά ούτε με το δεύτερο δεν ήλθε, ούτε με το τρίτο!

Κάθε φορά που το γραφείο λάβαινε γράμματα από την Εύρώπη, ο Άγης έβεβαίωσε τόν κύρ Μιχάλη.

— Απόψε θα το βρήτε στο σπίτι σας... χωρίς άλλο.

Πολλές φορές μάλιστα, σχολάζοντας, συνώδευε τόν προϊστάμενό του ως το σπίτι. Άλλά κανένα γράμμα δεν τούς περίμενε κεί. Άρχισαν να ρωτούν και στο Ταχυδρομείο... Τίποτα, τίποτα!

Και όμως είχαν περάσει δέκα μέρες. — Όχι ένα, αλλά τρία γράμματα θα είχε καιρό να τούς στείλῃ σ' αυτό το διάστημα κεί, δόν Ροδρίγος. Μή δεν έλαβε το τηλεγράφημα;

— Ο κύρ Μιχάλης έλεγε:

— Νάτα!... Δεν σάς τάλεγα εγώ; Φάρασα ήταν, πούδς ξέρει τί γέλοια κάνουν ολόένα με το τηλεγράφημα... Άκκορ... Έκριβέ... Μισελμάρος... Χά, χά, χά... Μωρέ, δουλειά που μ' έκάματε να πάθω... Καλά τάλεγα εγώ...

— Ο Άγης όμως, που δεν τάκουγε αυτά, πήγε να ρωτήσει στο Τηλεγραφείο. Κ' εκεί τόν πληροφορήσαν «επισήμως» ότι το ύπ' αριθ. 5.462 τηλεγράφημα για τήν Μαδρίτη, είχε σταλή τήν ίδιαν μέρα, το ίδιο πρωί που παραδόθηκε. Πώς λοιπόν άργούσε τόσο πολύ ή απάντησις;

Μή βρήκε κανέναν άλλον ο Δόν Ροδρίγος; Μήν πέθανε ο πιστός εκείνος Μιχέλε; Μήν άρρώσθησε στην πανοιόνα ή ώραία Μερσεδες κ' έχασαν το νού τους δ' λοι;... Η άπλούστατα, μήν έχάθηκε το γράμμα;

— Άλλά όχι!... Τόσο σπουδαίο γράμμα, δεν θάκταναν τήν άνοησία να μή το στείλουν συστημένο. Κάτι άλλο θα έτρεχε...

— Ο Άγης σκέφθηκε τότε, χωρίς να πη τίποτε του κύρ Μιχάλη, που δέβαια δεν θα το ενέκρινε, να θυσίαση κι' αυτός πεντέξη δραχμές και να ξανατηλεγραφήση. Είχε πάρει και το μισθό του κεινες τις μέρες και το πορτοφόλι του δεν θ' αίσθανόταν πολύ τήν άβρηλα. Άλλ' εξαφνα, εκεί που συλλογίζονταν πώς να συντάξῃ το δεύτερο αυτό τηλεγράφημα, χτύπησε το μέτωπό του.

Μπρέ, να μή το συλλογισθῇ τόσες ημέρες!...

— Η απάντησις του Δόν Ροδρίγου ήλθε... με ψευδώνυμο, όχι πειδ' πρὸς τόν κ. Μ. Δελούση, αλλά πρὸς τόν κ. Μισελμάρος, που του τηλεγράφησε... Και (α περιέμενε, πούδς ξέρει πόσες μέρες, σ' α συστημένα Πόστ-Ρεσάντ...

Μπρέ, να μή το συλλογισθῇ...

— Άν έδωκε κανείς, εκείνη τήν ώρα, τόν Άγην να τρέξῃ από το Τηλεγραφείο στο Ταχυδρομείο, θα ένόμιζε πώς κυνηγᾷ λωποδύτη που τοῦκλεφε το πορτοφόλι.

Δαχανιασμένος, σταμάτησε μπροστά στη θυρίδα τῶν συστημένων και ρώτησε τόν υπάλληλο:

— Σας παρακαλῶ μήν εινε κανένα γράμμα από τή Μαδρίτη, για

τόν κύριον Μισελμάρος, Πόστ-Ρεσάντ, Άτέν;

— Νομίζω, αποκρίθηκε ο υπάλληλος. Για σταθῇτε...

— Περιττό. Ότι και να μου φέρετε, δεν θά μπορέσω, άν δεν περάσουν οι δέκα μέρες.

— Να πάω στὸν κύριο Διευθυντή;

— Πηγαίνετε, κι' άν με διατάξῃ ο κ. Διευθυντής, τότε ευχαριστώ.

— Μπορῶ τοῦλάχιστον να έσῶ το γράμμα... απέξω;... Μή φοβάσθῃ;... Δεν θά τ' άνοίξω, οὔτε θά τὸ πάρω να φύγω.

— Ο υπάλληλος χαμογέλασε και τοῦ τὸ δώσε.

— Όρίστε, τοῦ εἶπε. Άπέξω να τὸ έδῃτε, δὸς θέλετε.

— Ο Άγης τὸ πήρε σ' α χέρια του και τὸ κύτταξε. — Η έπιγραφή ήταν με τὸ ίδιο γράμμα που ήξερε, κι' ο φάκελλος με τή σφραγίδα τῆς Μαδρίτης καθαρώτατος, φαίνεται παραγεμισμένος με δυο τοῦλάχιστον κόλλες χαρτί. Πόσα έγγραφα ο Δόν Ροδρίγος!... Και τί δεν θάδινε τώρα ο Άγης άν μπορῶσε να τὸ διαβάσῃ...

— Στέναξε κ' έδωσε πίσω τὸ γράμμα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Τρέχω στὸν κύριο Διευθυντή.

— Άνεβαίνοντας τή σκάλα τοῦ ταχυδρομικοῦ μεγάρου, ο Άγης συλλογίζονταν:

— «Κουταμάρα ποῦκανα να τηλεγραφήσω με ψευδώνυμο... Κι' άν βῇ σ' α κακὸ, πού θ' αναγκασθῶμε να περιμένουμε τόσες ή μέρες;»

Και σ' α να είχε κάποιο προαίτημα, παρακάλεσε τόν κύριο Διευθυντή με δση μπορούσε θερμότητα. Τοῦ εἶπε δὸα και στὸν υπάλληλο κ' έπρόσθεσε ακόμη πὸς ή υπόθεσις ήταν πολύ σπουδαία, πολὺ έπείγουσα, ὥστε θά τοῦκανε τή μεγαλύτερη χαρὶ άν παραέλεπε τόν τύπο τοῦ κανονικοῦ...

— Άλλά ο κ. Διευθυντής φάνηκε ὡς τὸ τέλος άνένδοτος. — Ηθελε πολὺ μά δεν μπορῶσε, δεν είχε τὸ δικαίωμα. — Η παράσαςις μπορεῖ να μήν είχε και καμμία συνέπεια. — Άν εξαφνα όμως

— Τι λέτε;... — Μάλιστα. Στις 30 Ἀπριλίου. Σήμερα έχουμε 2 Μαῖου, ὥστε θα περιμένετε άλλες έφτά ή μέρες, ὡς τισ δέκα τοῦ μηνός.

— Μα γιατί;

— Κανονισμός.

— Φοβάσθῃ μή παρουσιασθῇ κανένας άλλος;...

— Εἴρω κ' εγώ;...

— Μ' αφού σ' ας δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου; Αυτό τὸ γράμμα εινε δικό μου. Κανένας άλλος δεν θά σ' ας τὸ ζητήσῃ... είχαμε τηλεγραφήσει για μ' α υπόθεσι, στη Μαδρίτη, εγώ και ο κύρ Μιχάλης ο Δελούσης—τόν ξέρετε;— με τὸ ψευδώνυμο Μισελμάρος. Κι' αὐτὴ εινε ή απάντησις που περιμένουμε δέκα μέρες τώρα.

— Σας εἶπα, εἰτε δὲν άμφιβάλλω, αλλά δεν μπορῶ να σ' ας δώσω τὸ γράμμα.

— Μά για τόν τύπο τῶρα;... Θέλετε να σ' ας φέρω τὸ άλλο γράμμα τοῦ ανθρώπου που μ' ας στέλνει κι' αὐτό; Τὸ έχουμε. Θέλετε να ζητήσω τὸ πρωτότυπο τοῦ

τηλεγραφήματος που τοῦ στείλαμε; να έδῃτε τὸ ψευδώνυμο Μισελμάρος, και από κάτω τ' όνομα και τή διεύθυνσι τοῦ κ. Δελούση;

— Περιττό. Ότι και να μου φέρετε, δεν θά μπορέσω, άν δεν περάσουν οι δέκα μέρες.

— Να πάω στὸν κύριο Διευθυντή;

— Πηγαίνετε, κι' άν με διατάξῃ ο κ. Διευθυντής, τότε ευχαριστώ.

— Μπορῶ τοῦλάχιστον να έσῶ το γράμμα... απέξω;... Μή φοβάσθῃ;... Δεν θά τ' άνοίξω, οὔτε θά τὸ πάρω να φύγω.

— Ο υπάλληλος χαμογέλασε και τοῦ τὸ δώσε.

— Όρίστε, τοῦ εἶπε. Άπέξω να τὸ έδῃτε, δὸς θέλετε.

— Ο Άγης τὸ πήρε σ' α χέρια του και τὸ κύτταξε. — Η έπιγραφή ήταν με τὸ ίδιο γράμμα που ήξερε, κι' ο φάκελλος με τή σφραγίδα τῆς Μαδρίτης καθαρώτατος, φαίνεται παραγεμισμένος με δυο τοῦλάχιστον κόλλες χαρτί. Πόσα έγγραφα ο Δόν Ροδρίγος!... Και τί δεν θάδινε τώρα ο Άγης άν μπορῶσε να τὸ διαβάσῃ...

— Στέναξε κ' έδωσε πίσω τὸ γράμμα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Τρέχω στὸν κύριο Διευθυντή.

— Άνεβαίνοντας τή σκάλα τοῦ ταχυδρομικοῦ μεγάρου, ο Άγης συλλογίζονταν:

— «Κουταμάρα ποῦκανα να τηλεγραφήσω με ψευδώνυμο... Κι' άν βῇ σ' α κακὸ, πού θ' αναγκασθῶμε να περιμένουμε τόσες ή μέρες;»

Και σ' α να είχε κάποιο προαίτημα, παρακάλεσε τόν κύριο Διευθυντή με δση μπορούσε θερμότητα. Τοῦ εἶπε δὸα και στὸν υπάλληλο κ' έπρόσθεσε ακόμη πὸς ή υπόθεσις ήταν πολύ σπουδαία, πολὺ έπείγουσα, ὥστε θά τοῦκανε τή μεγαλύτερη χαρὶ άν παραέλεπε τόν τύπο τοῦ κανονικοῦ...

— Άλλά ο κ. Διευθυντής φάνηκε ὡς τὸ τέλος άνένδοτος. — Ηθελε πολὺ μά δεν μπορῶσε, δεν είχε τὸ δικαίωμα. — Η παράσαςις μπορεῖ να μήν είχε και καμμία συνέπεια. — Άν εξαφνα όμως

— Τι λέτε;... — Μάλιστα. Στις 30 Ἀπριλίου. Σήμερα έχουμε 2 Μαῖου, ὥστε θα περιμένετε άλλες έφτά ή μέρες, ὡς τισ δέκα τοῦ μηνός.

— Μα γιατί;

— Κανονισμός.

— Φοβάσθῃ μή παρουσιασθῇ κανένας άλλος;...

— Εἴρω κ' εγώ;...

— Μ' αφού σ' ας δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου; Αυτό τὸ γράμμα εινε δικό μου. Κανένας άλλος δεν θά σ' ας τὸ ζητήσῃ... είχαμε τηλεγραφήσει για μ' α υπόθεσι, στη Μαδρίτη, εγώ και ο κύρ Μιχάλης ο Δελούσης—τόν ξέρετε;— με τὸ ψευδώνυμο Μισελμάρος. Κι' αὐτὴ εινε ή απάντησις που περιμένουμε δέκα μέρες τώρα.

— Σας εἶπα, εἰτε δὲν άμφιβάλλω, αλλά δεν μπορῶ να σ' ας δώσω τὸ γράμμα.

— Μά για τόν τύπο τῶρα;... Θέλετε να σ' ας φέρω τὸ άλλο γράμμα τοῦ ανθρώπου που μ' ας στέλνει κι' αὐτό; Τὸ έχουμε. Θέλετε να ζητήσω τὸ πρωτότυπο τοῦ

τηλεγραφήματος που τοῦ στείλαμε; να έδῃτε τὸ ψευδώνυμο Μισελμάρος, και από κάτω τ' όνομα και τή διεύθυνσι τοῦ κ. Δελούση;

— Περιττό. Ότι και να μου φέρετε, δεν θά μπορέσω, άν δεν περάσουν οι δέκα μέρες.

— Να πάω στὸν κύριο Διευθυντή;

— Πηγαίνετε, κι' άν με διατάξῃ ο κ. Διευθυντής, τότε ευχαριστώ.

— Μπορῶ τοῦλάχιστον να έσῶ το γράμμα... απέξω;... Μή φοβάσθῃ;... Δεν θά τ' άνοίξω, οὔτε θά τὸ πάρω να φύγω.

— Ο υπάλληλος χαμογέλασε και τοῦ τὸ δώσε.

— Όρίστε, τοῦ εἶπε. Άπέξω να τὸ έδῃτε, δὸς θέλετε.

— Ο Άγης τὸ πήρε σ' α χέρια του και τὸ κύτταξε. — Η έπιγραφή ήταν με τὸ ίδιο γράμμα που ήξερε, κι' ο φάκελλος με τή σφραγίδα τῆς Μαδρίτης καθαρώτατος, φαίνεται παραγεμισμένος με δυο τοῦλάχιστον κόλλες χαρτί. Πόσα έγγραφα ο Δόν Ροδρίγος!... Και τί δεν θάδινε τώρα ο Άγης άν μπορῶσε να τὸ διαβάσῃ...

— Στέναξε κ' έδωσε πίσω τὸ γράμμα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Τρέχω στὸν κύριο Διευθυντή.

— Άνεβαίνοντας τή σκάλα τοῦ ταχυδρομικοῦ μεγάρου, ο Άγης συλλογίζονταν:

— «Κουταμάρα ποῦκανα να τηλεγραφήσω με ψευδώνυμο... Κι' άν βῇ σ' α κακὸ, πού θ' αναγκασθῶμε να περιμένουμε τόσες ή μέρες;»

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΜΕΤΑΦΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΡΔΙ

— Τὰ δάκρυα τοῦ βαρυτόνου

— Ο διάσημος μάστρος Μαρϊάνι είχε προσλάβει κάποιον στο θιασό του το βαρύτονο Κοτόνι για να παίξῃ στο μελόδραμα «Δόν Κάρολος» τοῦ Βέρδι, τήν εκτέλεσι τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο να διευθύνῃ ο ἴδιος ο Μαρϊάνι.

Προτὺ ὑπογράφη τὸ συμβόλαιο ο Μαρϊάνι, εἶπε στὸν Κοτόνι να παρουσιασθῇ στὸ Βέρδι, ὁ ὁποῖος τότε κατοικοῦσε στὸ Μπουσέτο και να τραγουδήσῃ μπροστὰ του για να τὸν δοκιμάσῃ.

Καὶ ο Κοτόνι χωρὶς να χάσῃ καιρό, ξεκίνησε για τὸ Μπουσέτο και παρουσιάσθηκε στὸ Βέρδι, ὁ ὁποῖος δὲν άκουσε πούδς εινε και τί θέλει τὸν εἶπε:

— Έλα μαζί μου.

— Τὸν ὡδήγησε στὸ λογασιόριο του, κάθισαν πὸς πᾶνο και άρχισε να παίζῃ τήν ᾠδα «Κάρολο, πόσο εινε ἔρημη ή αγάπη μας». Ο Κοτόνι τραγουδῶν δὸο μπορούσε καλύτερα.

— Τώρα να τραγουδήσῃς τὸ ντουέτο κι' εγώ θά σε συνοδεύω τραγουδώντας τὸ μέρος τοῦ τενοροῦ, εἶπε πάλι ο Βέρδι.

— Ο Κοτόνι βάλει ὅλα τὰ δυνατό του, πὸς ἕνα σημείο όμως ξεφύγε ἀπ' τις νότες τοῦ κομποῦ κι' ἔκανε μιὰ δική του βραβιάση. — Όταν ἔφθασε στὸ σημείο ἐκεῖνο, ο Βέρδι σταμάτησε τὸ παίξιμο τοῦ πᾶνου και εἶπε:

— Εγώ δεν έχω γράφει τέτοιες νότες, αλλά ή βραβιάση σου μου άρέσει. — Έτσι να τὸ τραγουδήσῃς. Πηγαίνε ὡραία. Καὶ τώρα τραγουδήσῃ μου τήν «ᾠδα τοῦ θανάτου» και φθάνει.

— Ο Κοτόνι ἐτραγουδῶσε τήν ᾠδα ἐκείνη με πάθος λοιποῦ βιάσκοντας ἕτσι ἕναν τρόπο να ξεσπάσῃ τήν συγκίνησή του πὸς βροσκόντα μπροστὰ στὸν Βέρδι. — Η συγκίνησή του ήταν τόσο πὸς ἔνῳ τραγουδῶνς στὸ πρόσωπό του ἔτρεχαν δάκρυα. Σὲ μιὰ στιγμή κύτταξε τὸν Βέρδι, ὁ ὁποῖος με δακρυσμένα μάτια τοῦ ἔσφιξε τὴν ᾠδὴ τὸ χέρι και τοῦ εἶπε:

— Γύρισε στὴν Βολωνία και πὸς στὸν Μαρϊάνι, ὅτι στήν ᾠδα τοῦ θανάτου μ' ἔκαμες νὰ κάψω!

— «Ω μὲ Βέρντι!...»

Στις 20 'Ιουνίου 1867 λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τήν προέμιαν τοῦ «Δόν Κάρολος» στὴν Βολωνία, πέθανε ο μουσικὸς Ἀντώνιο Βαρέτι, ὁ δασκάλος πὸς εἶχε διδάξει μουσικὴ τὸν Βέρδι.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 20ῆς 'Ιουνίου ἐνῶ ο Βαρέτι βρισκόταν σ' ας τῆς τελευταῖες στιγμῆς, ο Βέρδι ἤταν καθισμένος στὸ διπλανὸ δωμάτιο και κρατώντας τὸ κεφάλι του με τὰ δυὸ του χέρια ἀνοπολούσε μελαγχολικὸς τὰ παιδικὰ του χρόνια και τις εὐεργεσίες πὸς ὤφειλε στὸν νεοτεμοθάνατο.

Σὲ μιὰ στιγμή καθὼς δόξαζες τὰ μάτια του εἶδε μπροστὰ τοῦ ἀνοικτὸ τὸ πᾶνο, τὸ παλαιότατο ἐκεῖνο πᾶνο στὸ ὁποῖο εἶχε πάρει τὰ πρώτα του μουσικὰ μαθήματα.

Πληθύναν στὸ πᾶνο ἄλλως τὰ χέρια του και παρὰ τὸν θάνατο πὸς καρποδοῦσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ δστατο τραγούδι «Πέτα ψυχῇ μου ἄπάνω τὰ χέρια σου φιερά».

— Ἀκούοντας τήν γλυκύτατη ἐκείνη μελωδία ὁ ἐτοιμοθάνατος Βαρέτι ἀνασηκώθηκε δὸο μπορούσε, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἔβριξε μέσα ἀπὸ τήν ἀνοικτὴ πόρτα, μιὰ ἀπερίγραπτη ματιὰ στὸν Βέρδι και βέβαια σήκωσε ψηλά τὰ χέρια του σὲ μιὰ χειρονομία εὐλογίας.

— «Ω μὲ Βέρντι, ὦ μὲ Βέρντι (ὁ Βέρδι μὲν), εἶπε, και ξεφύγησε μ' ἕνα γλυκὺ χαμόγελο σ' ας χεῖλι.

κατὰ σύμπτωσι, παρουσιάζονταν κι' άλλος με τὸ ἴδιο ψευδώνυμο, κ' εὑρίσκε τὸ γράμμα του δοσμένο, κ' ἔκανε θόρυβο, σκάνδαλο, ποῖα θά ήταν ή θέσι τοῦ κυρίου Διευθυντοῦ;

Κι' ο Άγης, πὸς ήταν λογικὸς ἄνθρωπος, και μπορούσε ακόμη να φαντασθῇ τις πὸς παράξενες συμπτώσεις, ἀναγνώρισε τὸ δικηο κι' δὲν ἐπέμεινε περισσότερο νὰ πάρῃ τὸ γράμμα. Παρακάλεσε μόνο άν ήταν τρόπος «να λάβῃ γνώσιν τοῦ περιεχομένου».

— Τι λέτε; ἐφώναζε ὁ κύριος Διευθυντής. Ν' άνοίξουμε τὸ γράμμα; Νά παραβάσουμε τὸ ἀπόρητο; Μ' αὐτὸ θάταν χειρότερο!...

— Ο Άγης κοκκίνησε. Κατάλαβε πὸς τοῦ εἶχε ξεφύ, εἰ μιὰ ἀνοησία. Θά τὸν εἰσεφέρει και τὸν ἴδιον ν' άνοιχθῇ και να μείνῃ άνοιχτὸ στὸ Ταχυδρομείο τέτοιον γράμμα;... Καὶ με χίλια παρντόν, άφρισε τὸν κύριο Διευθυντή κ' ἔτρεψε στὸ γραφείο να δώσῃ τὰ μνητάτα στὸν κύρ Μιχάλη.

— Μοῦ φαίνεται πὸς εἶχατε δίκιο, τοῦ εἶπε. Στὸ Ταχυδρομείο ἤμουν πάλι και στὸ Τηλεγραφείο. Τὸ τηλεγράφημα σταλθηκε, αλλά γράμμα τίποτα... Τώρα άρχίζω να ὑποπεύωμαι κ' εγώ πὸς ήταν φάρασα.

Τὸ κακοφάνηκε τοῦ κύρ Μιχάλη, πὸς ἔβριπε και τὸν Άγην νὰ χάνῃ τήν ὡραία του πλίσι—πράγμα πὸς θά τὸν ἔκανε ἴσως νὰ τὴ χάσῃ κι' αὐτός,—άλλά καμῶ θηκε τὸν θριαμβεύτη.

— Εἶδες λοιπόν; ἐφώναζε. Τὰ ὀλέπετε τώρα, και τοῦ λόγου σου και ή Νίνα πὸς ζῇτε με ὄνειρο φαντασιές; Ν' άκούτε κ' ἐμὲ τὸ γέρο, πὸς ξέρω τὸν κόσμο καλύτερα.

— Ο Άγης ἔβαλε τὰ γέλοια τρανταχτά.

— Δειπὸν, ἀγγέγειλε ἄξαφνα, ή απάντησις ήλθε...

— Πὸς εινε τῇ; ἔκαμε ὁ γέρος, χλωμιάζοντας ἑλαφρά.

— Στὸ Ταχυδρομείο... περιμένει!...

Και διηγῆθη τὸν προϊστάμενον ὅλα τὰ κατέκαστα.

— Ο κύρ Μιχάλης ἔγινε ἔξω φρενῶν. Άκούς ἐκεῖ κατὰστας! Νά θέλουν δέκα μέρες για να δώσουν ἕνα συστημένο γράμμα!...

Κι' ἄς χάνουνται με τήν άργοπορία αὐτὴ τὰ ὑψίστα συμφέροντα; Άκούς ἐκεῖ τυπικότης, σχολαστικότης, κουταμάρα!...

Τὸς κάκου ὁ Άγης προσπάθησε να τὸν ἡσυχάσῃ. — Ο γέρος, ὅμα άκου-ε μάλιστα πὸς τὸ γράμμα ήταν «τόσο χοντρό», δεν κρατιούνταν ἀπὸ τήν άνοπομονοσία.

— Θά πάω να τοῦς κάνω ἀνοικτά!... ἐφώναζε. Τὸ γράμμα εινε δικό μας!... Έχουμε ὅλες τις ἀποδείξεις. Καὶ πέπει: να μ' ας τὸ δώσουν.

(Ακολουθεῖ)

είδε κατεπλάγῃ.

— Γιατί χαίρεσαι τόσο, τὸν ἔρωτες.

— Χαίρομαι, ἀπήντησεν ὁ Φαιδρέτος, γιατί ἀπεκαλύφθη δτι ὑπάρχουν στή Σπάρτη πεντακόσιοι πολῖται τιμιότεροι ἀπὸ μένα!

— Ο Μέγας Πέτρος και τὸ πτώμα</

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

ΤΟΥ MIGUEL ZAMACOIS

Ι τέσσερες ανηψιοί του γιατρού Έρμόν, δηλαδή ο Έδμόνδος, ο Πέτρος, ο Φίλιππος και ο Μπερνάρντεν είχαν κάνει το ταξίδι από το χωριό τους, το Διρέιγ, για να του πουν αυτοπροσώπως τις ευχές τους για την «καλή ύγεια» και την «ευτυχία» του, επί τη ευκαιρία της πεντηκοστής επέτειου των γενεθλίων του.

Η άσυνεθιστη αυτή ευγένεια εκ μέρους των εφάνηκε πολύ ύποπτη στον γιατρό Έρμόν, γεροπαράξενον, σκεπτικιστή και αρκετά κατεργάρη, τον οποίο τόσο η ζωή, όσο και το επάγγελμά του δεν είχαν όπλσει εναντίον όλων των ανθρωπίνων μικροπονηριών. «Αυτοί οι κατεργάρηδες, σκεπτόμην, με επισκέπτονται συνήθως όταν είνε υποχρεωμένοι να βρουν στο Παρίσι για τις δουλειές τους. Αλλά ή εξαίρετική ευγένεια καίτι ύποπτο κρύβει... Μά, έννοια τους! Δέν θάρρησω να τό μάθω».

— Δοιπόν παιδιά μου, τούς είπε θιάζοντας τά γυαλιά του και κοιτάζοντας τους, καλώς ήρθατε... Θά ήρθατε στο Παρίσι για δουλειές...

— Όχι. Έρχόμαστε να σας ευχηθούμε μακροζωία κι' επιτυχία στο επάγγελμά σας, επί τη ευκαιρία που κλείσατε τα πενήντα σας, τά οποία—σημειώστε—δέν σας φαίνονται καθόλου, είπε ο Έδμόνδος ο μεγαλύτερος, εκ μέρους όλων.

— Και επί τη ευκαιρία θά περάσουμε κι' από τον συμβολαιογράφο, τον κύριο Μινουά, επρόσθεσε ο Μπερνάρντεν που ήταν ο απελευθερωμένος—ο κουτότερος δηλαδή—από όλους.

— Α! Και τί δουλειά έχετε λοιπόν κι' οι τέσσερες μαζί στον συμβολαιογράφο; ρώτησε ο γιατρός.

— Έχουμε... τις διαθήκες μας, είπε ο Φίλιππος.

— Α...

— Βέβαια! Ποτέ δέν είνε κανένας τόσο νέος για να μην κάνει την διαθήκη του και να μην τακτοποιή τις υποθέσεις του, καλέ μου θεέ... Δέν έβρει κανείς ποτέ ζή και ποιάς πεθαίνει.

«Έδω είμαστε, σκέφθηκε ο γιατρός. Έφθάσαμε στο ψητό».

— Κι' έσεις ο ίδιος, καλέ μου θεέ, αν τακτικός και φρόνιμος άνθρωπος που είσαστε, έπρε-

πε να τό είχατε σκεφθή αυτό. Η διαθήκη δέν είνε κακό πράγμα. Τακτοποιεί κανένας τις δουλειές του και αναπαύει την συνείδησή του.

«Αυτό ήταν, σκέφθηκε ο γιατρός. Γι' αυτό μου κουβαλήθηκαν εδώ οι κατεργάρηδες. Οι καλοί αυτοί απόστολοι ξέρουν καλά πως αν πεθάνω χωρίς διαθήκη, όλη ή περιουσία μου θά πέση στα χέρια εκείνου του παληάνθρωπου του αδελφού μου, του Κύπριανου, που ούτε στα μάτια μου δέν θέλω να τον ιδώ κι' εγώ, όπως και αυτοί. Και με τρόπο μου θυμίζουμε να κάνω την διαθήκη μου γι' αυτούς».

— Μά την πίστι μου, δέν τό σκέφτηκα τό ζήτημα αυτό... και δέν απέφασα ακόμη σέ ποιόν θ' άφίσω την κληρονομία μου. Αλλά καλά πού μου τό θυμίσατε για να τό σκεφθώ όταν ευκαιρήσω, άπ' τις δουλειές μου. Γιατί ξέρετε, έχω πολλές δουλειές.

— Θέλετε, θεέ μου, να πούμε έμεις στον κύριο Μινουά να περάση να σας δή;

— Γιατί; Είμαι αρκετά μεγάλος και αρκετά έγγραμματος ώστε να μπορώ να συντάξω μόνος μου μία διαθήκη... Και έπειτα για μένα τό ζήτημα αυτό είνε πολύ άπλο όπως τό καλή μέρα. Μία πού δέν θά άφίσω την περιουσία μου στον αδελφό μου, θά την άφίσω σέ κάποιον άλλον.

— Σέ έναν μόνο;... Μόνο σέ έναν, ξεφώνησε άδέξια ο Μπερνάρντεν ο πιο κουτός μα και πιο φιλότιμος άπ' όλους.

— Βέβαια, σέ έναν μόνο... Έχω την γνώμη ότι όταν δέν έχει κανείς να άφίση μία μεγάλη περιουσία με εκατομμύρια πολλά ώστε να κάνει πολλούς ευτυχισμένους, τότε πρέπει να άφίση όλη την περιουσία του σέ ένα πρόσωπο. Έτσι τουλάχιστον θά κάνει κάποιον ευτυχισμένον. Ένώ αν τά άφίση σέ πολλούς δέν θά κάνει κανέναν άπ' αυτούς ευτυχισμένον.

Τά τέσσερα άδέρφια εκτύχησαν στενοχωρημένα, και στα πρόσωπα όλων τους μία σκέψη ήταν ζωγραφισμένη.

«Ώστε σ' έναν μόνο θ' άφινε όλη την περιουσία του... Σέ έναν άπ' αυτούς τούς τέσσερες φυσικά... Αλλά σέ ποιόν;

Και όλοι τους δόάλλησαν με φλογερό συναγωνισμό ποιάς να

πρωτοπεριποιηθί το θεό.

— Πότε θά έχουμε την μεγάλη χαρά να σας ξαναδώμε στο Διρέιγ θεέ μου; ρώτησε ο Έδμόνδος.

— Μά, όπως κάθε χρόνο... Τόν Σεπτέμβριο.

— Θά μέινετε στο σπίτι μου.

— Όχι, στο δικό μου, πετάχθηκε ο Μπερνάρντεν.

— Στο δικό μου, ξεφώνησε ο Φίλιππος.

— Στο δικό μου, θεέ μου, είπε και ο Πέτρος.

— Σας ευχαριστώ πολύ όλους σας, χαριτωμένα μου ανήψια, αλλά έπειδή δέ θέλω να σας κάνω να ζηλεύσατε μεταξύ σας θά μέινω στο ξενοδοχείο ή «Άσημένια Έλαφος» και θά σας επισκέπτομαι και τούς τέσσερες όποτε μούρχειται ή διάθεσίς.

«Έπειτα από την άπάντησι άκείνη τά τέσσερα άδέρφια τόν άποχαιρέτησαν με περισσότερη στοργή άπό την ώρα πουρθαν κι' έφυγαν.

Όταν έμεινε μόνος του ο φιλόσοφος γιατρός άρχισε να σκέπτεται σοβαρώτερα τό ζήτημα και έλυπηθηκε τ' ανήψια του. Ήταν άποφασισμένος να κάνει έναν από όλους γενικό του κληρονόμο.

Αλλά ποίον; Δέν είχε ιδιαίτερη προτίμησι για κανέναν άπ' τούς τέσσερες.

— Μου φαίνεται ότι προτιμώτερο θά ήταν να ρίξω κληρο... Έκτός αν σκεφθώ κανέναν τρόπο για να βρω ποιάς είνε ο καλλίτερος από τούς άλλους.

Τό Σεπτέμβριο ο γιατρός Έρμόν άπήγε στο Διρέιγ, μία μικρή κομώπολι της Νορμανδίας, όπου ζούσανε τ' ανήψια του, έγκατεστάθηκε στο ξενοδοχείο «Άσημένια Έλαφος» και έπεδόθη όπως πάντα στη δοτανική, στην γεωλογία και στην έντομολογία, γευματίζοντας πότε στον ένα και πότε στον άλλον άπ' τούς ανηψιούς του.

Έτσι έπέρασε ήρεμα και ευχάριστα τις διακοπές του άνάμεσα στα τέσσερα άδέρφια που συναγωνίζονταν ποιάς να τόν περιποιηθί περισσότερο.

Τέλος, την παραμονή της άναχωρήσεώς του άπήγε στις έννεα τό πρωί στο σπίτι του Έδμόνδου κουβαλώντας μαζί του ένα πανέρι γεμάτο.

«Έξυπνησα σήμερα πρωτ- πρωτ, είπε στον Έδμόνδο, άπήγα πέρα στο δάσος του Μι-Κότ και

σας μάζεψα μανιτάρια. Για κύτταξέ τα. Είνε ένας σωρός όλόκληρος και διαφόρων ειδών. Για κύτταξέ τα! Μύριας τα... Έλα δώσε μου ένα πιάτο να σου άφίσω μερικά, τό ένα τέταρτο άπ' όλα γιατί πρέπει να πάω να δώσω και στους άλλους τρείς.

— Είσαστε βέβαιος, θεέ μου, ότι είνε όλα από τά καλά! ρώτησε ο Έδμόνδος άφου άλλάξε μία γρήγορη ματιά με τη γυναίκα του, και κύτταξε ανήσυχα τόν σωρό εκείνο τών μανιταριών.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ο γιατρός. Δέν πιστεύω να φαντάζεσαι ότι θέλω να σας δηλητηριάσω έσας και τις γυναίκες σας. Δέν πρόκειται να κληρονομήσω εγώ έσας.

— Και έφυγε για τό σπίτι του Πέτρον όπου έπανεληθήθη ή ίδια σκηνή.

— Καί... έγγυαθή ότι είνε καλά, θεέ μου; ρώτησε ανήσυχα κι' ο Πέτρος μ' ένα μορφασμό που δέν κατόρθωσε να τόν κρύψη.

— Χρόνια όλόκληρα, μαζεύω μανιτάρια, άποκρίθηκε ο γιατρός. Όταν έφθασε στο σπίτι του Φίλιππου άδειασε σέ μία γαβάθα τό τέταρτο τών μανιταριών.

— Είνε μεγάλο, θεέ μου, είπε ο Φίλιππος, αλλά νομίζετε ότι είνε φρόνιμο να...

— Μήπως με πέρασε για Βοργία ανήψιέ μου; έφώναξε γελαστός ο γιατρός. Έλα, κυττάξτε να τά καλομαγερέψετε... να ρίχτε φρέσκο βούτυρο μέσα και μου λέτε έπειτα αν είνε νόστιμα ή όχι.

Ο Μπερνάρντεν στον οποίο έλαχε τό τελευταίο τέταρτο εκτύταξε τό σωρό εκείνο τών μανιταριών που του πρόσφερε ο θεός του χαμογελώντας βεδιασμένα. Και έπειδή ήταν ο απελευθερωμένος και ο πιο ελκρινής από τούς άλλους είπε:

— Είσαστε πολύ ευγενικός, αγαπητέ μου θεέ, πού κάνετε τόν κόπο να μαζέψτε τόσα μανιτάρια και να μάς τά προσφέρετε... Είσαστε όμως βέβαιος ότι δέν σας τά στερούμε; Όχι; Τότε, άφου πρέπει να σας πώ όλη την άλήθεια έπρεπε να τά έχετε μαζέψει μόνος σας με τά χέρια σας για να άποφασίσω να τά φάω. Βλέπω έκει μέσα μερικά πού με κάνουν ν' ανατριχιάζω...

— Έννοια σου, Μπερνάρντεν! Έφη έμπιστοσύνη σ' έμένα;... θά φας ένα φαί βασιλικό. Μό-

νο πρόσφε να τά μαγειρέψης με φρέσκο βούτυρο... Και μην ξεχνάς ότι σάς έχω άπόψε καλεσμένους στην «Άσημένια Έλαφος» για τό άποχαιρετιστήριό μου γεύμα... Γιατί αύριο τό πρωί θά φύγω.

ΘΥΛΟΣ 'Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ;

Η ΠΑΠΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ

«Όλοι έχουν άκούσει να γίνεται λόγος για την Πάπισσα 'Ιωάννα, την δαιμονία γυναίκα του μεσαιωνος ή όποια κατόρθωσε—

μεταμφιεσμένη φυσικά σέ άνδρα—να άνεβή στον παπικό θρόνο.

Τόν βίο της περιέγραψε ο Έμμανουήλ Ροδής στο γνωστό όμνυμο άριστούργημά του.

Πολλοί όμως από τούς ιστορικούς άμφισβητούν την ύπαρξη της μυστηριώδους αυτής γυναίκας και βεδίζουν ότι Πάπισσα 'Ιωάννα δέν έζησε ποτέ.

Η παράδοσις άναφέρει ότι ή Πάπισσα 'Ιωάννα άνέθηκε στον παπικό θρόνο τό 855 και συγκροκίμμενος διαδέχτηκε τόν Πάπα Λέοντα βον. Κατ' άλλους κατήγετο άπό την Μαγεντία, κατ' άλλους άπό την Άγγλία και κατ' άλλους ήταν Άθηναία.

Τήν ύπαρξη της Πάπισσας 'Ιωάννας άναφέρει ένας άπό τούς μεγαλύτερους ιστορικούς του μεσαιωνος, ο άρχων Όθων ντε Φρισίλχα, ο όποιος άργότερα έγινε καρδινάλιος.

Τά σχετικά με τόν βίο της Πάπισσας 'Ιωάννας ο Όθων ντε Φρισίλχα έβρηκε στο διβλίο κάποιου χρονικογράφου του μεσαιωνος όνόματι Μαρτίνο που έχει τόν έξης τίτλο. «Περί τών άξιοθαυμάστων πραγμάτων της Ρώμης».

Κατά την άφήγησι λοιπόν του Μαρτίνο την όποια υιοθέτησε και ο Φρισίλχα ή 'Ιωάννα, μία εύφηυστή νέα άπό τήν Μαγεντία συνωδευομένη άπό κάποιον φίλο της πήγε στας Άθήνας για να σπουδάση στις μεγάλες σχολές που λειτουργούσαν τότε στην πρωτεύουσα της Ελλάδος.

Όταν τελείωσε τις σπουδές της πήγε στην Ρώμη μεταμφιεσμένη σέ άνδρα και κατετάχθη στον κλήρο. Τόση ήταν ή εύφυα της και ή μόρφωσίς της, ώστε κατέπλησε όλους τους την έπλησίαζαν και κατέκτησε την γενική εκτίμησι, σέ σημείο ώστε πολύ γρήγορα πέρασε τούς διάφορους εκκλησιαστικούς βαθμούς και φόρεσε την τιάρα του καρδινάλιου.

Όταν δέ πέθανε ο πάπας Λέων ο βος έλος ο λαός της Ρώμης και ο κλήρος υιοθέτησαν την άποφασίση να και γι' αυτό θά άνταμειφθής με την κληρονομία μου... Και έλαφρό και όγιενότατο καθαρτικό πού έβαλα εγώ επάνω τους.

Ήταν ένα πείραμα πού έκανα για να σας δοκιμάσω όλους και ν' άποφασίσω ποίον άπό τούς τέσσερες θά όρίσω κληρονόμο μου. Έσύ μόνον έδειξες έμπιστοσύνη σέ μέ-

την εξέλεξε πάπα. Σημειωτέον ότι μέχρι του 11ου αϊωνος τόν Πάπα εξέλεγε ο λαός και ο κλήρος, άργότερα δέ τό δικαίωμα αυτό περιήλθε άποκλειστικώς στους καρδινάλιους. Και έτσι ή 'Ιωάννα άνέθηκε τό 855 στον παπικό θρόνο όπου και έμεινε δύο χρόνια, ένα μήνα και τέσσερες μέρες. Άπεκαλύφθη δέ ως έξης: Μία μέρα ένώ έπήγαινε στον ναό του Αγίου 'Ιωάννου Λατεράνο την έπιασαν αϊ όδύνη τοι τοκετού.

Σέ λίγο κατά μεσής του δρόμου, ο θηλυκός αυτός Πάπας έφερνε στον κόσμο ένα παιδάκι—καρπό τών έρώτων της—και πέθανε.

Αυτά λέει ο Όθων ντε Φρισίλχα. Έν τούτοις άπό τά άρχαία του Βατικανού και τις ύπογραφές που υπάρχουν στις παπικές δοούλες και διάφορα άλλα έγγραφα της εποχής έκείνης άποδεικνύεται ότι μετάδ το πάπα Λέοντος βου και Βενέδικτου βου δέν έμεσολάβησε άλλος πάπας και ότι τόν πρώτο διεδέχθη άμέσως ο δεύτερος.

Αλλά τότε τί συμβαίνει; Μερικοί ιστορικοί μεταξυ τών όποιων και ο Πλατίνια βεδίζουν ότι ή παράδοσις της

Πάπισσας 'Ιωάννας όφελείται στο κατωτέρω περιστατικό:

Από τό 956 έως στο 964 πάπας της Ρώμης ήταν ο 'Ιωάννης 12ος ο όποιος είχε κοντά του μία φίλη «στα κελεύσματα της όποιας ύπέκυπτε τότε τό Παπάτος όπως άναφέρουν επί λέξει οι σύγχρονοι ιστοριογράφοι. Και έτσι μεταξυ του λαού της Ρώμης εκυκλοφόρουν άπό στόματος σέ στόμα ή φράσεις: «την καθολική εκκλησία διοικεί ή 'Ιωάννα».

«Πάπισσα είνε ή 'Ιωάννα». «Η Πάπισσα 'Ιωάννα έκανε αυτό κι' έκείνος». Και έτσι δημιουργήθη ή παράδοσις της Πάπισσας 'Ιωάννας.

Κατ' άλλους ή παράδοσις άναγεται στην εποχή του πάπα 'Ιωάννου 11ου. Στο πρώτο ήμισυ του 10ου αϊωνος ζούσε στην Ρώμη ή περίφημη 'Ιωάννα Μαρτότσια.

Ένας άπό τούς γιουούς της άνακηρύχθηκε πάπας με τό όνομα 'Ιωάννης 11ος. Έπειδή δέ ήταν άδρανής, την Καθολική Εκκλησία την κυβερνούσε πραγματικά ή μητέρα του την όποια ο λαός άποκαλούσε ειρωνικά: «Πάπισσα 'Ιωάννα».

«Όσοσ, κατά τόν μεσαιώνα είχαν την ιδέα πως για να μπορεί ο άμέθυστος να φέρη τ' άποτελέσματά του, πρέπει να φοριέται μονάχα ως δαχτυλίδι και στον παραδέσσο του άριστερο χεριού. Έννοείται πως ή δοξασία αυτή δέν διετηρήθη πολλόν καιρό.

ΘΥΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΜΕΘΥΣΤΟ

Από τών άρχαιοτάτων χρόνων ύπάρχει ή παράδοσις για τόν άμέθυστο, τόν πολύτιμο αυτό λίθο, ότι όποιος τόν φέρνει επάνω του δέν έχει να φοβήθη καμμία δυστυχία. Οι έρωτευμένοι μάλιστα τόν έχουν ως σύμβολο πιστού και αινιού έρωτος.

Υπάρχει ακόμα μία παλιά παράδοσις κατά την όποια εκείνος πού έχει επάνω του ένα άμέθυστο, δέν ζαλλίζεται ποτέ στο κρασί και αν πη. Γι' αυτό και οι άρχαίοι ώνόμασαν τόν λίθο αυτό άμέθυστο.

Οι πρόγονοί μας, οι όποιοι είχαν δημιουργήσει θρύλους και παραδόσεις για όλα τά έμφυχα και άψυχα πράγματα του κόσμου, με την ποιητική φαντασία πού τούς διέκρινε πάντοτε, φαντάστηκαν για τόν άμέθυστο ένα ωραιότατο αλληγορικό μύθο, τόν έξης:

Ο Βάκχος, ο θεός του κρασιού, είχε αγαπήσει κάποτε μία ωραία νύμφη. Φαίνεται όμως πως ή νύμφη αυτή δέν ήταν κατενθουσιασμένη άπ' τόν έρωτα του μεθυσιμένου θεού—πού θά βρομούσε άσφαλώς κρασί—και παρακάλεσε την Άρτέμιδα να την προστατεύση από τας όχληράς και επικινδύνους επιθέσεις του έρωτοπαθούς θεού. Η θεά Άρτεμις συνεκινήθη άπό τις ίκεσιές της ωραίας νύμφης, και την μεταμόρφωσε σέ πολύτιμο λίθο. Τότε ο Βάκχος έδωσε στο λίθο αυτό τό κόκκινο χρώμα του κρασιού και όρισε όποιος φορούσε ένα άμέθυστο δέν θά είχε ποτέ φόβο να μεθύση από κρασί ή από άλλα ποτά.

Μά και οι Αίγύπτιοι είχαν σέ μεγάλη εκτίμησι τόν άμέθυστο. Οι Αίγύπτιοι στρατιώται, πριν πάνε να λάβουν μέρος σέ καμμία μάχη, έφρόντιζαν να προμηθευθούν ο καθένας και από ένα άμέθυστο, με την πεποίθησι πως ο λίθος αυτός θά τούς προστατεύε από τά έχθρικά βέλη. Η συνήθεια αυτή διετηρήθη μέχρι του Μεσαιωνος, όποτε ο άμέθυστος έθεωρείτο ως ιερός λίθος του Αγ. Βαλεντίνου.

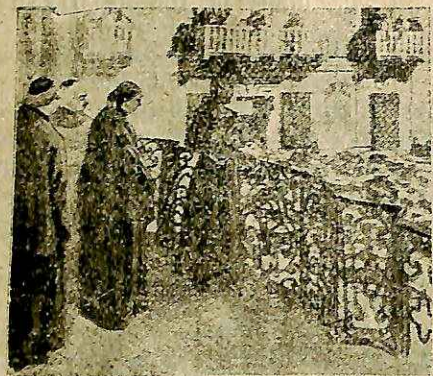
Ο άμέθυστος είχε, κατά την γνώμη τών άρχαίων λαών και άλλες πολλές ιδιότητες. Όποιος είχε πογοκέφαλο, νευραλγία, δοντόπονο ή τού πονούσανε τ' αυτιά, θά μπορούσε να γίνη άμέσως καλά αν έδαζε ένα άμέθυστο μέσα σέ ζεστό νερό για λίγα λεπτά της ώρας κι' έτριβε ύστερα μ' αυτόν τό μέρος πού τόν πονούσε.

Όσοσ, κατά τόν μεσαιώνα είχαν την ιδέα πως για να μπορεί ο άμέθυστος να φέρη τ' άποτελέσματά του, πρέπει να φοριέται μονάχα ως δαχτυλίδι και στον παραδέσσο του άριστερο χεριού. Έννοείται πως ή δοξασία αυτή δέν διετηρήθη πολλόν καιρό.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ 36 ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Ο ΑΠΑΤΕΩΝ ΑΝΣΕΛΜΟΣ ΚΟΛΛΕ

Τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ ταγματάρχου. Ὁ Κολλέ ἱερώνυμος. Ὁ ἔρανος τοῦ μοναστηριοῦ. Τὸ στατικό γράμμα στὸν τραπέζι. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἀπατεῖνος. Ὁ Κολλέ στὴν παπικὴ αὐλὴ. Οἱ ἀπάτες τοῦ στὴ Νεάπολι. Ὁ Κολλέ τυπογράφος, ἐπίσκοπος, ἱππότης, στρατηγός. Ἡ σὺλληψις καὶ ἡ ἀπόδρασίς του, κλπ.

Ὁ Κολλέ ἐκθύσσε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μεγαλειότερος ἴσως ἀπὸ ὅλους τοὺς τυχοδιώκτες καὶ τοὺς ἀπατεῖνες τοῦ περασμένου αἰῶνος ἦταν ὁ Ἀνσέλμος Κολλέ, ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος ἀλλάξε στὴ ζωὴ του 36 ταυτότητες!

Γεννήθηκε στὴν κωμόπολι Μπέλλου τῆς Γαλλικῆς ἐπαρχίας Αἰν, τὸ 1890. Ἀπὸ τὴν παιδικὴν του ἡλικία ἔδειξε πὺς θὰ γινόταν ἕνας τρομερὸς ἀνθρώπος. Νεώτατος κατετάχθη στὸν σὺντα καὶ σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν εἶχε γίνῃ κ. δ-λας ἀξιωματικός.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ στὸν βαθμὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀρρώστησε καὶ νοσηλεύθηκε στὸ νοσοκομεῖο Σάν Τζιάκομο τῆς Νεάπολεως, στὸν ἴδιον θάλαμον μὲ κάποιον ταγματάρχη βαρεῖα τραυματισμένον, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε. Λίγο πρὶν πεθάνῃ ὁ ταγματάρχης, ποὺ εἶχε συμπάθειε τὸν νεαρὸ Κολλέ, τοῦ παρέδωσε τὰ ἀτομικά του ἔγγραφα καὶ ὁσὶ κοσμήματα καὶ χρήματα εἶχε μαζί του, γιὰ νὰ τὰ παραδώσῃ μαζί μὲ μιά ἐπιστολὴν στὴν οἰκογένειάν του. Ἀλλὰ, δὲν πέθανε ὁ ταγματάρχης, ὁ Κολλέ ἔκαψε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὰ ἔγγραφα καὶ κράτησε γιὰ λογαριασμὸν τοῦ τὰ λεφτὰ καὶ τὰ κοσμήματα. Ἦταν ἡ πρώτη κλοπὴ τῆς ζωῆς του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὀδομαδες ἔγινε καλὰ. Ἀλλὰ ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Σύνταγμα, ἐπίασε τὸν ἀφημέριον τοῦ νοσοκομείου καὶ τοῦ δήλωσε ὅτι ἠθελε νὰ γίνῃ κληρικός. Ὁ ἀφημέριος χαρούμενος καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἔστειλε τὸν εὐσεβῆ νέον στὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὅπου καὶ ἐκρίσθη δόκιμος μοναχός. Κάποια μέρα ὁ Κολλέ ψάχνοντας στὴν βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηριοῦ, βρῆκε ἕνα βιβλίο μὲ γινωμικά τοῦ διασώτου ὁρθεστικὸν καὶ συγγραφῆς Μασσαλόν. Ἐκάλυψε τὰ ἔμαθε ἀπ' ἐξω καὶ δὲν ἤλθε ἡ σειρά του νὰ δοκιμασθῇ στὸ θέτον Κήρυγμα, κατέπληξε ὅλους τοὺς συναδελφούς του μὲ τὴν γνώσιν καὶ τὴν εὐφραδίαν. Χάρης στὴν ἐπιτυχία του αὐτὴν χρίσθηκε παιδαγωγικῶς μοναχὸς καὶ ἐσάθη, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι μοναχοί, στὰ γειτονικά χωριά γιὰ

Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὰς συλλαμβάνω...

νὰ τὴν τρία χρόνια ποὺ δὲν ἔχον εἰσπράξει τοὺς τόκους. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀδείαν νὰ πάω στὴν Νεάπολι, στὸν τραπέζι τοῦ μοναστηριοῦ νὰ τοῦ δώσω τὴν σχετικὴν πληροφορίαν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ εἰσπράξῃ τοὺς τόκους τῶν τριῶν ἐτῶν. Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ μοῦ κἀν μιά προεξόφλησι, οὕτως ὥστε νὰ καταθέσω ἕνα μέρος τῆς περιουσίας στὸ μοναστήριον.

Ὁ ἡγούμενος, χωρὶς νὰ διστάσῃ κανόλου, τὸν ἔστειλε ἀμέσως στὴ Νεάπολι μ' ἕνα στατικό γράμμα γιὰ τὸν τραπέζι, ὁ ὁποῖος βασίζομενος στὸ γράμμα

τοῦ ἡγουμένου καὶ στὴς πληροφορίες τοῦ Κολλέ τοῦ προκατέβαλε 30.000 λιρέτες. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἔμεινε ἐκεῖν ὁ ἡγούμενος, οὐτε ὁ τραπέζης ἐκνεύει τὸν Κολλέ, ὁ ὁποῖος πέταξε τὰ ράσα, ντύθηκε σὰν ἀρχοντας καὶ μὲ τὸ ψευτικὸν ὄνομα μαρκήσιος Ντῶντα ἀρχισε νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια τοῦ αὐτοῦ προσέφερε θέσι μέσα στὸ ἀμάξι του, σὲ κάποιον Γάλλο ὑπολοχαγὸ ὀνόματι Λουδοβίκου Κάρολου Ἀλέξανδρου Τολοζάν, τοῦ ἰοῦ Συντάκτου τῆς Γρομμῆς παρασημοφορημένον μὲ τὸν σταυρὸ τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς. Μέσα στὸ ἀμάξι ὁ ὑπολοχαγὸς ἔχασε τὸ πορτοφόλι του μὲ τὰ ἔγγραφα τῆς

κύκλους τοῦ Βατικανοῦ, ἐκμεταλλεύμενος δὲ τὴν σχέσιν του μὲ τὸν καρδινάλιον ἔκανε πολλὰς ἀπάτες.

Ἐνας ἔμπορος προμηθευτῆς τοῦ πρέσβους 60.000 λιρέτες γιὰ νὰ τὴν τοποθετήσῃ ὅπως μπορούσε ἐπικερδέστερα. Ἐπίσης ὁ κομηματοπωλὴς τοῦ καρδινάλιου τοῦ παρέδωσε ἄλλες 60.000 λιρέτες γιὰ ν' ἀγοράσῃ κοσμήματα ὀκαζιόν. Τέλος ὁ Κολλέ ἔπεισε καὶ τὸν τραπέζην τοῦ καρδινάλιου ὅτι περιέμενε ἕνα μεγάλο ταξὶ ἀπ' τὴν Γαλλία καὶ τοῦ ἐπῆρε ἀπέναντι 30.000 λιρέτες. Μὴ ἀρκούμενος σ' αὐτὰ ἔκλεψε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν μιά βουλά ὀνομασίας ἀπισκόπου ἐν λευκῇ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Τουρίνο.

Στὸν δρόμον ἐξαπατᾷ καὶ κάποιον ἀδελφὸν Πολιάρ, μὲ τὸν ὁποῖον συνταξιδεύει καὶ τοῦ πέρνει 1.500 λιρέτες.

Τὰ τελευταῖα τοῦ κόλπα κάνουν πάταγο καὶ ἡ ἀστυνομία τὸν καταζητεῖ δραστηρίως. Τότε ὁ Κολλέ νύτνεται πάλιν σὰν ἰδιώτης, πέρνει τὸ ὄνομα ἱππότης τοῦ Μόντοβι, πηγαίνει στὸ Λουγκάνο ὅπου ἀγοράζει ἕνα τυπογραφεῖο καὶ ζεῖ γιὰ κάμποσον καιρὸ ἡσυχος.

Ἀλλὰ σιγά-σιγά τὸν κυριεύει μιά νοσταλγία γιὰ τὴν Γαλλία καὶ ἕνα ὥρατο πρωτ' ἀφοῦ ἐπούλησε τὸ τυπογραφεῖο, μεταμεινέται σὲ κληρικὸ καὶ πηγαίνει στὴν Γαλλικὴ πόλιν Μονεζιέ, ὅπου καὶ κατορθώνει νὰ διορισθῇ ἐφημέριος.

Οἱ ἐνορίται ἦσαν κατευχαριστήμενοι ἀπ' τὸν εὐφραδὴ καὶ δραστήριον ἐφημέριόν του καὶ δὲν ἀπὸ μερικὴς ὀδομαδες ἐκείνος μετὰ τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς ἔκανε ἔρανο ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ὅλοι ἔσπευσαν νὰ δώσουν πρόθυμα τὸν ὁδολό του. Ἐτοί τὴν ἄλλην μέραν ὁ ἐφημέριος εἶχε γίνῃ ἀφαντος, φυσικὰ μαζί μὲ τοὺς ἐράνοους.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν του στὴν Νίκαια ὡς ἐπίσκοπος χωρὶς ὄδον—χάρης στὴν βουλά ποὺ εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Φῶξ—καὶ φιλοξενούμενος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Νικαίας. Γυρίζοντας ἀπὸ ἐνορία σὲ ἐνορία, εὐλογώντας τοὺς πιστοὺς καὶ κηρύσσοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνεργάσθη ἐράνοους, χάρης στοὺς ὁποίους συνεκέντρωσε πάλιν ἄλλο σέβαστό ποσό. Γιὰ νὰ τὸν ὑπεξαίρεσῃ ἀκινδύνως ἔβαλε

ταυτότητάς του. Τὸ δράδυ ὁ λακὸς τοῦ Κολλέ βρῆκε τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ παρέδωσε στὸν κύριόν του ὁ ὁποῖος τὴν ἄλλην μέραν ἐγκατέλειψε τὸν τίτλον τοῦ μαρκησιοῦ Ντῶντα καὶ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λουδοβίκου Τολοζάν, μὲ τὸ ὁποῖον ταξίδευσε στὴν Ρώμην. Ἐκεῖ ἐγνώρισε κάποιον ἀδελφὸ Φῶξ ποὺ ἦταν γραμματεὺς τοῦ καρδινάλιου Φέ, ἀνηψιὸς τοῦ αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Ὁ ἀδελφὸς Φῶξ προθυμοποιήθηκε νὰ παρουσιάσῃ τὸν ψευτοΛουδοβίκον Τολοζάν στὸν καρδινάλιον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀκράτησε στὸ μέγαρό του. Τότε ὁ Κολλέ γνωρίσθηκε μὲ τοὺς

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Πλούσιοι μετὰ θάνατον

Ἦνεν πράγματι τραγικὴ ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης ν' ἀναγνωρίζονται μετὰ θάνατον ὡς μεγαλοφυεῖς καλλιτέχναι ποὺ πέρασαν δὴ τὴ ζωὴν τοὺς ἀσπῆροι καὶ παραγνωρισμένοι. Καὶ τὴν τραγικότητα αὐτῆς τῆς εἰρωνείας τὴν καταλαβαίνουμε καλῶτερα δταν βλέπουμε νὰ πευλιώνονται πανάκριθα ἔργα καλλιτεχνῶν ποὺ δὲν εἶχαν νὰ φάνε ὅσο ζούσαν.

Ὁ διάσημος γάλλος ζωγράφος Μιλλέ—τοῦ ὁποῖου πολλοὶ πίνακες, ὅπως λόγου χάριν ὁ «Ἐσπερινός» καὶ ὁ «Σταχυολογήτρης»—στολίζουν σὲ ἀντιγραφα τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ λαϊκὰ καφενεῖα τῆς Ἀθήνας—πέθανε πᾶμπταχος. Δώδεκα ἔτη ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατόν του ὁ Ἐσπερινός, τὸν ὅποιο πούλησε δταν ζῶσε μὲ μεγάλη δυσκολία 500 φράγκα ἡγοράζετο ἀντὶ 800.000 φράγκων. Τὸ τραγικώτερον δὲ εἶναι πὺς βρέθηκε ἀργότερα ἕνα γράμμα τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ζωγράφου, χρονολογημένο ἀπὸ τὰ 1859, καὶ στὸ ὁποῖο ὁ μέγας καλλιτέχνης ἔγραφε: Κρυώνουμε, πεινόουμε καὶ ἡ γυναῖκα μου ἐτοιμάζει τὸ ἑβδομο παιδί! Τὴ θά γίνω; θά τρελλαθῶ!...

Ὁ ζωγράφος Θεόδωρος Ρουσσὼ μετὰ μεγάλην δυσκολίαν μπόρεσε στὰ 1850 νὰ πούλῃ ὅλον τὸν συλλογὴν τοῦ ἀπὸ 53 κληρῶν τῆς συλλογῆς τοῦ ἀπὸ 53 πίνακες γιὰ 15.700 φράγκα—λιγότερον δηλαδὴ ἀπὸ 300 φράγκα τὸ κομμάτι. Καὶ ἔμεινε ὁ πίνακας τοῦ Λενδρουστοῦ χῆρα ἀπὸ Καστανιέ ἀγοράσθηκε στὰ 1912 270.000 φράγκα καὶ ἕνα ἄλλο ἔργο τοῦ ἐπὶ πωλήθη στὴ Νέα Ὑόρκη 213.000 φράγκα. Ὅσο γιὰ τὸν καλλιτέχνην πέθανε σ' ἕνα φρεσκομεῖο, ματὰ του.

Ὁ Κολλέ κατεδικάσθη σὲ εἴκοσι ἐτῶν εἰρήνη καὶ τὴν ἐξέτισε ὅλην σχεδόν. Μέσα στὴν φυλακὴν ἔγραψε τὰ «Ἀπομνημονεύματα» του, στὰ ὁποῖα περιγράφει λεπτομερῶς τοὺς ἀθλοὺς του. Πέθανε στὴς 24 Νοεμβρίου 1840 λίγον καιρὸ πρὸς ἐκτίσιν τὴν ποινὴν του καὶ ἀκριβῶς τὴν ἐπομῆν τῆς ἡμέρας ποὺ ἀποτελεῖται σὲ τὴν συγγραφὴν τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» του.

Ἡ τύχη ὅμως εἶχε παῦσαι πλῆν νὰ τὸν εὕοι ἔπως πρὶν καὶ ἕνα μεσημέρι ἔπες πλῆν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως στὰ χεῖρ τῆς ἀστυνομίας. Στὸ Κακούργιοδικεῖο, ὅπου εἶναι ἡ δίκη του, παρουσιάσθηκε ἕνα πλήθος ὀδοκλήρων. Ἦταν τὰ ὅ-

τρελλὸς ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀνείχαια!...

Ὁ γνωστότατος Ντελακρουά—ποὺ ἔχει φτιάξῃ καὶ τὸν γνωστὸν τοῦ Φραγκονιέρ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν κανένα δὲν πούληθηκε πᾶνω ἀπὸ 20.000 φράγκα. Ὅσο, στὰ 1911, ὁ βιβυπλῆτος ἀμερικανὸς Μόργκαν προσέφερε 1.250.000 φράγκα γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ παντὴ τῆς ἐπαύλειος Λουβρεῖν. Στὰ 1915, ὁ πίναξ τοῦ ἰδίου ζωγράφου τὸ εὐχάριστο γράμμα ἐπώλειτο ἀντὶ 420.000 φράγκων!...

Κάποιος γάλλος γιατρός ἀγόραζε καὶ ἐξομαζα ἀπὸ ἕνα παλαιολιθικὸν τοῦ Σηκουάνα, καὶ ἀπὸ ἕνα πίνακα τοῦ Σαρντέν, ποὺ τὸν πλήρωνε 15—20 φράγκα. Σήμερα οἱ πίνακες τοῦ Σαρντέν κατέχουν τιμητικὴν θέσιν στὸ Μουσεὸ τοῦ Λούβρου. Ὅσο γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ στήν ἀγορά, ὁ πάρχουν ἀγορασταὶ πρόθυμοι νὰ πληρώσουν τὸ καθε ταμπλὸ 500 καὶ 600.000 φράγκα!...

Ὁ Κορο τὸ θεωροῦσε μεγάλην τοῦ εὐτυχία ἀν τὰ κατάφερνε νὰ πούλῃ ἕνα πίνακα τοῦ 10.000 φράγκα. Σήμερα ὅμως καθε ταμπλὸ στοιχίζει ὀδοκλήρην περιουσία. Δίκα χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου, 11 πίνακες τοῦ πούληθηκαν 2.319.000 φράγκα. Μεγαλειότερη ὅμως ἀξία πῆραν τὰ γλυπτικὰ ἔργα. Μιά προτομὴ τοῦ γλυπτῶν Οὐδῶν, ἡ μικρὴ Σαβυνη, πούληθηκε 450.000 φράγκα. Ὁ Φαλκοννὲ εἶχε φτιάξῃ ἕνα μεγάλο ἀγαλματὶ τῶν Τρεῖς Χάριτες, τὸ ὁποῖο δὲν τὸν ἔκανε καθόλου πλούσιον. Καὶ ὅμως: στὰ 1910 βρέθηκε κάποιος ἀμερικανὸς ποὺ προσέφερε στὸν ἰδιοκτήτην τὸν Χάρλταν, τὸν κόμητα Καμίντο, τρία ἑκατομμύρια φράγκα γιὰ νὰ τοῦ πούλῃ τὸ ἀριστοῦργημα αὐτό.

Τὴ νὰ ποῦμε πειὰ γιὰ τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν σήμερα οἱ πίνακες τῶν μεγάλων ζωγράφων! Πολλὰ ἔργα τοῦ Βελάσκεθ ἐπωλήθησαν ἀντὶ 2.000.000 φράγκων καὶ ἡ συνολικὴ ἀξία ὅλων τῶν ὑπαρχόντων πινάκων τοῦ Ρέμπραντ ἀνέρχεται σήμερον σὲ εἴκοσι περίπου δισεκατομμύρια ἐλληνικὰς σημερινῆς δραχμῆς! Καὶ νὰ φαντασθῇτε πὺς δὲν ἔρχεται πολλὰς φορὲς τὴν ἐπίσκεψιν δικαστικῶν κλητῶν ποὺ ἤθελαν νὰ τοῦ κατάσχουν τὰ ἐπιπλα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ὁ Βολταῖρος, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα παράδειγμα τοῦ ἱπποτισμοῦ ποὺ ἐπικρατοῦσε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἀναφέρει τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

«Στὴν μάχην τοῦ Φοντενουά, οἱ ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἐχαίρετσαν τοὺς γάλλους, βράζοντας τὸ καπέλλο τους.

Ὁ κόμης ντε Σαμπάν, ὁ δούξ δὲ Βύρων καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν, τοὺς ἀνταπέδωσαν τὸν χαιρετισμό. Ὁ Μυλῶρδος Κάρολος Χεὺ τότε, διοικητὴς τῶν ἀγγλικῶν προφυλακῶν, ἐφώνησε:

— Κύριοι γάλλοι, πυροβολήστε!

Ὁ κόμης ντε Ὁτορὸς ἀπήντησε:

— Κύριοι, δὲν πυροβολοῦμε ποτὲ, πρώτοι!... Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς κάμει τὴν τιμὴν αὐτὴν ἐσσεῖ.

Οἱ ἀγγλοὶ ἐπυροβόλησαν καὶ ἡ μάχη ἄρχισε.

Πρῶτος ἔπεσεν ὁ κόμης ντε Ὁτορὸς, μὲ ἑπτὰ σφαῖρας στὸ στήθος!...

ΠΩΣ ΖΕΣΤΑΙΝΕ Ο ΔΙΑΤΟΡΑΣ ΤΗ ΦΑΚΗ ΤΟΥ

Διαγόρας ὁ Μιλήσιος, ὁ ἐπὶ νομασθεῖς λόγῳ τῶν ἀντιλήψεων τοῦ αἵθετος, ἔτυχε νὰ μὴ κάποτε ἀργὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο στὸ ὁποῖον δὲν εἶχε μείνει ἄλλο φαγητὸ παρὰ μόνον φακὴ, καὶ αὐτὴν παραγίνετο. Τὸ τζάκι ἐπίσης ἦταν σβουστό, καὶ ἔτσι οὔτε καὶ ἡ φακὴ μπορούσε νὰ ζεσταθῇ.

Ὁ Διαγόρας τότε ἐπῆρε ἕνα ἐξυλινὸ ἀγαλματὶ τοῦ Ἡρακλέους ποὺ βρισκόταν στὴ γωνία τῆς αἰθούσης, τὸ ἐβρίσκε μες στὸ τζάκι, τὸ ἀνέφερε καὶ εἶπε:

— Γιὰ νὰ δώσῃ τώρα... Ὑστερ' ἀπὸ τοὺς ἀθλοὺς ποὺ ἔκανες, θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς καὶ ἄλλον ἕνα νὰ ζεσταθῇς δηλαδὴ τὴν φακὴν μου;...

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

Ἡ διάσημος Ρεκαμιέ καὶ περιφημὸς τραγουδὸς Δεσποινὶς Μάρς, ἐφάσαν στὴν ἀκμὴ τῆς ὡραίας τηγῆς τῶν δταν εἶχαν περάσει «τὰ σαράντα»!

2.000.000 φράγκων καὶ ἡ συνολικὴ ἀξία ὅλων τῶν ὑπαρχόντων πινάκων τοῦ Ρέμπραντ ἀνέρχεται σήμερον σὲ εἴκοσι περίπου δισεκατομμύρια ἐλληνικὰς σημερινῆς δραχμῆς! Καὶ νὰ φαντασθῇτε πὺς δὲν ἔρχεται πολλὰς φορὲς τὴν ἐπίσκεψιν δικαστικῶν κλητῶν ποὺ ἤθελαν νὰ τοῦ κατάσχουν τὰ ἐπιπλα!...

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ ο συγγραφέας της «Παναγίας των Παρισίων»

Ο καμπούρης Περμανόν και ο άγιασμός του. Ένας άνθρωπος-τέρας. Η χαριτωμένη Αγγλίς μίς Τζέννη. Τα φιλοδομήματα της καλής νέας. Η εύρωμοσύνη του καμπούρη. Τα μυστηριώδη χρήματα. Η τελευταίες στιγμές του Περμανόν. Η διαθήκη του. κλπ. κλπ.

Εγώ-φαμε σ' ένα από τα προηγούμενα φύλλα την πραγματική ιστορία, ή όποια ανέπνευσε στον Άλέξανδρο Δουμά, πατέρα, το πασίγνωστο άριστογράμμα του «Παναγία Μοντεχόσος». Δεν είνε όμως ο μόνος μυθιστοριογράφος που έγραψε έργο, εμπνευσθείς από μια άληθινή ιστορία.

Και ένας άλλος μεγάλος συγγραφέας—πολύ μεγαλύτερος μάλιστα από τον Δουμά, ο Βίκτωρ Ουγκώ έπηρεσε μιά αληθινή ιστορία και απ' αυτή έγραψε ένα από τ' αθάνατα άριστοεργήματά του, την «Παναγία των Παρισίων». Το μυθιστόρημα αυτό δεν είνε τίποτε άλλο από την ιστορία της μίς Τζέννη και του Ιάκωβου Περμανόν, ενός πλανοδίου παλητού άγιασμού, με την οποία ή έφημερίδες της έποχής εκείνης είχαν ασχοληθή δια μακρών.

Την έποχή που ο Μέγας Ναπολέων ήταν αυτοκράτωρ της Γαλλίας και, άργότερα άκόμη, μετά την παλινόρθωσι των Βουρβόνων, ζούσε στο Παρίσι ένας από τους πλανοδιστές άκρονόμους οι όποιοι καθιέμενοι έξω από τις έκκλησίες ράναζαν τους πιστούς που πήγαιναν στην λειτουργία με άγιασμό, και εις αντίλλαγμα λάβαιναν απ' αυτούς μιά άνάλογη έλεημοσύνη.

Ο πλανοδιστής άκρονόμος άνομαζόταν Ιάκωβος Περμανόν και ήταν ο πιο άσχημος άνθρωπος της έποχής του. Τό άνάστημά του είχε ύψος περίπου 80 εκατοστών του μέτρου, ήταν καμπούρης, με ένα κεφάλι τερατώδες, με δύο χέρια υπερβολικά μακρύν, και δύο πόδια πολύ κοντά και δυσανάλογα προς τα τεράστια πέμματα του.

Ο Περμανόν βρισκόταν πάντοτε έγκλειστος έξω από την κεντρική πόλη της Παναγίας των Παρισίων με ένα τραπέζι άμπρός του, άπάνω στο όποιο είχε το ραντιστήρι με τον άγιασμό. Καθόταν σ' ένα σκαμνάκι και άληγγελε χαμηλόφωνα διάφορες προσευχές σε άγίαστο λατινική γλώσσα. Έκτός όμως από τις προσευχές αυτές, δεν ήξερε ούτε μιά λατινική λέξη.

Κάθε γυναίκα που περνούσε γιά να μπει στην έκκλησία τη ράντιζε με μιά... χαριτωμένη χειρονομία, κουνώντας το ραντιστήρι του που είχε λιβη από έλεφαντόδοντο και διάφορες άσημένιες γαργιτούρες. Όταν εκείνες του έδιναν έλεημοσύνη, τις ευχαριστούσε με μιά κίνησι της κεφαλής γεμάτη από μελαγχολική άξιοπρέπεια.

Μιά έφημερίδα της έποχής που περιγράφει την εμφάνισή του, αναφέρει ότι ο Περμανόν φορούσε ένα ρούχο που έμοιαζε με ράσο πράσινο, τόσο μακρύ και τόσο φαρδύ που όταν τον έβλεπε κανείς άνομιζε πως βλέπει ένα τεράστιο κεφάλι τοποθετημένο άπάνω σ' ένα τραπέζι σκαλισμένο από βελούδινο τραπέζιμαντήλι.

Μεταξύ των γυναικών που περνούσαν γιά την έκκλησία έβρεχαν τα δαχτυλά τους στον άγιασμό του Περμανόν, ήταν και κάποια κυρία Καρπαντιέ με τις οικοτρόφους της που τις οδηγούσε κάθε Κυριακή στην έκκλησία. Μεταξύ των οικοτρό-

φων της κυρίας Καρπαντιέ, ήταν και ή μίς Τζέννη, ή άραιότερη απ' όλες, μία νεαρά άγγλίδα με ξανθές μπούκλες και μ' ένα μεγάλο καπέλλο από Ιταλική ψάθα, στολισμένο με λουλούδια και με γαλάσιες κορδέλες.

Η μίς Τζέννη έδειχνε πάντοτε ζωηρό ενδιαφέρον γιά τον Ιάκωβο Περμανόν και κάθε Κυριακή που πήγαινε στην έκκλησία έρχινε στον δίσκο του από μισό φράγκο, ποσό που την έποχή εκείνη ήταν τεράστιο τίμη έλεημοσύνη. Έκτός αυτού πολλές φορές του χάριζε και μερικούς χαριτωμένους σταυρούς από χρυσόχαρτο που τους κατεσκεύαζε μόνη της. Κάποια μέρα ή Τζέννη πρόδεξε ότι τό προσευχητάριο του καμπούρη ήταν πολύ παλιό, άμέσως την άλλη Κυριακή, του πήγε ένα καινούριο προσευχητάριο, δειμένο με όμοιο ύφανμα και στην πρώτη σελίδα του όποιο ήταν γραμμένο: «Έδωρήθη την 17 Απριλίου 1814 από την μίς Τζέννη στον Ιάκωβο Περμανόν».

Ο νάνος έλάτρευε σε άφάντιστον βαθμό την νεαρά Άγγλίδα. Όταν έβλεπαίσε ή ώρα που θα περνούσαν απ' οίκοτρόφου της κυρίας Καρπαντιέ, ο Περμανόν έδειχνε μιά καταφανή ταραχή, φαινόταν άφορημένος, ξεχνούσε να ραντίσει τις γυναίκες που περνούσαν απ' έμπρός του και είχε διαρκώς τα μάτια του καρφωμένα στο μένος απ' το όποιο έρχόντουσαν ταχτικά απ' οίκοτρόφοι. Και μόλις αντίκριζε την μίς Τζέννη από μακριά έκοκκινίζε και άρχιζε να τρέμει από την συγκίνησή του.

Μιά Κυριακή, κατά τα τέλη του 1814, ή νεαρά άγγλίδα την ώρα που περνούσε γιά να πάη στην έκκλησία, ήτανε κατακίτηνη και είχε τα μάτια της κατακόκκινα σά να είχε κλάψει επί ώρες πολλές. Καθώς περνούσε μπροστά από τον Περμανόν δεν του έδωσε τό συνηθισμένο νόμισμα αλλά του είπε:

— Ιάκωβε, δεν μπορώ πιά να σου δώσω την συνηθισμένη έλεημοσύνη, γιάτί τώρα είμαι πιο φτωχή από σένα. Έδώ και έναν χρόνο ή κυρία Καρπαντιέ δεν έχει πάρει ούτε πανγάρα από τα άγνοστα έκείνα πρόσωπα που πληρώναν ως τώρα τα έξοδα της διατροφής μου. Η κυρία Καρπαντιέ απέφυγε ως τώρα τα έξοδα της φανερής αλλά χύχας τ' άμαθα τυχαίας. Δεν είμαι πιά παρά ένα κορίτσι που ζή από έλεημοσύνη. Γι' αυτό κι' εγώ έπαφα

να παίρνω μαθήματα μουσικής. Ο Ιάκωβος, στο ξαφνικό έκείνο άκουσμα, δεν είχε λείει και στάθηκε σάν άπολιθωμένος, κυττάζοντας την νέα με μάτια γοητωμένα.

Άλλά την άλλη μέρα τό πρωί κάποιος άγνωστος παρέδωσε στην θυρωρή του οίκοτρόφου της κυρίας Καρπαντιέ ένα βαλάντιο με 3.000 φράγκα και έπάνω στο όποιο ήταν καρφισσόμενο ένα χαρτάκι με την φράσι «Γιά την μίς Τζέννη».

Η νέα ένόμιζε ότι τα χρήματα είχαν σταλή από τους άγνωστους προστάτες της και γεμάτη χαρά ξανάρχισε τα μαθήματα της μουσικής. Έξαλλοούθησε δε κάθε Κυριακή να δίνη τό μισό φράγκο στο Ιάκωβο Περμανόν.

Έπειτα όμως από κάμποσον καιρό—μιά Κυριακή ο νάνος δεν έφαινόσθηκε πιά στην συνηθισμένη του θέση, έξω από την έκκλησία. Η μίς Τζέννη λυπήθηκε και ζήτησε πληροφορίες. Της είπαν ότι ο Περμανόν ήταν άρρωστος πολύ. Τότε ή νέα ζήτησε από την κυρία Καρπαντιέ και πέτυχε την άδεια να πάη συνοδευόμενη από την υποδιευθύντρια του οίκοτρόφου να έπισκεφθή τον νάνο. Και έπηγε πράγματι.

Ο Περμανόν κατοικούσε σε μιά έλεεινή σοφίτα και ή ώραία έπισκέπτριά του τον βοήθη έσπλωμένον άπάνω σε μιά τρισάθλια ψάθα.

Όταν αντίκρισε την μίς Τζέννη, παρ' ό-λον ότι ή έλπί-σκειψις της του είχε προαναγγείλθι ο νάνος κατελήφθη από τόσo ζωηρή συγκίνησι ώστε παρ' ό-λιγο να μείνη κεραυνοπληχτός.

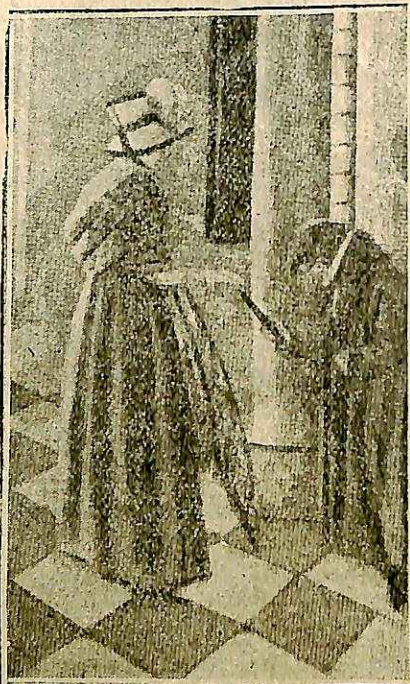
Όταν σε λίγο συνήλθε έβγαλε από τό στήθος του έναν φακέλο και τον έδωσε στην μίς Τζέννη λέγοντάς της:

— Είνε ή τελευταία μου θέλησις. Υποσχέθητε μου όμως ότι δεν θα άνομίσετε αυτό τό γράμμα παρά μόνο όταν έχω θάξω έκει ευσεύ.

Η νέα έαναλειμμένη, γιάτί τώρα πιά είμαι πιο φτωχή από σένα. Έδώ και έναν χρόνο ή κυρία Καρπαντιέ δεν έχει πάρει ούτε πανγάρα από τα άγνοστα έκείνα πρόσωπα που πληρώναν ως τώρα τα έξοδα της διατροφής μου. Η κυρία Καρπαντιέ απέφυγε ως τώρα τα έξοδα της φανερής αλλά χύχας τ' άμαθα τυχαίας. Δεν είμαι πιά παρά ένα κορίτσι που ζή από έλεημοσύνη. Γι' αυτό κι' εγώ έπαφα

Η μίς Τζέννη ξανάρχισε τα μαθήματα της μουσικής.

Χώρισε την άλλη μέρα και βοήθη τον νάνο στην έπιθανάτιο άγωνία του. Ο δυστυχής, έπειτα από λίγη ώρα, ξεψύχησε γαλήνιος με τό πρόσωπο λάμψον από εύτυχία, κρατώντας τρυφερά μέσα στα χέρια του τό χαρτί της νέας. Έυθύς μετά τον θάνατό του ή νέα άνοιξε τον φακέλλο που της είχε παραδώσει ο Περμανόν και μέσα βρήκε ένα φύλλο χαρτί στο όποιο ο νάνος

Η μίς Τζέννη του έδινε μισό φράγκο

νος είχε γράψει:

«Πηγαίνετε μαζί με την κυρία Καρπαντιέ στο γραφείο του συμβολαιογράφου κυρίου Ντεχεράν, 140 όδoς Μονμάρτης, ο όποιος θα σας άνακοινώση ένα σπουδαίον έγγραφο». Ιάκωβος Περμανόν».

Η κυρία Καρπαντιέ παρέλαβε την μίς Τζέννη και πήγαν στο συμβολαιογράφου Ντεχεράν, ο όποιος τους έδειξε τη διαθήκη του Περμανόν. Ο νάνος έκληροδοτούσε στην ώραία μίς Τζέννη 100 χιλιάδες φράγκα σε χυστό και χαρτονομίσματα.

Αυτή είνε ή άληθινή ιστορία από την όποια ο Βίκτωρ Ουγκώ άνεπνεύσθη την αθάνατη «Παναγία των Παρισίων».

Ένα πράγμα μόνο παρέμεινε και παραμένει σκοτεινό από την άληθινή αυτή ιστορία: ποιά ήταν ή καταγωγή και ποιο ήσαν οι γονείς της μίς Τζέννη, την όποια οι άγνωστοι γονείς της είχαν παραδώσει στο οίκοτρόφου της κ. Καρπαντιέ και οι όποιοι ούδέποτε παρουσιάσθηκαν. Αυτό είνε ένα μεγάλο μυστικό, τό ό-ποιο ποτέ δε θα φανερωθή, γιάτί τό πήρε στον τάφο μαζί της ή κυρία Καρπαντιέ. Φαίνεται όμως μάλλον ότι ή μίς Τζέννη ήταν φυσική κόρη άριστοκρατών, την όποια οι γονείς της προς άποφυγή σκανδάλων είχαν παραδώσει στο οίκοτρόφει.

ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Πριν τό φορέσει τό ποθεύσε

Πού τώχε με τη φλόγα της μα-

στράτης [ράνει]

Στα μάτια της χρυσό λαμποκο-

Κι' άνθόφυλλα στον ύπνο της [κορπούσε]

Τού γάμου τ' όνειρόπλεχτο στε-

φάνι. [ράνι]

Κι' όταν μιά μέρα εθάρπωνε έλο-

Κλεμμένη από τ' ασύγχροτα της [χάρη]

Με τα ξανθά μαλλιά της ξευγάρη,

Έχουσε δάκρυα σά μαργαριτάρι

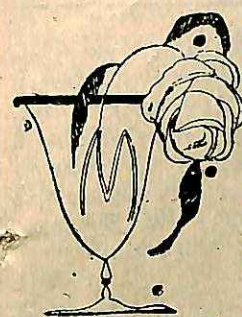
Κ' έννοιωσε άγχαθία μόνον στο [κεφάλι]

Μ. Α. Μελανκλής

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΩΤΙΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

μεγάλο κρεβάτι, άκουγε τον άγέρα που σφύριζε στα ψηλά δέντρα και ή σκέψις της ήτανε γεμάτες μελαγχολία.

Κουρασμένη απ' τό Παρίσι, κάπως άπογοητευμένη, είχε πείσει τον άντρα της να θούν στην έξοχή πριν απ' τη συνηθισμένη έποχή γιά να βρη την ύγεια της και την ψυχική της γαλήνη μέσα στην τελευταία μοναξιά. Άξαφνα όμως δέχτηκε την επίσκεψι της Μάρθας Νοράν, της Μάρθας της άνεπιθύμητης και άπιστης φίλης, που ή Γενεβιέρη ήθελε άκριβώς νάποφυγή. Είχε έρθει την παραμονή και θάφαινε την άλλη μέρα γιά να εξακολουθήσει κάποιο ταξίδι της. Αυτό ήτανε βέβαια πρόφασις, γιά να ξαναβιθί τό Ροβέρτο, να τον συγκινήσει πάλι με τον έρωτά της και να τον ξαναπείσει στα δίχτυα της.

Στό φαγητό, πριν από λίγη ώρα, ή Μάρθα είχε παίξει τό μεγάλο παιχνίδι με τό όποιο θα έσπλάνευσε τον άντρα της φίλης της:

Μάτια ρομβόδη, βλεμμάτα λιγωμένα, χαμόγελα μελένια, κ' έκείνο τό τσαχπίνικο, κρυσταλλένιο και χαρούμενο γέλιο της που ήτανε σάν κοροϊδία... Η Γενεβιέρη δεν καταδέχθηκε να δώση καν προσοχή σ' αυτά αλλά ο Ροβέρτος, ο αλώ-νιος έρωτευμένος ήτανε φανερά συγκινημένος απ' τό θέλητρο αυτής της γυναίκας. Η Γενεβιέρη σκεφτόταν αν έπρεπε να παλαίψη έναντιον της Μάρθας. Μά γιάτί να παλαίψη; ήτανε τόσο κουρασμένη, σχεδόν άπαλεισμένη.

Όμως άλλωστε ήταν ή πρώτη φορά που την άπατούσε ο Ροβέρτος. Η καρδιά της είχε ύποφέρει σιωπηλά πολλές φορές τό μαρτύριο αυτό, αλλά σήμερα, ή περιπέτεια της φαινότανε πύο σοβαρή και φοβότανε τον δριστικό χαμό του άνδρός της.

Μά κ' έκείνος δεν κοιμότανε. Ίσως σως μάλιστα δεν είχε πλαγιάσει καν. Η Γενεβιέρη τον άκουε να περπατά απ' τό άλλο μέρος του χωριόματος. Θά άκάνιζε τσιγάρο άπάνω στο τσιγάρο, βασανιζόμενος απ' τη λαχάρα του. Άπάνωθε του, στην κά-μερα του δευτέρου πατάματος, ήτανε πλαγισμένη ή Μάρθα Νοράν, γεμάτη νεύση και όμορφιά.

Ο Ροβέρτος ήθελε να πάη να συναντήση την Μάρθα στο δωμάτιό της, μιά φοβόταν μήπως τον αντί-ληφθή ή γυναίκα του. Στο τέλος άπεφάσισε να πάη μόλις αυτή θ' άκοιμιότανε.

Η Γενεβιέρη ήξερε, τα φανταζόταν όλα αυτά, μά είχε χστείσει κά-θε έλπίδα και ήτανε άηδιασμένη απ' την διαγωγή του άνδρός της: ή καρδιά της ώσotόσο σφιχτηκε με πόνο και κόνταψε να λιποθυμήση όταν άκουσε την πόρτα τό διπλανού δω-

ματίου ν' άνοίγη με προφύλαξη και σιγανά βήματα να άντηχούν στο διάδρομο και ν' άνεβαίνουν τη σκάλα. Κατάλαβε άμέσως ότι ο Ροβέρτος πήγαινε στο δωμάτιο της Μάρθας.

Ύστερα απ' αυτό ή Γενεβιέρη έχωσε τό κεφάλι της στο προσέκφυλό της και άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Άξαφνα μιά παράξενη μυρουδιά την χτύπησε στη μύτη... Κάτι καιγόταν. Πήδηξε απ' τό κρεβάτι και έτρεξε στο παράθυρο και τ' άνοιξε: Μιά μεγάλη λάμψη πυρκαϊάς φωτίσε τα δένδρα του πάρκου. Τό κάτω κάτω της βίλλας καιγόταν, κ' ένα πράγμα μόνον ά σκέφθηκε τότε ή Γενεβιέρη: τον Ροβέρτο.

Έτρεξε στην πόρτα, άνέβηκε τη σκάλα του δευτέρου πατάματος κ' έφτασε στο δωμάτιο της Μάρθας, του ό-ποιοι έσπρωξε την πόρτα μ' όλη τη δύναμή της.

— Ροβέρτε, φωτιά! φώναξε.

Φωνές συγκεχυμένες της άποκρίθηκαν από μέσα. Βήματα γρήγορα άκούσθηκαν στο παράθυρο, με τα πόδια του άνοιξε επί τέλους και βγήκαν ο Ροβέρτος κ' ή Μάρθα, περίτρομοι και ξεφριασμένοι.

— Όχι από δω, είπε ή Γενεβιέρη, ο καπνός θα σάς πνί-ξη δεν μπορείτε να περάσετε! Τό πρώ-το πάτωμα καίγεται... Από αυτό έδω τό παράθυρο μπορούμε μόνο να σωθούμε... Πρέπει να πηδήξη κάποιος κάτω και να μάς φερη μιά σκάλα γιά να κατεβούμε κ' έμεις.

Ο Ροβέρτος ύπολόγισε τό ύψος με τό μάτι, ήταν δέκα μέτρα. Μπορούσε να πηγήωθι, να σκοτωθή, ίσως... Ήταν όμως φίλος και είχε πύονόητες να τη γλυτώση.

— Άς είνε, είπε αποφασιστικά. Θα πηδήξω και θα σάς φέρω τη μεγάλη σκάλα του άμαροσταίου. Περιμένετε έδω. Δεν μπορείτε να πηδήξετε οεί, γιάτί θα σκοτωθήτε. Έρχομαι στο λεπτό.

Άφησε τό σώμα του να γλιστρήση στο μακρος του τοίχου, γαντζώ-μενος στο γύρο του παραθύρου και έπαιτα, με φόρα, πηδήξε κάτω στον κ' ό-π.ο.

Έμεινε γιά μιά στιγμή ή Γενεβιέρη, έκλεισμένη, έπειτα ση-κάθηκε και έτρεξε προς τό άμα-

ροσταίο. — Θεέ μου! φτάνει να ξερθ άρ-κετά γρήγορα! είπε ή Μάρθα που τά δόντια της χτυπούσαν.

Με τό φως του φαγαριού και με τη λάμψη της φωτιάς, έβλεπε κανείς σάν νάτανε μέρα.

Μ' όλη τη δύναμή του, ο Ροβέρτος προσπαθούσε να σηκώση τη σκάλα... Δεν έφτασε ως τό παράθυρο. Πατώντας όμως στο τελευταίο σκαλοπάτι της θα μπορούσε να πιά-ση από τα πόδια μιά απ' τις γυναίκες και να την κατεβάση κάτω...

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ροβέρτε, σ' έμένα, Ροβέρτε! φώναξε σάν τραλή ή Μάρθα.

Μά ντράπησε σε λίγο γι' αυτό που είχε μπροστά στη σύζυγο του φίλου της.

— Ω! συγγνώμη, Γενεβιέρη, τραύ-λισε.

Ο Ροβέρτος άνέβηκε γρήγορα - γρήγορα τη σκάλα κ' άμα έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι σή-κωσε τό κεφάλι προς τις δύο γυναί-κες. Σκυμμένη στο παράθυρο, με τα μάτια βγαλμένα έξω απ' τις κόγχες, ή Μάρθα άπλωνε τα χέρια της προς τον σωτήρη της.

— Ροβέρτε! Ροβέρτε! Γλήγορα! Γλήγορα! Έμένα! φώναζε.

Πίσω της, άκίνητη, άμύλητη και χλωμή ή Γενεβιέρη κίτταζε τη σκηνή και χαμογελούσε μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

— Όχι, όχι έσείς, είπε ο Ροβέρτος, πρώτα ή Γενεβιέρη. Τό λόγια αυτά άκούσθηκαν μέσα στη σιγαλιά, έπιτακτικά, άπάνθρωπα, όριστικά.

Η Μάρθα έπαισε έξαφνα τις φωνές της. Η Γενεβιέρη άνατρίχισε, άνάπνευσε βαθιά, ώσαν ή άναπνοή της που είχε παραλύσει μιά στιγμή να βγάινε από τα τριβάθα του είνε της. Λές πως έδιόταζε.

— Έλα Γενεβιέρη, σε παρακαλώ: έσύ πρώτα! Έξαναίπτε ο σύζυγος, έ-πιμωνα.

— Έμπρός, ελε τότε κ' έκείνη άποφασίζοντας.

Και γλύστρησε ως τό βιαστικό χέρι του Ροβέρτου, ως τό μ' ό-π.ο. του, ως την καρδιά του.

Έκείνος την άγκαλιάζει με τό είνε τα πιο παλιά της γύψ.

Η Γενεβιέρη έτρεξε στην πόρτα

χέρι του. — Φτάνει να μη σπάση ή σκάλα, ψιθύρισε.

Κατέβηκε σιγά-σιγά, με προφύλα-ξη (με μιά φοβερή βραδυτητα, σκε-φτόταν ή Μάρθα) και άφησε επί τέ-λους στη γή τό πολύτιμο φορτίο του.

Και έπειδή έκείνος στεκόταν πολ-λή ώρα κοντά στη μισολιγοθυμισμέ-νη γυναίκα του, ξεχνώντας πως έκεί-πα'να μιά άλλη γυναίκα τον περιέ-μενε, κατατρομαγμένη ή Γενεβιέρη ξανάνοιξε τα μάτια της και πρόστα-ξε τον άνδρα της:

— Γλήγορα, άνεβα να την σώσης...

Μόλις προφταίνεσε.

Και με σιγαλή φωνή έπρόσθεσε.

— Σε συγχωρώ, άφού προτίμησες έμένα!

— Άμα έφυγε ή φιλοξενούμενη τους της μιάς βραδυάς (έφυγε γιά πάντα) ο Ροβέρτος πάλι ή Γενεβιέρη άρχι-σαν να μιλάνε γιά την καταστρα-μένη βίλλα τους. Η Γενεβιέρη είχε γιαιτοσπητή πεία, έλχεάναβροη όλη τη εύθυμία της. Θα ξανάρχιζαν τώρα ένα άλλο σπίτι, λιγώτερο έλεκτό και θα προσπαθούσαν να στεγάσουν μέσα σ' αυτό μιά άλλη εύτυχία, πιο στερεά.

— Μά αν έσωζα πριν από σένα την Μάρθα; ρώτησε ο Ροβέρτος φοβισμένα τη γυναίκα του.

Τά μεγάλα ματόκλαδα της Γενε-βιέρης άνοιγοκλείσαν γλήγορα-γλήγορα άπάνω στα φωτεινά μάτια.

— Θα κατέβαινα απ' τη σκάλα που καιγότανε, του άπάντησε.

GEORGES POURCEL

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΗΜΑΤΟΣ

Είνε γνωστό ότι των περισσότερών δένδρων μπορεί να καθορισθή ή ή-λικία κατά διάφορους τρόπους και ι-δίας με τα δαχτυλίδια που σχηματί-ζονται γύρω από τον κορμό. Γιά τό κλήμα όμως δεν σχηματίζεται στον κορμό του κανένα διακριτικό γνώρι-σμα της ηλικίας του. Τό μόνο βέβαιο είνε ότι τό κλήμα είνε ένα από τα μακροβιότερα φυτά της γης και ή ύ-περβαίνει κατά πολύ σ' αυτό την βα-λανιδια και την ελιά. Ο Μόλλερ διαβεβαιώνει ότι στην Ιταλία ύπαρ-χουν πολλά κλήματα ηλικίας έκακο-σιών έτών κ' ότι τα κλήματα που έχουν ήλικία έκατό έτών θάφρονται ως νέα.

Ο διάσημος Ινδός βοτανικός Μπλές έχει πιστοποιήσει ότι πολλά κλήματα στην Βουργουνδία παράγουν σταφύλια επί τετρακόσια χρόνια κ' άκόμα δεν φαίνονται να έχουν έξανε-αληθή. Στην Άμερική δεν έχουν ά-κόμη κατορθώσει να προσδιορίσουν την ήλικία των άμπελων τους γιάτί δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που τά φύτεψαν. Είνε όμως βέ-βαιο ότι με την φυλλοξήρα λιγοστεύ-ει πολύ τό δριον της ηλικίας των κλημάτων κ' έτσι σε λίγο τα άμερι-κανικά κλήματα που δεν προσβάλ-λονται απ' αυτήν την άρρώστεια θα είνε τα πιο παλιά της γης.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ χρώματα που επικρατούν ἐφέτος στις καλοκαιρινές τουαλέτες εἶνε τὸ μπλε καὶ τὸ ροζ. Τελευταία δὲ μὲς κυριαρχεῖ καὶ τὸ κίτρινο σὲ δὲλες του τις ἀποχρώσεις. Εἶνε ἕνα χρώμα πολὺ κατάλληλο γιὰ τὸ καλοκαίρι, ἑναρμονίζεται θαυμάσια μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὸ θερινὸ φῶς.

Κίτρινα φορέματα μὲ ἀπόχρωσι χρυσοπῆ εἶνε πρὸ πάντων κατάλληλα γιὰ νέα κορίτσια. Ἐπίσης τὸ κίτρινο χρώμα πηγαίνει ὡραία στις μελαχρινές ὅπως καὶ στις ξανθές.

Ὁραῖο φορέματα γιὰ νῆο κορίτσια γίνονται ἀπὸ κρέπ κίτρινο, ἀπὸ δαγκαντίνα κίτρινη καὶ ἀπὸ βουαλά. Τὰ φορέματα αὐτὰ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπλά καὶ γαρνίρονται μὲ σφηκοφωλιές. Πρὸ πάντων εἶνε κατάλληλα γιὰ τὰς πρωινὰς ἐξόδους. Συνοδεύονται συνήθως ἀπὸ μεγάλα καπέλλα ἀπὸ κίτρινη ψάθα καὶ παπούτσια μπῆξ. Καὶ τὸ μὴν ἐπίσης εἶνε ἀρκετὰ τῆς μόδας, ἀλλὰ τὸ μεταχειρίζονται περισσότερο ὡς μοτίφ παρὰ γιὰ ὁλόκληρα φορέματα. Βλέπουμε πολὺ συχνὰ ρεγιο μὴν, ἑπάνω σὲ φόντο γκριζο, ἀσπρες βουλες σὲ φόντο μὴν, ἢ μὴν σχέδια σὲ ἀσπρο φόντο καθὼς ἐπίσης καὶ μπάντες ἀπὸ μουσαλίνα μὴν στῆ μορφοποιεῖται ἐνὸς φορέματος ἀπὸ ἀσπρη μουσαλίνα, ἀλλὰ γενικῶς δὲν μεταχειρίζονται τὸ μὴν γιὰ ὁλόκληρα φορέματα, ἐκτός ὅταν πρόκειται γιὰ ἡμιπενθός.

Τὸ τυσορὸ τοῦ ὁποῖον ἔως τώρα μεταχειρίζομεθα σχεδὸν μόνον γιὰ κομπινάζον, ἐφέτος συνειδέεται πολὺ καὶ γιὰ φορέματα καὶ γιὰ ἑπαινοφόρια καλοκαιρινά.

Καὶ εἶνε ἕνα ὅφασμα πολὺ πρακτικὸ, στερεὸ καὶ δρασσερό. Πρὸ πάντων γιὰ φορέματα παιδικὰ εἶνε τὸ ἰδεώδες ὅφασμα. Ἵσως εἶνε λιγώτερο λεπτὸ ἀπὸ τὸ κρέπ-ντέ-οὐν-ἄν καὶ τώρα τελευταία τὸ τυσορὸ εἶνε πολὺ λεπτότερο ἀπὸ ἄλλοτε-ἀλλ' εἶνε σχετικῶς πολὺ εὐθιγνότερο καὶ πολὺ πρὸ στερεὸ. Πολλὰ φορεῖ εἶνε οἱ μὲ γραιμὲ ἄνισες καὶ αὐτὸ εἶνε ἤδη μίαν γαρνιτούρα γιὰ τὴν τουαλέττα.

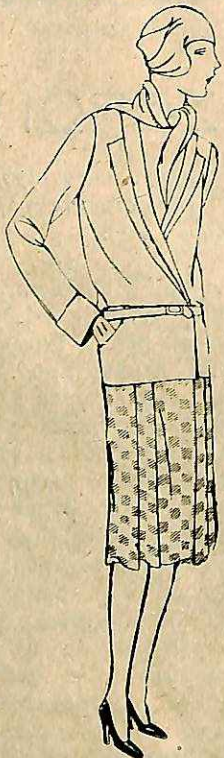
Τὰ φορέματα ἀπὸ τυσορὸ γίνονται πολὺ ἀπλά, χωρὶς καμμιὰν ἄλλη γαρνιτούρα, ἐκτός ἀπὸ ντεκούπ καλλιτεχνικὰ συνδυασμένες, π. χ. ἕνα φορέμα ἀπὸ τυσορὸ μπλε-τυροκαὶ γαρνίρεται μὲ ντεκούπ, μὲ μιντερό ἀμπισμάν, τὸ ὁποῖον φθάνει ἔως ἑπάνω στῆ φούστα καὶ γαρνίρεται γορμ-γύρω ὅλο αὐτὸ τὸ ἀμπισμάν καθὼς καὶ τὸ ντεκούπ μὲ μίαν στενὴν γαρνιτούρα ἀπὸ ἀσπρο ὅφασμα.

Ἡ φούστα εἶνε ἀν-φόρμ στὰ πλάγια καὶ ἄμπερ ἴσια. Ἡ ζώνη εἶνε στενὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὅφασμα καὶ γαρνίρεται μὲ μίαν ἀγκράφα ἀπὸ ἀσπρο σμάλτο. Μὲ αὐτὴν τὴν τουαλέττα φορεῖται καπελὶν ἀπὸ μεταξωτὴ ψάθα κίτρινη γαρνιρισμένη μὲ κορδέλλα γκριζο-κίτρινη, μπῆξ τυροκαὶ.

Εἰάν θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα ἀνὰμπλ πολὺ τῆς μόδας, τότε πορεῖτε νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ φορέμα μὲ ἕνα ἑπαινοφόρι ἀπὸ λαϊνὰς μπλε-τυροκαὶ γαρνιρισμένο μὲ ντεκούπ.

Συχνὰ γαρνίρουμε τὰ φορέματα ἀπὸ τυσορὸ ἢ ἀπὸ λινονμέταξο μὲ μαῖο βελούδο, τὸ κορσάκο συχνὰ σχηματίζει ἕνα μακρὸν μπουλόκο μὲ μορφοποιεῖται ἀπὸ μαῖο βελούδο γύρω-γύρω καὶ ἢ ὁποῖα μορφοποιεῖται σχηματίζει γυμὰ στὸ ντεκούπ. Μικρὲς τσέπες γαρνιρισμένες μὲ στενὴν

ΩΡΑΙΟ ΦΟΡΕΜΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Φορέμα ἀπὸ κρέπ ἑμπριμέ. Ἡ φούστα εἶνε πολὺ σουρωτὴ, ἡ ζώνη ντεπῆ. Μία ἐσάρπα περιβάλλει τὸ ντεκούπ καὶ προσαρμόζεται στὸν ὅμο ἀριστερὰ λήγουσα σὲ μακρὰ πᾶν φλοττάν.

Κομψὸ πρωινὸ ταγιέρ. Ἡ φούστα εἶνε ἀπὸ λαϊνὰς καντινιὲς μπῆξ καὶ καπὶ καὶ φαρδαίνει μὲ πῆτες. Ἡ ἐσάρπα εἶνε ἀπὸ κασὰ μπῆξ ἢ καπὶ καὶ ἡ ζώνη ἀπὸ δέμα.

Εἰάν θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα ἀνὰμπλ πολὺ τῆς μόδας, τότε πορεῖτε νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ φορέμα μὲ ἕνα ἑπαινοφόρι ἀπὸ λαϊνὰς μπλε-τυροκαὶ γαρνιρισμένο μὲ ντεκούπ. Συχνὰ γαρνίρουμε τὰ φορέματα ἀπὸ τυσορὸ ἢ ἀπὸ λινονμέταξο μὲ μαῖο βελούδο, τὸ κορσάκο συχνὰ σχηματίζει ἕνα μακρὸν μπουλόκο μὲ μορφοποιεῖται ἀπὸ μαῖο βελούδο γύρω-γύρω καὶ ἢ ὁποῖα μορφοποιεῖται σχηματίζει γυμὰ στὸ ντεκούπ. Μικρὲς τσέπες γαρνιρισμένες μὲ στενὴν

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Πολὺ κομψὸ κοστούμι ἀποτελοῦμενο ἀπὸ μία φούστα ἀπὸ κασὰ ροζ ὅλη πλίσσῃ, ἀπὸ μίαν μπλουζά ἀπὸ ἀσπρο λινονμέταξο καὶ ἕνα μπολερό ἀπὸ κασὰ ροζ ἐγκυρστέ μὲ ἀσπρο ντεπῆ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἐνα μοντέρνο χτένισμα πολὺ ὡραῖο.

Εἰάν θέλετε νὰ ἔχετε ἕνα ἀνὰμπλ πολὺ τῆς μόδας, τότε πορεῖτε νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ φορέμα μὲ ἕνα ἑπαινοφόρι ἀπὸ λαϊνὰς μπλε-τυροκαὶ γαρνιρισμένο μὲ ντεκούπ. Συχνὰ γαρνίρουμε τὰ φορέματα ἀπὸ τυσορὸ ἢ ἀπὸ λινονμέταξο μὲ μαῖο βελούδο, τὸ κορσάκο συχνὰ σχηματίζει ἕνα μακρὸν μπουλόκο μὲ μορφοποιεῖται ἀπὸ μαῖο βελούδο γύρω-γύρω καὶ ἢ ὁποῖα μορφοποιεῖται σχηματίζει γυμὰ στὸ ντεκούπ. Μικρὲς τσέπες γαρνιρισμένες μὲ στενὴν

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Ὁραῖο βραδυνὸν φόρεμα ἀπὸ φαίγ μὴν, γαρνιρισμένο στῆ φούστα μὲ δαντέλλα ἀσημένια καὶ ἀσημένια κορδέλλα. Τὸ κορσάκο εἶνε ἐντελὸς καὶ στολίζεται στὸν ὅμο μὲ δύο ἀσημένια τριαντάφυλλα.

Τὸ ἀτομικὸ τῆς γούστο.

Τὰ ὅφασματα τὰ ἑμπριμέ μὲ βουλες εἶνε πολὺ-πολὺ τῆς μόδας.

Ἀλλὰ εἶνε πολὺ πρὸ σὶκ νὰ τὰ χρησιμοποιεῖτε γιὰ γαρνιτούρες παρὰ γιὰ ὁλόκληρα φορέματα.

Π. χ. εἶνε ὡραῖο, φόρεμα ἀπὸ κρέπ-ζορζέτ μπλε-μαρέν μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ φουλάρο μπλε-μαρέν ἑμπριμέ μὲ ἀσπρες βουλες καὶ ἕνα ἑπαινοφόρι ἀπὸ σέξ ἢ μπλε-μαρέν μὲ ντουμπλό μπλε-μαρέν-εμπριμέ μὲ ἀσπρες βουλες. Εἶνε ἕνα κομψὸ καὶ πολὺ μοντέρνο ἀνὰμπλ.

Τὰ πλίσσῃ καὶ οἱ σούρες καθὼς καὶ οἱ σφηκοφωλιές εἶνε πολὺ τῆς μόδας πρὸ πάντων αὐτὲς οἱ τελευταῖες σὲ λεπτὰ ὅφασματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται ἀπογευματινὰ ἰδίως φορέματα. Ἐπίσης τὰ πυκνὰ καὶ λεπτὰ πλίσσῃ συνειδέονται σὲ φορέματα ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνά. Γιὰ πρῶτὴ συνειδέονται ἴσια καὶ πρὸ φαρδεῖα πλίσσῃ, τὰ ὁποῖα στερεώνονται ἔως κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς, σὲ ἄνισο ὕψος, καὶ αὐτὸ δίδει πολλὴ χάρι στῇ φούστα.

Ἡ Φίλη σας

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Εἰάν θέλετε νὰ ἔχετε καθαρὸ καὶ δρασσερό δέμα καὶ ὡραῖο ρόδινο χρώμα, ἀλοιφέτε καθὲ μέρα τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸ χυμὸ μίας φρούλας. Τὸ ἀφρίνετε νὰ στεγνώσει καλά, καὶ κατόπιν πλύνετε μὲ λίγο χλιαρὸ νερό.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περῶστε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὁποῦ κι' ἂν βροῖσθε, στὴν ἐξοχὴ, σὲ ταξείδια, στὴς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν πρὸς μένεται εἰς τὰς πόλεις σας ἢ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παιδαγωγικῆς Λογοτεχνίας, λογοτεχνικῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομύρια ἀντιτύπων καὶ πρὸς μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 60 ἑξῶτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθητικώτατον, περιπαθώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξεκρίσται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολεόντος, περὶ τὸν πύργον ἐνός εὐγενούς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 30 ἑξῶτ. δρ. 40. Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἀρωγήσιν ἕνα πρὸς νὰ τὸν ἐδίαβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπόρουμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλετήραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύσαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	Α ΠΡΩΤΟΤΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΉΝΤΓΚΑΡ ΠΟΗ (Δύο τόμοι. Ἐκσῶτος τόμος ἑσῶτ. δρ. 15 ἑξῶτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι σὺν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ ελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20 ἑξῶτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μίας κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βιολιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20 ἑξῶτ. δρ. 30). Ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20) Αἰσθητικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτελίσσεται μέσα στὸς κύλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποῖων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 130. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15 ἑξῶτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΒΕΛΛΕΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15 ἑξῶτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἑκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου ἢ ὁποῖα εἶνε ἀλλήθες ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέρ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτικὲς τῶν, οἱ φτώχειες τῶν περιγράφονται μὲ δραματικὴ εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Εκτός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκσῶτος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλ. θήκη, ἡ ἐκλεκτικὸς τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιήματα, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερ-λεγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχει τοῦ «ΕΞΑΔΕΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΝΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΑΝ», τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ», κ. τ. λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὁ «ΜΠΑΛΛΟΣ», «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἑκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

"Όταν ἔχετε
Βάρος στό στομάχι καί αὐπνίαν
Προτοῦ κατακλιθῆτε
Γάβετε μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία
εἰς φιαλίδια πολλῶν δόσεων
καί εἰς φακέλλους δύο δόσεων.